"Babamdan gelen mektubu ellerimde tuttum.
Aspen'in prenses olamayacağımdan emin oluşu aklıma geldi.
Halk oylamasında en sonuncu olduğumu hatırladım.
Maxon'ın haftanın ilk günlerinde verdiği şifreli sözü düşündüm...
Gözlerimi yumdum ve kendimi yokladım.
Bunu gerçekten yapabilir miydim?
Illéa'nın yeni prensesi olabilir miydim?"

Saraya 35 kız girmişti, şimdi 6 kız var.
Ve artık Elitler Prens Maxon'ın aşkını kazanmaya çok daha kararlı.
Zaman America'nın aleyhine işliyor. Biran önce karar vermeli.
Çocukluğundan beri birlikte gelecek hayalleri kurduğu Muhafız Aspen mi?
Yoksa nefes kesici romantizmiyle başını döndüren Prens Maxon mı?
Kimi seçerse seçsin, aklı diğerinde kalacak.
Ve Asi Kuzeyliler bu peri masalının mutlu sona
ulaşmaması için ellerinden geleni yapacak.

560665 ARR

ISBN 978-605-09-1494-8
9 786050 914948
Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı ₺ 19

www.dexkitap.com

ELİT

KIERA CASS

DEX

ELİT

KIERA CASS

Sarayda 6 kız... Savaş kızışıyor.

DEX

ELİT

Sethra

ELİT

KIERA CASS

Elit

Özgün adı: *The Elite*
© 2013, Kiera Cass
Yazan: Kiera Cass

Çevirl: Derya İmer Aydınlık
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Telif hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2013
ISBN: 978-605-09-1494-8
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Muhafızlara seslenin! Kraliçe uyandı!
(anneme)

1. Bölüm

Angeles'da hava oldukça sakindi, bir süre kıpırdamadan uzanıp Maxon'ın nefes alıp verişini dinledim sadece. Onu gerçekten huzurlu ve mutlu yakalamak gittikçe daha zorlaşıyordu; ben de anın tadını çıkarttım, en iyi ruh hâlinin birlikte olduğumuzda ortaya çıkması beni mutlu ediyordu.

Maxon, Seçim altı kıza indirildiğinden beri, otuz beşimiz saraya geldiğimizde olduğundan daha tedirgindi. Sanırım kararlarını vermek için daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. Ve bunu itiraf etmek her ne kadar beni utandırsa da bu yönde umutlanmasına sebep olan kişi olduğumu biliyordum.

Prens Maxon, Illéa'nın veliaht prensi, benden hoşlanıyordu. Bir hafta önce, hiç tereddütte kalmadan hislerine karşılık verdiğimi söyleyebilseydim, tüm bu yarışma da bitmiş olacaktı. Ve bazen, bu fikri kafamda canlandırıyor, sadece Maxon'a ait olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordum.

Fakat sorun şu ki Maxon da bana ait değildi. Burada beş kız daha vardı –randevulaştığı ve kulaklarına bir şeyler fısıldadığı kızlar– ve ben bundan ne anlam çıkartacağımı bilemiyordum. Sonrasında eğer Maxon'ı kabul edersem, tacı da kabul etmem gerektiği gerçeği vardı; bu düşünceyi görmezden gelmeyi tercih

ediyordum, çünkü benim için ne anlama geldiğinden pek emin değildim.

Ve tabii ki bir de Aspen vardı.

Artık erkek arkadaşım sayılmazdı –Seçim'e katıldığım belli olmadan önce benden ayrılmıştı– ama saraya muhafız olarak geldiğinde, unutmaya çalıştığım tüm duygular tekrar kalbimi istila etmişti. Aspen benim ilk aşkımdı; ona baktığımda... Onundum.

Maxon, Aspen'in sarayda olduğunu bilmiyordu ama yaşadığım yerde, unutmaya çalıştığım biri olduğunu biliyordu ve birlikte olmayacaksak, mutlu olabileceği birilerini bulmaya çalışırken bana zaman tanıma nezaketini göstermişti.

Kafasını hareket ettirip saçlarıma doğru nefes aldığında, bunu düşündüm. Maxon'a âşık olmak neler hissettirirdi acaba?

"En son ne zaman gerçekten yıldızlara baktığımı biliyor musun?" diye sordu.

Battaniyemizin üzerinde, Angeles gecelerinin soğuğundan korunmaya çalışarak ona sokuldum.

"Özel öğretmenlerimden biri, birkaç sene önce bana astronomi çalıştırmıştı. Eğer yakından bakarsan, yıldızların farklı renklerde olduğunu görebilirsin."

"Dur bir dakika. En son yıldızlara baktığında, amacın *ders çalışmak* mıydı? Eğlenmeye ne oldu?"

Kıkırdadı. "Demek eğlence. Bütçe düzenlemelerini ve altyapı komitesinin toplantılarını düşünmek zorundayım. Ah, bu arada bir de savaş stratejileri üretmeliyim. Bu konuda berbatım."

"Başka hangi konuda berbatsın?" diye sorarken elimi kolalı gömleğinde gezdiriyordum. Dokunuşumdan yüz bularak, Maxon da sırtıma doladığı eliyle omzumda daireler çiziyordu.

Şakadan sinirlenmiş gibi yaparak, "Bunu neden bilmek istiyorsun ki?" diye sordu.

"Çünkü hâlâ senin hakkında çok az şey biliyorum. Ve sen daima kusursuz görünüyorsun. Kusursuz olmadığına dair elimde kanıt olsa iyi olurdu."

Dirseğini yere koyarak toparlandı ve yüzüme odaklandı. "Kusursuz *olmadığımı* biliyorsun."

"Kusursuza son derece yakınsın," diye karşı çıktım. Birbirimize hafifçe dokunuyorduk. Dizler, kollar, parmaklar.

Kafasını sağa sola salladı, suratında ufak bir tebessüm oluştu. "Pekâlâ, o zaman. Savaş planlaması yapamıyorum. Bu konuda rezilim. Ve muhtemelen berbat bir aşçı olacağımı düşünüyorum. Hiç denemedim ama yani..."

"Hiç mi?"

"Seni doyuran onlarca insanı fark etmişsindir. Aynı kişiler beni de besliyorlar."

Güldüm. Evde tüm yemekleri resmen ben yapıyordum. "Devam et," diye buyurdum. "Kötü olduğun başka neler var?"

Beni kendine yaklaştırdı, kahverengi gözleri sırlarla doluydu. "Son zamanlarda keşfettim ki..."

"Söyle."

"Senden uzak durmak konusunda kesinlikle berbatım. Bu çok ciddi bir problem."

Gülümsedim. "Gerçekten denedin mi ki?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Eh, hayır. Ve denemeye başlamamı da bekleme."

Birbirimize tutunarak usulca kahkaha attık. Bu anlarda, hayatımın hep böyle geçtiğini hayal etmek öyle kolaydı ki.

Çimenlerin ve yaprakların hışırtısı, birilerinin geldiğini duyurdu. Randevumuz son derece olağan geçse de biraz utandım ve hızlıca toparlanarak oturdum. Maxon da muhafızlardan biri bize doğru yaklaşırken aynısını yaptı.

Selam vererek, "Majesteleri," dedi. "Böldüğüm için özür di-

lerim efendim ama bu saatte dışarıda olmanız gerçekten akıllıca değil. Asiler..."

Maxon iç çekerek "Anlaşıldı," dedi. "Derhal içeri geçeceğiz."

Muhafız bizi yalnız bıraktı ve Maxon tekrar bana döndü. "Kusurlarımdan biri daha: Asilere karşı olan sabrım tükeniyor. Onlarla uğraşmaktan bıktım."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Gözlerindeki üzüntüyle karışık asabiyeti izleyerek, elini tuttum. Seçim başladığından beri iki kere asiler tarafından saldırıya uğramıştık –bir kere sadece huzursuzluk yaratan Kuzeyliler tarafından ve bir kere de ölümcül Güneyliler tarafından– ve şu kısacık deneyimlerime dayanarak bile duygularını anlayabiliyordum.

Maxon, battaniyeyi kaldırıp silkeliyordu, gecemizin kısa sürede sona erdiğinden dolayı mutsuz olduğu ortadaydı.

"Hey," diye seslenerek bana bakmasını sağladım. "Ben eğlendim."

Başıyla onayladı.

"Hayır, gerçekten," dedim ve yanına gittim. Battaniyeyi tek eline alarak boşta kalan kolunu bana doladı. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Bana yıldızların renklerini söyleyebilirsin, çünkü ben gerçekten seçemiyorum."

Maxon bana üzgün bir tebessüm gönderdi. "Bazen keşke işler daha kolay, daha normal olsaydı diye düşünüyorum."

Kollarımı boynuna dolayabilmek için yakınlaştım ve ben yanına gelirken Maxon da battaniyeyi yere bırakarak bana karşılık verdi. "Sizi haberdar etmekten nefret etsem de Majesteleri, muhafızlar olmadan da normal olmaktan çok uzaksınız."

Bakışları yumuşadı ama hâlâ biraz ciddiydi. "Normal biri olsaydım, benden daha çok hoşlanırdın."

"İnanmakta güçlük çekiyorsun biliyorum ama gerçekten seni olduğun gibi seviyorum. İhtiyacım olan sadece biraz daha..."

"Zaman. Biliyorum. Ve ben de sana zaman tanımaya hazırım. Keşke tanıdığım zaman sona erdiğinde de gerçekten benimle birlikte olmak istesen."

Gözlerimi kaçırdım. Bu konuda söz veremezdim. Maxon ile Aspen'i kalbimde tartıp durdum ve hiçbiri gerçek bir fark yaratmadı. Sanırım sadece ikisinden biriyle baş başa kaldığım anlar hariç. Çünkü o anda Maxon'a, sonunda onunla birlikte olacağımın sözünü verme isteğiyle dolup taşıyordum.

Ama yapamadım.

"Maxon," diye fısıldadım, cevap vermediğim için ne kadar mahzun olduğunu görebiliyordum. "Sana bunun cevabını veremem. Ama diyebileceğim bir şey varsa, o da burada olmak istediğimdir. Eğer bir olasılık varsa... Varsa..." Nasıl diyeceğimi bilmediğimden kekeledim.

Maxon, "Birlikte olmamızın olasılığı mı?" diye tahminde bulundu.

Beni bu kadar kolay anladığı için neşeyle gülümsedim. Ciddi bir şekilde, "Sanırım olasılık yüksek," dedi.

"Bence de. Sadece biraz... Zaman, tamam mı?"

Başıyla onayladı, daha mutlu görünüyordu. İşte gecemizi bu şekilde sonlandırmak istiyordum, umutla. Eh, belki bir şeyle daha. Dudağımı ısırarak Maxon'a doğru eğildim, gözlerimle ne istediğimi belli ediyordum.

Bir an bile duraksamadan eğilip beni öptü. Ilık ve nazikti, bana taptığını düşünmeme ve daha fazlasını istememe neden oldu. Bu hisse doyabilir miyim diye görmek için orada saatlerce durabilirdim ama hemen sonra Maxon geri çekilmişti.

Neşeli bir tonla, "Haydi, gidelim," dedi ve beni çekerek saraya götürdü. "Mızraklarını çekmiş muhafızlar at üstünde üzerimize gelmeden önce içeri girsek iyi olur."

Maxon beni merdivenlerin başında bıraktığında, üzerime

yorgunluk çöktü. Kendimi ikinci kata ve oradan da odamın olduğu köşeye sürüklüyordum ki aniden gözlerim dört açıldı.

Aspen de beni gördüğüne şaşırarak "A!" dedi. "Sanırım, saatlerdir odanda olduğunu düşündüğüme göre dünyanın en kötü muhafızı olmalıyım."

Güldüm. Elitlerin, en azından hizmetçilerinden biri odadayken uyuması bekleniyordu. Ben bu durumdan hiç memnun değildim, bu nedenle Maxon, kapımın önüne acil durumlara yönelik bir muhafız yerleştirmişti. Mesele şu ki çoğu zaman bu muhafız Aspen oluyordu. Neredeyse her gece kapımın önünde olduğunu bilmek, hem heyecanlı hem korkutucuydu.

Aspen, yatağımda güvenle uyumadığımda ne yapıyor olabileceğimi anladığında sakin hava ortadan kayboldu. Rahatsız olarak boğazını temizledi.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Aspen," diye fısıldadım, kimsenin ortalarda olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. "Sinirlenme. Ben Seçim'in bir parçasıyım ve olması gereken de bu."

"Benim nasıl bir şansım olabilir ki Mer? Sen aramızdan sadece biriyle konuşurken, ben nasıl rekabet edebilirim ki?" İyi bir noktaya değinmişti ama ne yapabilirdim ki?

"Lütfen bana kızma Aspen. İşleri yoluna koymaya çalışıyorum."

"Hayır Mer," dedi, ses tonu yine nazikti. "Sana kızmadım. Seni özledim." Sıradaki cümlesini yüksek sesle söylemeye cüret edemedi ama ağzıyla söylermiş gibi yaptı. *Seni seviyorum.*

Eridim.

"Biliyorum," dedim, elimi göğsüne koydum ve kendime, riske attığımız her şeyi bir anlığına unutma izni verdim. "Ama bu, şu anda nerede olduğumuzu ve Elit olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Zamana ihtiyacım var Aspen."

Elimi tutmak için uzandı ve başıyla onayladı. "Sana zaman tanıyabilirim. Sadece... Bana da ayıracak vakti bulmaya çalış yeter."

Bunun ne kadar sorunlu olacağını söylemek istemiyordum, bu nedenle nazikçe elimi geri çekmeden önce sadece gülümsedim. "Gitmem gerek."

Odama girip, kapıyı arkamdan kapatırken beni izliyordu.

Zaman. Bu günlerde sürekli istediğim şeydi. Yeterli zamanım olduğunda her şeyin hallolacağını umuyordum.

2. Bölüm

Kraliçe Amberly, kahkaha atarak "Hayır, hayır," dedi. "Sadece üç nedimem vardı, gerçi Clarkson'ın annesi daha fazla nedimem olmasını tavsiye etmişti. Bense sadece kız kardeşlerimin ve tesadüf eseri Seçim'de tanıştığım en iyi arkadaşımın nedimem olmasını istemiştim."

Gizlice Marlee'ye baktım ve onun da bana baktığını görünce mutlu oldum. Saraya gelmeden önce, ucunda böylesine yüksek bir ödül olan yarışmada hiçbir kızın dost canlısı olabileceğini düşünmemiştim. Marlee, ilk tanıştığımız anda bana sıcak davranmıştı ve o andan itibaren birbirimize destek oluyorduk. Sadece bir kere kıyısından döndüğümüz tartışmayı saymazsak, hiç tartışmamıştık bile.

Birkaç hafta önce Marlee, Maxon ile birlikte olmak istemediğinden bahsetmişti. Açıklaması için zorlayınca da suspus kesilmişti. Bana kızmamıştı, bunu biliyordum ama birkaç gün boyunca süren sessizlikte yalnız kalmıştım.

Kriss, "Ben yedi nedime istiyorum," dedi. "Yani, Maxon beni seçerse ve büyük bir düğün yapabilirsem."

Celeste, Kriss'e karşılık, "Eh, benim nedimem olmayacak," dedi. "Sadece dikkat dağıtıyorlar. Ayrıca, televizyonda yayınlayacakları için tüm gözlerin üzerimde olmasını isterim."

Bir anda sinirlendim. Kraliçe Amberly ile birlikte oturup konuşabilme fırsatını sık sık elde edemiyorduk ve şimdi de Celeste edepsizlik yaparak bu anı bozuyordu.

Elise sessizce, "Düğünüme, kültürümüzde yer alan bazı öğeleri eklemek isterdim," diye belirti. "Yeni Asya'daki kızlar, düğünlerinde kırmızı tonlarını bolca kullanırlar ve damat da gelinin arkadaşlarına, evlenmelerine izin verdikleri için hediye vermek zorundadır."

Kriss hemen atıldı. "Hatırlat da düğününe ben de geleyim. Hediyelere bayılırım!"

"Ben de!" diye bağırdı Marlee.

Kraliçe Amberly, "Leydi America, son derece sessiz kaldınız," dedi. "Düğününüzde ne isterdiniz?"

Kızardım, çünkü yorum yapmak için hazırlanmamıştım.

Hayalini kurduğum tek bir düğün vardı ve o da Carolina Bölgesi Hizmet Binası'nda bir dünya evrak işi çıkartacaktı.

"Şey, ilk olarak babamın beni damada takdim etmesini isterdim. Bilirsiniz, elinizi tutar ve evleneceğiniz insanın avcuna bırakır ya hani? İşte bu gerçekten istediğim tek şey." Utandırıcı da olsa doğruydu.

"Ama herkes bunu yapıyor," diye yorumladı Celeste. "Hiç özgün değil."

Bana seslendiği için sinirlenmem gerekirdi ama sadece öylesine omuz silktim. "Babamın onayının gerçekten önemli olacağı o günde, yaptığım seçimi tamamen onayladığını bilmek isterim."

Natalie, camdan dışarı bakarak çayını yudumlarken "Bu çok hoş," dedi.

Kraliçe Amberly usulca kahkaha attı. "Gerçekten umuyorum ki onaylar. Tercihin kim olursa olsun." Kendini bir anda

seçimimin Maxon olabileceğini düşünürken yakalamışçasına, son kelimelerini hızlıca ekleyivermişti.

Bunu o mu düşündü yoksa Maxon mı aramızdakileri ona anlattı diye merak ettim.

Kısa süre sonra düğün sohbeti bitti ve kraliçe de odasında çalışmak üzere yanımızdan ayrıldı. Celeste kendini duvardaki büyük ekranlı televizyonun önüne yerleştirdi, diğerleri de kart oynamaya başladılar.

Birlikte bir masaya yerleşirken, Marlee "Bu çok eğlenceliydi," dedi. "Daha önce kraliçenin bu kadar çok konuştuğunu duyduğumu hiç sanmıyorum."

"Sanırım heyecanlanmaya başladı." Kraliçe Amberly'nin kız kardeşinin, kraliçenin defalarca çocuk sahibi olmayı denediğini ama başarılı olmadığını bana anlattığını kimseye söylememiştim. Adele, kraliçenin grubumuz daraldıkça bize ısınacağını tahmin ediyordu ve haklı çıkmıştı.

"Pekâlâ, bana söylemek zorundasın: Gerçekten düğünün için başka planların yok mu yoksa kendine mi saklamak istiyorsun?"

"Gerçekten yok," diye ona güvence verdim. "Büyük bir düğünü kafamda tasarlamakta zorlanıyorum, biliyor musun? Ben bir Beşim."

Marlee kafasını sağa sola salladı. "Beştin. Şu anda Üçsün."

Yeni etiketimi hatırlayarak, "Doğru," dedim.

Ailem Beşti –çoğunlukla düşük gelirli sanatçılar ve müzisyenlerdik– ve genel anlamda kast sisteminden nefret etsem de işimi seviyordum. Kendimi Üç olarak düşünmek, meslek olarak öğretmenliği ya da yazarlığı düşünmek garipti.

"Rahat ol," dedi Marlee, yüzümden ne düşündüğümü okumuştu. "Şu anda endişelenmen gereken bir şey yok."

Karşı çıkacaktım ama Celeste'nin çığlığı araya girdi.

"Haydi!" diye bağırdı, kumandayı koltuğa çarpıp, televizyona doğru uzattı. "Aah!"

"Durumu kötüleşiyor mu yoksa sadece bana mı öyle geliyor?" diye fısıldadım. Celeste'nin kumandayı tekrar, tekrar koltuğa vurmasını ve sonunda vazgeçip, eski yöntemle kanalı değiştirmek için ayağa kalkmasını izledik. İki olarak yetiştirilseydim, bu gördüklerim, üzerinde çalışmaya değer bir şey olurdu diye düşündüm.

Marlee, "Sanırım stresten ötürü," diye yorumladı. "Fark ettin mi Natalie de... Bilemiyorum... Daha soğuk davranmaya başladı."

Başımla onayladım ve ikimiz de kart oynayan kızlara baktık. Kriss, kartları karıştırırken gülümsüyordu ama Natalie saç uçlarını inceliyordu, ara sıra beğenmediği belli olan birkaç teli çekiyordu. Dikkati dağılmış gibiydi.

"Sanırım hepimiz artık bir şeyler hissetmeye başladık," diye itiraf ettim. "Artık grup bu kadar daraldığı için arkamıza yaslanıp, sarayın tadını çıkartmak güçleşti."

Celeste homurdandı ve biz de ona doğru bir bakış fırlattık ama baktığımızı gördüğü anda hemen gözlerimizi başka yöne çevirdik.

Marlee, yerinde kıpırdanarak "Bana bir dakika müsaade," dedi. "Sanırım tuvalete gitmem gerek."

"Ben de tam aynısını düşünüyordum. Birlikte gitmek ister misin?" diye teklif ettim.

Gülümseyerek kafasını sağa sola salladı. "Sen önden git. Ben önce çayımı bitireceğim."

"Pekâlâ. Hemen dönerim."

Kadınlar Odası'ndan çıktım, muhteşem koridorda yürürken acele etmiyordum. Bir gün burada olmanın ne kadar şahane bir şey olduğunu unutabilir miyim bilmiyordum. Dikkatim

öylesine dağılmıştı ki köşeyi dönerken bir muhafıza çarptım.

"Ah!" dedim.

"Beni bağışlayın hanımefendi. Umarım sizi korkutmamışımdır." Bileklerimden tutarak toparlanmama yardım etti.

Gülerek, "Hayır," dedim. "Sorun değil. Nereye gittiğime dikkat etmeliyim. Beni yakaladığınız için teşekkürler. Memur..."

"Woodwork," diye cevapladı, başını hızlıca eğerek selam verdi.

"Ben de America."

"Biliyorum."

Gülümsedim ve gözlerimi devirdim. Tabii ki biliyordu.

"Eh, umarım size tekrar rastladığımda bu kadar acelem olmaz," diye şaka yaptım.

Kıkırdadı. "Kabul edildi. İyi günler hanımefendi."

"Size de."

Geri döndüğümde, Marlee'ye Memur Woodwork ile gerçekleştirdiğim utanç verici çarpışmayı anlattım ve adımlarına dikkat etmesi gerektiği konusunda uyardım. Kahkaha attı ve kafasını sağa sola salladı.

Öğleden sonrasını pencerelerin kenarında oturup, güneş ışığını içimize çekerek, evlerimiz ve diğer kızlar hakkında sohbet ederek geçirdik.

O anda geleceği düşünmek hüzünlendiriciydi. Sonunda Seçim bitecekti, Marlee'yi tanıyordum ve birbirimizden kopmasak da onunla her gün konuşmayı özleyecektim. O hayatımda sahip olduğum ilk gerçek arkadaşımdı ve daima yanımda kalmasını sağlayabilmek isterdim.

Ben anı yaşamaya çalışırken, Marlee de pencereden dışarıya hülyalı bir şekilde bakıyordu. Ne düşündüğünü merak ettim ama her şey öylesine huzur vericiydi ki sormadım.

3. Bölüm

Balkonumun geniş kapıları, aynı odamın kapıları gibi açıktı ve odam, bahçeden gelen tatlı havayla doluydu. Ilık rüzgârın, yapacağım onca işi hafifletecek bir teselli olmasını ummuştum. Bunun yerine, dikkatimi dağıtmıştı, masa başında oturmak yerine herhangi bir yerde olmak için can atmama neden olmuştu.

İç çektim ve yerime oturdum, arkama yaslandım. "Anne," diye seslendim.

"Evet hanımefendi?" Baş hizmetçim, dikiş yaptığı köşeden cevapladı. Daha bakmadan Mary ile Lucy'nin, yani diğer hizmetçilerimin, hizmet edebilirler mi diye merakla beklediklerini biliyordum.

"Bu raporun ne anlama geldiğini çözmeni emrediyorum," dedim, tembelce önümde duran askerî istatistik raporuna kolumu uzatarak. Tüm Elitlerin sınandıkları bir görevdi ama bir türlü dikkatimi toparlayamıyordum.

Muhtemelen istediğimin gülünçlüğünden ve gerçekten bunu talep etmemden dolayı, hizmetçilerim hep bir ağızdan kahkaha attılar. Liderliğin güçlü özelliklerimden biri olduğunu söyleyemezdim.

"Üzgünüm leydim ama sanırım bu, sınırlarımı aşmak olur-

du," diye cevapladı Anne. İsteğim ve onun verdiği cevap şakadan ibaretti ama ses tonunda, yardımcı olamadığı için gerçekten üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"İyi." Homurdandım, oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "O halde, kendi başıma yapmak zorunda kalacağım. Hiçbir işe yaramazsınız. Yarın kendime yeni hizmetçiler edineceğim. Bu sefer, çok ciddiyim."

Tekrar kıkırdadılar ve ben de bir kez daha sayılara odaklandım. Bunun kötü bir rapor olduğu yönünde bir izlenime kapılıyordum ama emin olamıyordum. Paragrafları ve listeleri tekrar okudum, odaklanmaya çalışırken kaşlarımı çattım ve kalemimi dişledim.

Lucy'nin usulca kahkaha attığını duydum ve onu neyin bu kadar eğlendirdiği görmek için gözlerinin işaret ettiği yöne, kapıya baktım. Orada, kirişe dayanan kişi Maxon'dı.

"Beni ele verdin!" Kıs kıs gülmeye devam eden Lucy'den şikâyetçiydi.

Sandalyemi aceleyle geriye ittirdim ve kollarına koştum. "Zihnimi okudun!"

"Öyle mi yaptım?"

"Lütfen dışarı çıkabileceğimizi söyle. Sadece kısa bir süreliğine, ha?"

Gülümsedi. "İşe geri dönmeden önce yirmi dakikam var."

Onu koridordan aşağıya sürükledim, hizmetçilerimin heyecanlı konuşmaları arkamızda kaldı.

Bahçenin, *bizim yerimiz* olduğunu inkâr edemezdim. Neredeyse yalnız kalma fırsatı bulduğumuz her an, buraya geliyorduk. Aspen ile vakit geçirme şeklimin tam tersiydi: Onunla arka bahçemizdeki minik ağaç evine, birlikte güvenle vakit geçirebileceğimiz tek yere tıkılıp kalırdık.

Aniden acaba Aspen de buralarda bir yerlerde midir, sayısız

muhafızların arasında seçilmeyecek şekilde gizlenmiş, Maxon elimi tutarken izliyor mudur diye merak ettim.

"Bunlar da nedir?" Maxon, yürürken parmak uçlarıma dokunarak sordu.

"Deri sertleşmesi. Günde dört saat keman yaylarına dokunmaktan dolayı."

"Daha önce fark etmemiştim."

"Seni rahatsız mı etti?" Geride kalan altı kızın arasında en düşük sınıftan olan bendim ve herhangi birinin benim gibi elleri olduğundan şüpheliydim.

Maxon durdu ve parmaklarımı dudaklarına götürerek, ufak, yenmiş uçlarını öptü.

"Tam tersine. Parmak uçlarını güzel buluyorum." Kızardığımı hissettim. "Dünyayı gördüm –kabul ederim ki çoğunlukla kurşungeçirmez camların ya da antik şatoların kulelerinden– ama yine de gördüm. Ve istediğim her sorunun cevabı önüme serili. Ama buradaki ufak el cevapsız." Derin derin gözlerime bakıyordu. "Bu el, hayatımda duyduğum tüm sesleri gölgede bıraktı. Bazen, keman çaldığını duyduğumu sanıyorum, öylesine güzel ki. Bu sertleşmiş parmak uçlarıysa gerçekten duyduğumun kanıtı."

Bazı anlar, benimle konuşma şekli karşısında eziliyordum, inanılmayacak kadar romantikti. Fakat sözlerine tüm kalbimle sevinsem de asla güvenebileceğimden emin olamıyordum. Bu gibi tatlı sözleri diğer kızlara da söylemediğini nereden bilebilirdim ki? Konuyu değiştirmek zorundaydım.

"Gerçekten binlerce sorunun cevabı sende mi?"

"Kesinlikle. Bana istediğini sor; eğer cevabını bilmiyorsam, nerede bulacağımı bilirim."

"Her şeyi sorabilir miyim?"

"Her şeyi."

Anında bir soru bulmak, onu dumura uğratacak bir soru bulmak zordu, ki istediğim şey buydu. Büyürken en çok merak ettiğim şeyleri düşünmek bir dakikamı aldı. Uçaklar nasıl uçar? Birleşik Devletler nasıl bir yer? Üst sınıfların minik müzik çalarları nasıl çalışıyor?

Akabinde soru aklıma geliverdi.

"Cadılar Bayramı nedir?" diye sordum.

"Cadılar Bayramı mı?" Belli ki hayatında hiç duymamıştı. Şaşırmamıştım. Ben bu bayramı sadece bir kere, ebeveynlerimin eski bir tarih kitabında görmüştüm. O kitabın bazı kısımları, yıpranarak okunamayacak hale gelmişti, bazı sayfaları eksikti ya da yok edilmişti. Yine de hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir bayramın adının geçmesi bile beni büyülemişti.

"Artık o kadar da emin değilsin, değil mi Kraliyet Akıllısı?" diye takıldım.

Bana karşı suratını astı ama şakadan rahatsız olmuş gibi yaptığı belliydi. Saatine baktı ve derin bir nefes aldı.

"Benimle gel. Acele etmemiz gerek," dedi, elimden tutarak koşmaya başladı.

İnce topuklarımın üzerinde biraz sendeledim ama suratındaki kocaman sırıtışla beni saraya geri götürürken, ona ayak uydurmayı başardım. Maxon'ın umursamaz tavırları ortaya çıktığında onu seviyordum; çoğu kez öylesine ciddiydi ki.

Kapıdaki muhafızların yanından geçtiğimiz sırada "Beyler," dedi.

Koridorun yarısını geçmiştik ki ayakkabılarım daha fazla ilerlememe engel oldu. "Maxon, dur!" diyerek nefes aldım. "Sana yetişemiyorum!"

"Haydi, haydi, buna bayılacaksın," dedi, ben yavaşlarken kolumdan çekiştiriyordu. Sonunda benim kadar yavaş yürümeye başladı ama hızlanmak için can attığı belliydi.

Kuzey koridoruna doğru yöneldik, *Raporların* çekildiği alana yakındık ama daha fazla yaklaşmadan bir merdivene daldık. Yukarı, daha yukarı çıktık; merakım artık kontrol edilemeyecek seviyedeydi.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Döndü ve yüzüme baktı, aniden ciddileşmişti. "Bu küçük odadan kimseye bahsetmeyeceğine dair yemin etmen gerekiyor. Sadece aile üyelerinden bazıları ve birkaç muhafız odanın varlığından haberdar."

Son derece ilgimi çekmişti. "Kesinlikle bahsetmem."

Merdivenlerin tepesine vardık ve Maxon, benim için kapıyı açtı. Tekrar elimi tuttu ve beni önümüzde açılan koridora doğru çekti, sonunda çoğunlukla harikulade tablolarla kaplı bir duvarın önünde durdu. Maxon, kimsenin olmadığından emin olmak için arkamıza baktı ve daha sonra uzak köşedeki tabloya uzandı. Hafif bir klik sesi duydum ve tablo bize doğru açıldı.

Ağzım açık kalmıştı. Maxon sırıtıyordu.

Tablonun arkasında, yere kadar ulaşmayan, üzerinde küçük bir tuş takımı olan bir kapı vardı, aynı telefonlardaki gibiydi. Maxon birkaç tuşa bastı ve minik bir *bip* sesi çıktı. Dönüp bana bakarken, bir yandan da kapının kolunu çekti.

"Dur da sana yardım edeyim. Oldukça yüksek bir basamak." Bana elini uzattı ve önden gitmemi işaret etti.

Şoktaydım.

Penceresiz oda, çok eski kitaplarla dolu olduğu görünen raflarla kaplıydı. Raflardan ikisinde, ilginç kırmızı çizgili sırtları olan kitaplar vardı ve bir duvarda, adını bilmediğim bir ülkenin olduğu sayfayı gösteren bir atlas duruyordu. Ortada, üzerinde bir avuç kitap olan bir masa vardı, kitaplar sanki henüz elden geçirilmiş ve hızla eski hâllerine dönmeleri için bırakılmış gibiydi. Ve son olarak da bir duvarda geniş bir ekran vardı, televizyona benziyordu.

"Bu kırmızı çizgilerin anlamı nedir?" diye merakla sordum.

"Onlar yasaklanmış kitaplar. Bildiğimiz kadarıyla, tüm Illéa'da bulunan tek kopyaları bunlar olabilir."

Ona dönerek, dilimde sormaya cüret edemediğimi gözlerimle sordum.

"Evet, onlara göz atabilirsin." Onu zahmete soktuğumu ima eden bir bakışla söyledi ama yine de yüzünde sormamı beklediğini gösteren bir ifade vardı.

Kitaplardan birini dikkatlice kaldırdım, yanlışlıkla türünün tek örneği olan bir hazineyi yok edeceğim diye ödüm kopuyordu. Birkaç sayfasını çevirdim ama neredeyse anında yerine geri koydum. Kelimenin tam manasıyla büyülenmiştim.

Döndüm ve Maxon'ın, bir televizyon ekranına bağlanmış daktiloya benzer bir şeyi tuşladığını gördüm.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Bir bilgisayar. Hiç görmedin mi?" Kafamı sağa sola salladım; Maxon da çok şaşırmış gibi görünmüyordu. "Artık bunlardan çok az kişide var. Buradakinin görevi, odadaki bilgileri barındırmak. Eğer senin şu Cadılar Bayramı'nla ilgili bir şey varsa, bize nerede bulacağımızı söyleyecektir."

Ne demek istediğinden pek emin olamıyordum ama açıklamasını da istemedim. Birkaç saniye içinde, araştırmasının sonucu ekranda üç maddelik bir liste belirdi.

"A! Harika!" diye bağırdı. "Burada bekle."

Maxon, Cadılar Bayramı'nın ne olduğunu ortaya çıkaracak üç kitabı bulurken ben de masanın başında bekledim. Aptalca bir şey olmamasını ve onu boşu boşuna yormamış olmayı diliyordum.

İlk kitap, Cadılar Bayramı'nı, yaz mevsiminin bitişini vurgulayan bir Kelt bayramı olarak tanımlıyordu. Araştırmamızı yavaşlatmak istemediğim için Kelt'in ne demek olduğuyla ilgili hiçbir fikrimin olmadığını söylemedim. Kitap, Cadılar

Bayramı'nda ruhların dünyamıza girip çıktıklarına inanıldığını ve insanların da maskeler takarak, kötü ruhlardan kendilerini korumaya çalıştıkları anlatıyordu. Daha sonraları, din ile alakası olmayan, daha çok çocuklara hitap eden bir bayrama dönüşmüştü. Kostümler içinde kasabalarda dolaşıp şarkılar söylerlermiş ve karşılığında şekerle ödüllendirilirlermiş, "şaka ya da ikram" deyimini oluşturmuşlar, çünkü kendilerine ikramda bulunulmasını sağlamak için şakalar yaparlarmış.

İkinci kitap ise benzer bir şekilde tanımlıyordu, sadece farklı olarak balkabaklarından ve Hristiyanlıktan bahsediyordu.

"İşte bu ilgi çekici bir şey," diye belirterek, diğerlerinden daha ince olan, el yazısıyla yazılmış bir kitabın sayfalarını çevirdi.

"Nasıl yani?" diye sordum, daha iyi görebilmek için yakınlaştım.

"Bu, Leydi America, Gregory Illéa'nın kişisel günlüklerinin bir cildi."

"Ne?" diye bağırdım. "Dokunabilir miyim?"

"İlk önce aradığımız sayfayı bulmama müsaade et. Bak, bir de resim var!"

Ve orada, bilinmeyen bir tarihteki Gregory Illéa, suratında ciddi bir ifade, üzerinde ütülü takım elbisesi ve dimdik duruşuyla hayalet gibi belirdi. Ona bakınca, kralı ve Maxon'ı görebilmem garipti. Yanındaki bir kadın kameraya yarım bir tebessüm gönderiyordu. Suratında, bir zamanla çok hoş olduğunu ama zamanla gözlerindeki ışığın söndüğünü belirten bir şeyler vardı. Yorgun görünüyordu.

Çifti çevreleyen üç kişi vardı. İlki bir genç kızdı, güzel ve capcanlıydı, dişlerini göstererek gülümsüyordu, üzerinde fırfırlı bir elbise ve başında taç vardı. Ne komik! Prenses gibi giyinmişti. Sonra iki erkek çocuk vardı, biri diğerinden biraz daha

uzundu ve ikisi de çıkartamadığım karakterlerin kıyafetlerine bürünmüşlerdi. Yaramazlık yapmak üzere gibiydiler sanki. Görselin altına bir not düşülmüştü, hem de şahane bir şekilde Gregory Illéa'nın kendi elleriyle.

Çocuklar bu sene Cadılar Bayramı'nı bir partiyle kutladılar. Sanırım etraflarında olan biteni unutmanın bir yolu da buydu ama bana çok yersiz geliyordu. Gerçekten kutlama yapabilecek parası olan üç beş aileden biriydik ama bu çocuk oyunu, bana israf gibi geliyordu.

"Sence artık bu nedenle mi kutlama yapmıyoruz? İsraf olur diye mi?" diye sordum.

"Olabilir. Eğer tarihi hesaba katarsak bu not, Amerikan Çin Devleti'nin savaşa karşılık vermesinin hemen akabinde, Dördüncü Dünya Savaşı'nın öncesinde yazılmış. Bu sırada, birçok insanın elinde avucunda hiçbir şey yokmuş; tüm halkın Yedilerden oluştuğunu ve sadece birkaç kişinin İki olduğunu düşün."

"Vay be." Topraklarımızı o şekilde hayal etmeye çalıştım, savaş nedeniyle ortadan ikiye bölünmüş, tekrar birleşmek için savaşmaya başlamış bir halde. İnanılmazdı.

"Toplam kaç tane günlük var?" diye sordum.

Maxon, elimizde tuttuğumuza benzer defterlerin olduğu bir rafı işaret etti. "Aşağı yukarı bir düzine kadar."

İnanamıyordum. Tüm tarih tek bir odadaydı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu benim görmeyi bile hayal edemeyeceğim bir şeydi. Tüm bunların var olduğuna inanamıyorum."

Gözleri ışıldıyordu. "Gerisini de okumak ister misin?" Günlüğü işaret etti.

"Evet, tabii ki!" Görevlerim aklıma geldiğinde resmen çığlık attım. "Ama burada kalamam; o korkunç rapor üzerinde çalışmam gerek. Ve sen de işinin başına geri dönmelisin."

"Doğru. Peki, şuna ne dersin? Günlük birkaç gün sende kalabilir."

"Bunu yapmaya iznim var mı?" Şaşkın şaşkın sordum.

"Hayır." Gülümsedi.

Tereddüt ettim, elimde tuttuğum şeyden korkuyordum. Kaybedersem ne olurdu? Günlüğü mahvedersem ne olurdu? Tabii ki o da aynısını düşünüyordu. Fakat elime bir daha asla böyle bir fırsat geçmeyecekti. Bu hediyenin hatırına yeterince dikkatli olabilirdim.

"Pekâlâ. Sadece bir ya da iki geceliğine alırım ve sonra da geri veririm."

"İyi sakla."

Ve ben de iyi sakladım. Bu sadece bir günlük değildi; Maxon'ın bana olan güveniydi. Piyano taburemin altındaki nota kâğıtlarının arasına sokuşturdum, hizmetçilerimin asla temizlemediği bir yerdi. Ona dokunacak eller, kendi ellerim olacaktı.

4. Bölüm

"Ben umutsuz vakayım!" Marlee, dert yanıyordu.

"Hayır, hayır, harika ilerliyorsun," diye yalan söyledim.

Bir haftadan uzun bir süredir, Marlee'ye neredeyse her gün piyano dersleri veriyordum ve duyduklarım gittikçe daha beter bir hâle bürünüyordu. Tanrı aşkına, hâlâ notalar üzerinde çalışıyorduk. Bir notayı daha acıyla inletti ve içimin ürpermesine engel olamadım.

"Ah, şu suratına bir bak!" diye bağırdı. "Berbatım. Dirseklerimle çalsam da aynı sonucu elde ederdim herhalde."

"Bunu denemeliyiz. Belki dirseklerinle daha iyi çalarsın."

İç çekti. "Pes ediyorum. Üzgünüm America, çok sabırlıydın ama kendi çaldıklarımı dinlemekten nefret ediyorum. Kulağa sanki piyano hastalanmış gibi geliyor."

"Daha çok ölüyor gibi geliyor, aslında."

Marlee kahkahalara boğuldu ve ben de ona katıldım. Piyano dersleri almak istediğinde, kulaklarımın acı verici –ama çok komik– bir işkenceye katlanacağını pek bilmiyordum.

"Belki kemanda daha iyisindir? Kemanla çok güzel parçalar çalınabilir," diye önerdim.

"Sanmıyorum. Bende bu şans varken, kemanı parçalarım." Marlee ayağa kalktı ve bir kenara ittirilmiş, okumamız gereken

nota sayfalarının ve hizmetçilerimin bizim için bıraktığı çay ve kurabiyelerin bulunduğu ufak masama gitti.

"A, problem değil aslında. Buradaki keman saraya ait. İstersen Celeste'nin kafasına fırlatabilirsin."

"Beni kışkırtma," dedi, ikimize çay doldurdu. "Seni özleyeceğim America. Birbirimizi her gün görmediğimizde ne yaparım bilmiyorum."

"Eh, Maxon çok kararsız, yani şimdilik endişelenmene gerek yok."

"Bilmiyorum," dedi, birden ciddileşti. "Direkt gelip söylemedi ama burada bulunmamın sebebinin, halkın bana olan sevgisi olduğunu biliyorum. Kızların çoğu gittiğinden, halkın karar değiştirip başka bir favori seçmesi uzun sürmeyecektir, o durumda da Maxon gitmeme izin verecektir."

Kullandığım kelimelere dikkat ediyordum, Maxon ile arasına koyduğu mesafenin nedenini bana açıklamasını umuyordum ama tekrar bana sırt çevirmesini de istemiyordum. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Maxon ile birlikte olmayacak olman yani?"

Hafifçe omuz silkti. "Sadece benim için doğru kişi değil. Yarışmadan ayrılmak benim için sorun olmaz ama buradan ayrılmayı gerçekten istemiyorum," diye açıkladı. "Ayrıca, başka birine âşık olan bir adamla birlikte olmak da istemem."

Birden yerimden fırladım. "Kim o..."

Marlee'nin gözlerindeki ifade kazandığı zaferi yansıtıyordu ve çay fincanının arkasına gizlediği tebessüm de *yakaladım seni!* diyordu.

Beni yakalamıştı.

Kısa bir an için, Maxon'ın başka birine âşık olması fikri beni öylesine kıskandırmıştı ki buna dayanamamıştım. Sonrasında da –Marlee'nin benden bahsettiğini anladığımda– son derece rahatlatmıştım.

Maxon ile ilgili şakalar yaparak, diğer kızlar hakkında konuşarak duvar üstüne duvar örmüştüm ama Marlee, tek bir cümlede tüm bu duvarları yıkılmıştı.

Tatlılıkla, "Neden buna bir son vermedin ki America?" diye sordu. "Seni sevdiğini biliyorsun."

"Asla böyle bir şey demedi," diye güvence verdim ve bu doğruydu.

"Tabii ki dememiştir," dedi, sanki bu apaçık ortadaymış gibi. "Seni yakalamak için çok uğraşıyor ve ne zaman sana yaklaşsa, sen onu geri itiyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

Ona söyleyebilir miydim? Maxon'a karşı beslediğim duygularımın derinlere –belli ki sandığımdan daha derinlere– uzandığını ve orada bir türlü unutamadığım başka birinin yattığını itiraf edebilir miydim?

"Ben sadece... Emin olamıyorum galiba." Marlee'ye güveniyordum; gerçekten güveniyordum. Fakat gerçekleri bilmemesi ikimiz için de daha güvenli olurdu.

Başıyla onayladı. Anlattıklarımdan daha fazlası olduğunu biliyor gibiydi ama beni zorlamadı. Sırlarımızı bu şekilde kabullenmemiz neredeyse rahatlatıcı bir etki yapıyordu.

"Emin olmanın bir yolunu bul. Yakın bir zamanda. Benim için doğru insan olmaması, Maxon'ın harika bir adam olmadığı anlamına gelmez. Korktuğun için onu kaybedersen, bunun için senden nefret ederim."

Yine haklıydı. Korkuyordum. Maxon'ın duygularının göründüğü gibi gerçek olmamasından korkuyordum, prenses olmanın ne demek olduğunu keşfetmekten korkuyordum, Aspen'i kaybetmekten korkuyordum.

"Öte yandan," dedi, çay fincanını masaya koydu, "dün gerçekleşen tüm o evlilik muhabbeti, aklıma bir şeyler getirdi."

"Evet?"

"Acaba benim, bilirsin işte, baş nedimem olur musun? Eğer bir gün evlenirsem?.."

"Ah Marlee, tabii ki olurum! Sen de benim baş nedimem olur musun?" Ellerini tutmak için uzandım ve o da memnuniyetle ellerimi tuttu.

"Ama senin kardeşlerin var; onlar için sorun olmasın?"

"Anlayacaklardır. Lütfen?"

"Kesinlikle olurum! *Senin düğününü* dünyada kaçırmam." Ses tonu, düğünümün yüzyılın olayı olacağı imasını taşıyordu.

"Eğer Sekizinci sınıftan, sıradan biriyle sokak ortasında falan evlenirsem, benim için orada olacağına söz ver."

Bakışlarından dediklerine inanmadığı belli oluyordu, böyle bir şeyin olmayacağına şüphe yoktu. "Böyle bir şey olsa bile, söz veriyorum," dedi.

Aynı sözü benim vermemi benden istemedi, bu da acaba kendi bölgesinde, geçmişte kalbini verdiği bir Dört var mıydı diye merak etmeme neden oldu. Ona baskı yapmayacaktım tabii. Kendimize ait sırlarımız olduğu belliydi ama Marlee benim en iyi arkadaşımdı ve onun için her şeyi yapardım.

O akşam, Maxon ile biraz vakit geçirmeyi umuyordum. Marlee, davranışlarımı sorgulamamı sağlamıştı. Ve düşüncelerimi. Ve duygularımı.

Akşam yemeğinden sonra, hepimiz Yemek Odası'ndan çıkmak için ayağa kalktığımızda Maxon'ın bakışlarını yakaladım ve kulağıma dokundum. Bu, birlikte vakit geçirmek istediğimizde kullandığımız gizli işaretimizdi ve davet gelirse nadiren geri çevirirdik. Fakat bu gece Maxon, dudaklarıyla "iş" der gibi yaparken, hayal kırıklığı da yüzünden okunuyordu. Gitmeden önce ben de ona doğru yalandan dudak büktüm ve hafifçe el salladım.

Belki de böylesi daha iyiydi. Maxon'ı ilgilendiren bazı konular üzerinde gerçekten düşünmem gerekiyordu.

Odama giden köşeyi döndüğümde, Aspen yine oradaydı, muhafızlık görevini yerine getiriyordu. Beni tepeden tırnağa süzdü, sahip olduğum tek tük kıvrımın üzerinde harikalar yaratan rahat, yeşil elbiseyi adeta zihnine kazıyordu. Tek kelime etmeden yanından geçtim. Ben henüz kapı kolunu çeviremeden, koluma usulca dokundu.

Yavaştı ama kısa sürmüştü ve o birkaç saniye içinde, Aspen'in içimde uyandırdığı o ihtiyacı, o hasreti hissettim. Zümrüt yeşili, açlık çeken, derin gözlerine attığım tek bakışla dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Elimden geldiği kadar hızla odama girdim, temasımızdan dolayı acı çekiyordum. Tanrıya şükür ki Aspen'in bana hissettirdiklerini düşünecek vaktim olmamıştı, çünkü kapımı kapatır kapatmaz hizmetçilerim etrafıma üşüşüp, yatmadan önce beni hazırlamaya başladılar. Sohbet edip saçımı taradıkları sırada, bir anlığına her şeyi unutmaya çalıştım.

Bu imkânsızdı. Seçim yapmak zorundaydım. Aspen mi, Maxon mı?

Fakat birbirinden güzel olasılık arasında nasıl bir seçim yapabilirdim ki? Her halükârda bir parçamı mahvedecek bir tercihi nasıl yapabilirdim? Kendimi hâlâ vaktim olduğu düşüncesiyle rahatlattım. Hâlâ vaktim vardı.

5. Bölüm

"Yani Leydi Celeste, askerlerin sayısının yeterli olmadığını söylüyorsunuz ve bir sonraki asker alımlarında sayının artırılmasının gerektiğini düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Gavril Fadaye, yani *Illéa Başkent Raporu*'nun sunucusu ve kraliyet ailesiyle röportaj yapan tek kişi, sorusunu sordu.

Rapordaki tartışmalarımız sınanıyordu ve bunun bilincindeydik. Maxon'ın zaman sınırlaması olmasa da halk sayıca azalmamızı şiddetle arzuluyordu ve kralın, kraliçenin ve danışmanlarının da bunu istediğini hissediyordum. Eğer burada kalmayı diliyorsak, onlar nerede ve ne zaman istiyorsa sahneye çıkmalıydık. Askerlerle ilgili o berbat raporu geride bıraktığıma memnundum. İstatistiklerin bir kısmını hatırlıyordum, yani bu gece iyi bir izlenim bırakma olasılığım vardı.

"Kesinlikle Gavril. Yeni Asya'daki savaş senelerdir sürüyor. Bence, birkaç kalabalık grup daha askere alınırsa, savaşı bitirmek için gereken asker sayısına ulaşırız."

Gerçekten Celeste'ye dayanamıyordum. Bir kızı kovdurmuştu, geçen ay Kriss'in doğum günü partisini mahvetmişti ve kelimenin tam manasıyla üstümdeki elbiseyi söküp almaya çalışmıştı. Sosyal statüsünün İki olması, kendini bizden üstün

görmesini sağlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Illéa'nın sahip olduğu askerlerin sayısı hakkında bir fikrim yoktu ama şimdi Celeste'nin fikri olduğunu öğrendiğim için tereddüt etmeden karşı çıktım.

Ses tonumun, elimden geldiğince leydi gibi çıkmasını sağlayarak "Katılmıyorum," dedim. Celeste bana döndü, dönerken siyah saçları omzundan aşağı savruldu. Sırtı kameraya dönük olduğundan, bana edepsizce gözlerini dikerken son derece rahattı.

Gavril, "Aa, Leydi America, askerlerin sayısını artırmanın kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Yanaklarımı ateş bastığını hissediyordum. "İkiler, para vererek askerlikten kurtulabiliyorlar, yani Leydi Celeste'nin, biricik erkek evlatlarını kaybeden ailelere ne olduğunu görmediğinden eminim. Daha fazla asker almak halkı paramparça edecektir, özellikle de daha geniş aileleri olan ve hayatta kalabilmek için tüm aile bireylerinin çalışmasına ihtiyaç duyan alt sınıflar için."

Yanımda oturan Marlee, beni dirseğiyle dostane bir şekilde dürttü.

Celeste atağa kalktı. "Eh, o halde ne yapmalıyız? Herhalde arkamıza yaslanıp, bu savaşların sürmesine izin vermemiz gerektiğini öne sürmüyorsundur?"

"Hayır, hayır. Tabii ki Illéa'nın savaşmasını istemiyorum." Düşüncelerimi toparlamak için duraksadım ve bir tür destek alabilir miyim diye Maxon'a baktım. Yanında duran kral alınmış gibi duruyordu.

Yön değiştirmem gerekiyordu, böylece ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ya gönüllü olsaydı?"

Gavril "Gönüllü mü?" diye sordu.

Celeste ve Natalie güldüler ki bu işi daha beter etti. Fakat sonra iyice düşündüm. Berbat bir fikir miydi?

"Evet. Eminim ki bazı düzenlemeler yapmak gerekecektir ama belki sadece hayatta kalmak ve geride bıraktıkları yaşama dönmek isteyen çocuklar yerine, asker olmak isteyen yetişkinlerle ordumuz daha verimli olur."

Stüdyoya sessizlik çöktü. Anlaşılan önemli bir noktaya değinmiştim.

Elise, atılarak "İyi bir fikir," dedi. "Sonra her ay ya da iki ayda bir, insanlar başvuru yaptıklarında yeni askerleri göndeririz. Uzun süredir vatana hizmet eden adamların üzerinde de canlandırıcı bir etki yapabilir."

"Katılıyorum," diye ekledi Marlee ki genellikle yorumları bundan ibaret oluyordu. Tartışmalarda rahatsız olduğu açıkça belliydi.

"Eh, belki bu biraz kulağa modern gelecek ama ya kadınlar da askere alınsaydı?" Kriss yorumunu yaptı.

Celeste yüksek sesle kahkaha attı. "Sence kimler başvurur? Savaş meydanına gider miydin?" Ses tonu, aşağılamayla karışık hayret doluydu.

Kriss, kafasının karışmasına izin vermedi. "Hayır, ben askerlik için uygun değilim. Ama," diye devam ederken, Gavril'e "Seçtim'de öğrendiğimiz bir şey varsa, o da bazı kızların korkutucu derecede katil iç güdüleri olduğudur. Balo elbiselerinin sizi aldatmasına izin vermeyin," dedi, son noktayı da gülümseyerek koydu.

Odama döndüğümde, saçımdaki tokaları çıkartmama yardım eden hizmetçilerimin yanımda biraz daha uzun süre kalmalarına izin verdim.

Mary, "Ordunun gönüllülerden oluşması fikrini sevdim," dedi, çevik parmakları hızla çalışıyordu.

"Ben de," diye ekledi Lucy. "Hatırlıyorum da komşularımın

büyük oğlu askere alınırken nasıl da zor durumda kalmışlardı. Çok fazla asker, evine geri dönemediği için bu duruma katlanmak güç." Gözlerimin önünden onlarca hatıra geçti. Kendime ait hatırlarım da vardı.

Miriam Carrier, genç yaşta dul kalmıştı ama o ve oğlu Aiden, tek başlarına idare ediyorlardı. Askerler kapısına bir mektup, bayrak ve anlamsız taziyeleriyle geldiklerinde her şeyden vazgeçmişti artık. Kendi başına geçinemezdi. Kendinde o gücü bulsa bile kalbi dayanmazdı.

Sekiz olduğundan, bazen onu Carolina'nın törenle ayrıldığım meydanında dilenirken görüyordum. Fakat tabii ki ona verebilecek bir şeyim yoktu.

Lucy'nin aynadaki yansımasına bakarak "Biliyorum," dedim.

Anne, "Kriss'in biraz fazla ileri gittiğini düşündüm," diye yorumladı. "Savaşta kadınların olması kulağa berbat bir fikir gibi geliyor."

Saçıma yoğunlaşmış ciddi suratına bakarak gülümsedim. "Babamın anlattığına göre, kadınlar eskiden..."

Kapıya hızla vurulunca hepimiz birden irkildik.

Maxon sormadan içeriye girip "Aklıma bir fikir geldi," dedi. Cuma akşamları *Rapordan* sonra buluşmayı âdet edinmiş gibiydik.

Hep birlikte "Majesteleri," dediler, Mary eğilerek selam verirken saç tokalarını düşürdü.

Maxon, Mary'nin yardımına koşarak "Sana yardım edeyim," dedi.

"Sorun değil," diye ısrar etti, yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve gerisin geri odadan çıkmaya çalışıyordu. Çabalamasına rağmen dengesizce yürüyordu ve Lucy ile Anne de peşinden gelsin diye gözlerini dikerek onlara bakıyordu.

Lucy, "Aa, şey, iyi geceler hanımefendi," dedi, o da Anne'in

üniformasının ucunu çekiştiriyordu. Onlar gider gitmez, Maxon ile kahkahalara boğulduk. Aynaya döndüm ve saçımdaki tokaları çıkarmaya devam ettim.

Maxon, "Çok eğlenceli bir grup," diye yorum yaptı.

"Sadece sana fazlasıyla hayran olduklarından dolayı."

Alçak gönüllü davranarak, iltifatı görmezden geldi. Aynadaki aksime bakarak, "Böldüğüm için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil," diye cevapladım, saçımdaki son tokayı da çıkartırken. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve saçlarımı omuzlarımdan aşağı bıraktım. "İyi görünüyor muyum?"

Maxon başıyla onayladı, gerektiğinden biraz daha uzun süre bana baktı. Sonunda kendine geldi ve konuştu. "Her neyse, şu fikir..."

"Haydi, anlat."

"Cadılar Bayramı olayını hatırlıyor musun?"

"Evet. Aa, ben hâlâ günlüğü okumadım. Son derece dikkatli bir şekilde sakladım gerçi," diye güvence verdim.

"Sorun değil. Kimsenin aramaya çıktığı yok. Neyse, düşünüyordum. Tüm kitaplar, Cadılar Bayramı'nın ekimde olduğunu söylüyordu, değil mi?"

Sakince "Evet," dedim.

"Şu anda ekim ayındayız. Neden Cadılar Bayramı düzenlemiyoruz ki?"

Kendi etrafımda döndüm. "Gerçekten mi? Ah Maxon, düzenleyebilir miyiz?"

"Bu hoşuna gider miydi?"

"Buna bayılırdım!"

"Tüm Seçilmiş kızların kendilerine ait kostümler yaptırabileceklerini düşündüm. Görev başında olmayan muhafızlar da kızların dans partnerleri olabilirler, çünkü ben sadece tek bir kişiyim ve herkesi sırası gelene kadar bekletmek âdil olmaz. Ve

önümüzdeki haftalarda dans derslerine girebiliriz. Bazen gün içinde yapılacak pek bir şey olmadığını söylemiştin. Ve şekerler! En güzel şekerleri imal ettireceğiz ya da dışarıdan getirteceğiz. Sen ise canım, gecenin sonunda ağzına kadar doymuş olacaksın. Seni hareket ettirmek için yerde top gibi yuvarlamamız gerekecek."

Büyülenmiştim.

"Ve bir duyuru yayınlayacağız, tüm ülkeye kutlama yapmalarını söyleyeceğiz. Çocukların, eskiden olduğu gibi kostümler giyip kapı kapı dolaşarak şakalar yapmalarına izin vereceğiz. Kız kardeşin buna bayılacak, öyle değil mi?"

"Tabii ki bayılacak! *Herkes* bayılacak!"

Bir an duraksadı, dudaklarını gerdi. "Burada, sarayda kutlama yapmayı ister miydi sence?"

Şok olmuştum. "Ne?"

"Yarışmanın bir bölümünde, Elitlerin aileleriyle tanışmam gerekiyor. Kardeşlerin de beklemek yerine, bu bayramda gelip tanışmaları..."

Kollarına atladığımda cümlesi yarıda kesildi. May'i ve ebeveynlerimi görebilme ihtimalim karşısında sevinçten uçmuştum. Heyecanımı gizleyemiyordum. Kollarını belime doladı ve gözlerimin içine baktı, kendi gözleri de neşeyle parıldıyordu. Nasıl bu insan –benim tamamen zıttım olacağını düşündüğüm kişi– daima beni çok mutlu edecek şeyleri bulabiliyordu ki?

"Ciddi misin? Gerçekten gelebilirler mi?"

"Tabii ki", diye cevap verdi. "Onlarla tanışmayı çok istiyordum ve bu yarışmanın da bir parçası. Neyse, sanırım ailelerinizi görmek hepinize iyi gelecektir."

Ağlamayacağımdan emin olduğum anda, fısıldayarak "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim... Aileni sevdiğini biliyorum."

"Seviyorum."

Kıkırdadı. "Ve onlar için akla gelen her şeyi yapabileceğin de ortada. Sonuçta, Seçim'de kalma nedenin de onlar."

İrkilerek geri çekildim, böylece gözlerini görebilecektim. Beni yargılamıyordu, sadece ani hareketim karşısında şaşırmıştı. Bu anı öylesine geçiştiremezdim. Tamamıyla açık konuşmam gerekiyordu.

"Maxon, ilk başlarda Seçim'de kalmamın sebeplerinden biri de onlardı ama şu anda burada olmamın sebebi değiller. Bunu biliyorsun, değil mi? Buradayım, çünkü..."

"Çünkü?"

Maxon'a, bana taparcasına bakan umut dolu yüzüne baktım. *Söyle America. Ona söyle gitsin.*

"Çünkü?" diye tekrar sordu, bu kez dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı ki bu daha da yumuşamama neden oldu.

Marlee ile yaptığım konuşmayı ve geçen gün Seçim hakkında laflarken hissettiklerimi düşündüm. Diğer kızlar da onunla buluşurken, Maxon'ı erkek arkadaşım olarak düşünmem zordu ama sadece arkadaşım da değildi. O umut dolu his, belki birbirimiz için özel olabileceğimizi düşündüren merak, tekrar içimi kapladı. Benim için Maxon, inanmak istediğimden daha fazlasını temsil ediyordu.

Ona cilveli bir gülümseme gönderdim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"America Singer, derhal buraya gel." Koşarak önüme geçti, göğüslerimiz birbirine değerken ayakta dikildik, tek kolunu belime doladı. "Söyle," diye fısıldadı.

Dudaklarımı kenetledim.

"Peki, o halde başka iletişim yöntemlerine bel bağlamam gerekiyor."

Herhangi bir uyarı göndermeden beni öptü. Geriye doğru

çekildiğimi hissettim, tamamıyla kolları tarafından desteklenerek ayakta duruyordum. Ellerimi boynuna doladım, onu kendime doğru çekmek istiyordum... Ve aklıma bir şey geldi.

Genellikle yalnız kaldığımızda, aklımdaki tüm düşünceleri yok edebiliyordum. Fakat bu gece yerimde başka birinin olabileceği fikri aklıma gelmişti. Sadece hayal ediyordum: Maxon'ın kollarında başka bir kız, onu güldürüyor, onunla evleniyor... Bu düşünce kalbimi kırdı. Buna dayanamadım; ağlamaya başladım.

"Sevgilim, sorun nedir?"

Sevgilim mi? Bu kelime, öylesine hassas ve öylesine kişiseldi ki beni çepeçevre sardı. O anda, Maxon'a karşı olan hislerimle savaşma arzum tamamen yok oldu. Onun canı, sevgilisi olmak istiyordum. Sadece Maxon'ın olmak istiyordum.

Bunun anlamı, asla düşünmediğim bir geleceği kucaklamak ve asla bırakmak istemediğim şeylere hoşça kal demekti ama şu anda, onu terk etme fikri baş edebileceğim bir şey değildi.

Taç için en uygun aday olmadığım doğruydu ama hissettiklerimi itiraf edemeyecek kadar korkaksam, yarışmaya katılmaya da hakkım olmamalıydı.

İç çektim, sesimin düzgün çıkmasını sağlamaya çalıştım. "Tüm bunları geride bırakmak istemiyorum."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, tanıştığımız gün burasının bir kafes gibi olduğunu söylemiştin." Gülümsedi. "Artık alışıyorsun ama değil mi?"

Usulca kafamı sağa sola salladım. "Bazen çok aptal olabiliyorsun." Düğümlenmiş boğazımdan hafif bir kahkaha yükseldi.

Maxon, kahverengi gözlerine bakabilmem için biraz uzaklaşmama müsaade etti.

"Saraydan bahsetmiyorum Maxon. Kıyafetler, yatağım ya da inansan da inanmasan da yemekler umurumda değil."

Maxon kahkaha attı. Buradaki leziz yemekler karşısında heyecanlandığım sır değildi.

"Senden bahsediyorum," dedim. "Seni bırakmak istemiyorum."

"Beni mi?"

Başımla onayladım.

"Beni mi istiyorsun?"

Şaşkın suratına bakarak güldüm. "Söyledim ya."

Bir anlığına duraksadı. "Nasıl... ama... ben ne yaptım ki?"

"Bilmiyorum," derken omuz silktim. "Birlikte iyi olacağımızı düşünüyorum sadece."

Usulca gülümsedi. "Birlikte harika oluruz."

Maxon beni kendine çekti, dokunuşu genelde olduğundan daha sertti ve beni tekrar öptü.

"Emin misin?" diye sordu, beni kolunun hizasında tutuyor ve içtenlikle bakıyordu. "Kesinlikle son kararın mı?"

"Sen eminsen, ben de eminim."

Bir anlığına suratına garip bir ifade yerleşti. Fakat o kadar kısa süre içinde kayboldu ki o ifadeyi gerçekten görmüş müydüm diye merak ettim.

Hemen sonra, beni yatağa götürdü ve yatağın bir köşesine oturduk, el ele tutuşuyorduk ve başım omzunda dinleniyordu. Bir şey demesini bekliyordum. Sonuçta bu, onun beklediği an değil miydi? Fakat aramıza tek kelime geçmedi. Ara sıra derinden iç çekiyordu ve sadece çıkardığı bu ses bile ne kadar mutlu olduğunu anlamama yetiyordu. O kadar da endişelenmememi sağlıyordu.

Bir süre sonra –belki ikimiz de ne diyeceğimizi bilemediğimizden dolayı– Maxon oturduğu yerde doğruldu. "Sanırım gitmem gerek. Eğer kutlamaya tüm aileleri dâhil edeceksek, fazladan plan yapmalıyım."

Geri çekildim ve gülümsedim, hâlâ çok yakında annemi, babamı ve May'i kucaklayabilecek olmanın heyecanını yaşıyordum. "Tekrar teşekkür ederim."

Birlikte ayağa kalktık, kapıya yürüdük. Elini sıkıca tutuyordum. Bilmediğim bir nedenden dolayı, gitmesine izin vermekten çok korkuyordum. Sanki yaşadığımız bu an bir şekilde yok olabilirdi ve eğer üzerinde çok oynama yaparsak da mahvolacak gibiydi.

Burnu burnumdan birkaç milimetre ötede dururken, fısıldayarak "Yarın görüşürüz," diye söz verdi. Bana tapar gibi bakıyordu ki endişelendiğim için kendimi saf hissettim. "Göz alıcısın."

Gider gitmez, gözlerimi kapadım ve birlikte geçirdiğimiz kısa sürede yaşanan her şeyi düşünmeye başladım: Bana bakışı, dalgacı gülüşü, tatlı öpücükleri. Yatarken bunları tekrar tekrar düşündüm, acaba Maxon da düşünüyor mudur diye merak ettim.

6. Bölüm

Fotoğrafçı, "Çok güzel, hanımefendi. Elbise tasarımlarını parmağınızla işaret etmeye devam edin ve diğerleri de bana bakmamaya çalışsın," dedi.

Günlerden cumartesiydi ve tüm Elit, Kadınlar Odası'nda oturma görevinden azat edilmişti. Maxon, kahvaltıda Cadılar Bayramı partisi ile ilgili duyurusunu yapmıştı ve öğleye kadar hizmetçilerimiz kostüm tasarımları üzerinde çalışmaya başlamışlardı ve fotoğrafçılar da tüm gelişmeleri kaydetmek için ortaya çıkmışlardı.

Şimdi de ben Anne'in çizdiği tasarımlara bakarken doğal görünmeye çalışıyordum ve diğer hizmetçilerim, kumaş parçaları, kutular dolusu payet ve saçmalık derecesinde bol tüyün olduğu masanın başında duruyorlardı.

Biz değişik pozlar verirken kamera da flaşını patlatarak fotoğraflarımızı çekiyordu. Tam bir parça altın renkli kumaşı suratıma doğru tutup poz verecekken, kapıdan içeri bir ziyaretçi girdi.

Maxon, açık kapıdan içeri süzülürken "Günaydın leydiler," dedi.

Elimden olmadan sırtımı dikleştirdim ve dudaklarımdaki gülümsenin tüm suratıma yayıldığını hissettim. Fotoğrafçı,

Maxon'a seslenmeden önce o anı yakalayıverdi.

"Majesteleri, ne büyük bir şeref. Bu genç leydi ile poz vermek ister miydiniz?"

"Benim için zevktir."

Hizmetçilerim geri çekildiler ve Maxon eline birkaç çizim alarak, tam arkamda durdu, bir eliyle kağıtları tutarken bir eliyle de belime dokunuyordu. Bu dokunuşun anlamı büyüktü. *Gördün mü*, diyordu, *yakında tüm dünyanın gözü önünde sana böyle dokunacağım. Hiçbir şey için endişelenmen gerekmiyor.*

Birçok fotoğrafımız çekildi ve fotoğrafçı, listesindeki diğer kıza yöneldi. Bir ara hizmetçilerimin de kendilerine izin vererek, ortalıktan kaybolduklarını gördüm.

Maxon, "Hizmetçilerin oldukça yetenekliler," dedi. "Bu konseptler harika."

Maxon'a karşı her zaman olduğum gibi davranmaya çalıştım ama artık durum değişmişti, aynı zamanda hem daha iyi hem daha kötü bir hal almıştı. "Biliyorum. Daha emin ellerde olamazdım herhalde."

"Aralarında seçim yaptın mı?" diye sordu, masamdaki kâğıtları karıştırırken.

"Hepimiz şu kuş fikrini çok sevdik. Sanırım kolyeme yapılan bir gönderme." Bülbül kolyem, babamın hediyesiydi ve ben kolyemi, sarayda bize sunulan ağır takılara tercih etmiştim.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence Celeste de kuşlarla ilgili bir şey seçmiş. Berbat derecede işine odaklanmış görünüyor," dedi.

"Sorun değil," diye cevap verirken omuz silktim. "Tüyler için deliriyor değilim zaten." Suratımdaki gülücük dondu. "Dur bir dakika. Sen Celeste ile mi birlikteydin?"

Başıyla onayladı. "Sohbet etmek için yapılan kısa bir ziyaretti. Korkarım ki burada da uzun süre duramayacağım. Babam,

tüm bunlar için pek hevesli sayılmaz ama Seçim hâlâ devam ettiği için daha fazla kutlama yapmamızı anlayışla karşılıyor. Ve her şeyi hesaba kattığında, bunun aileler ile tanışmak için çok daha iyi bir yol olduğuna katılıyor."

"Nasıl yani?"

"Eleme yapılması için sabırsızlanıyor ve herkesin ailesiyle tanıştıktan sonra böyle bir eleme yapmam bekleniyor. Ne kadar erken gelirlerse, onun gözünde işler daha iyi olacak."

Birilerini evine yollamanın, Cadılar Bayramı planının bir parçası olduğunu fark etmemiştim. Sadece büyük bir parti olacağını sanmıştım. Bu, kendi kendime gerilmek için hiçbir nedenim olmadığını söylememe rağmen gerilmeme neden oldu. Dün geceki konuşmamızdan sonra ortada bir neden yoktu. Maxon ile geçirdiğim tüm zamanı düşününce, yaşadığımız en gerçek an oydu.

Tasarımları gözden geçirmeye devam ederken, dalgın dalgın konuşuyordu. "Sanırım turu tamamlamalıyım."

"Hemen mi gidiyorsun?"

"Endişelenecek bir şey yok sevgilim. Seninle akşam yemeğinde görüşürüz."

Evet, diye düşündüm, *fakat sen hepimizle akşam yemeğinde görüşeceksin.*

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevap verdi, beni öpmek için hızlıca dudaklarını uzattı. Yanağımdan. "Acele etmem gerek. Çok yakında tekrar konuşacağız."

Ve ortaya çıktığı kadar ani bir şekilde gitti.

Pazar günü geldiğinde, Cadılar Bayramı'na sadece sekiz gün kalmıştı, bu da sarayda cümbüş olduğu anlamına geliyordu.

Pazartesi günü Elitler, sabahlarını Kraliçe Amberly ile birlik-

te sunulacak yiyeceklerin tadına bakıp, menü oluşturarak geçirmişlerdi. Şu ana kadar bize verilen en iyi görevdi. Diğer yandan, o öğleden sonra Celeste, Kadınlar Odası'ndaki yerinden birkaç saatliğine kaybolmuştu. Saat dört gibi geri geldiğinde ise hepimize "Maxon'ın sevgilerini yolladığını" duyurmuştu.

Salı günü öğleden sonra, kutlamalar için kasabaya gelen kraliyet ailesi üyelerini karşıladık. Fakat o sabah hepimiz, pencereden bakarak Maxon'ın Kriss'e bahçede okçuluk dersleri vermesini izlemiştik.

Yemeklerimizi erkenden gelen konuklarla yiyorduk ama Maxon genellikle ortalıkta yoktu, aynı Marlee ve Natalie gibi.

Her geçen an daha da utanıyordum. Maxon'a hislerimi açmam hataydı. Konuşmaları bir yana, yapmak istediği ilk şey vaktini başkalarıyla geçirmekse, benimle gerçekten ilgileniyor olamazdı.

Cuma günü, *Rapordan* sonra odamdaki piyanomun başında oturup, Maxon'ın gelmesini beklerken tüm umudumu yitirdim.

Gelmedi.

Cumartesi sabahı, Elitlerin Kadınlar Odası'nda, saraya akın eden kadın sürüsünü eğlendirmeleri ve öğleden sonrasında da bir diğer dans provasına katılmaları gerektiği için bu düşünceyi kafamdan çıkarmaya çalıştım.

Tanrıya şükür ki Beş olduğumuz için ailem müziğe ve resme yönelmişti, çünkü berbat bir dansçıydım. Odada benden daha beter olan tek kişi Natalie'ydi. İğrenç ama Celeste zarafetin vücut bulmuş haliydi. Dans eğitmenleri, birçok kez Celeste'den diğer kızlara yardım etmesini istemişlerdi ki bunun sonucu olarak Natalie neredeyse bileğini burkuyordu, çünkü Celeste bilerek yanlış yönlendiriyordu.

Yılan gibi kıvrak Celeste, Natalie'nin yaşadığı problemleri iki tane sol ayağı olmasına bağlıyordu. Eğitmenler ona inanmıştı ve

Natalie de kahkaha atarak geçiştirmişti. Natalie'nin, Celeste'nin damarına basmasına izin vermeme huyuna hayrandım.

Aspen, tüm dersler boyunca oradaydı. İlk başlarda, onunla etkileşime geçmek istediğimden emin olamadığım için onu görmezden geldim. Dedikodulara göre, muhafızlar öylesine hızla program değiştiriyorlarmış ki bu hız insanın başını döndürebilirmiş. Bazı muhafızlar partiye katılmak için can atıyorlarmış, diğerlerini ise kendi bölgelerinde bekleyen kızlar varmış. Yakında aramızdan beş kişi ayrılacağı ve halk arasında yüksek ilgi göreceği için başka bir kızla dans ederken görülmek de devasa bir hata olurdu.

Fakat bunun son resmi provamız olduğunu bildiğim için Aspen beni dansa kaldırmak için teklifte bulunacak kadar yakındayken, onu geri çevirmedim.

"İyi misin?" diye sordu. "Son zamanlarda üzgün gibi görünüyorsun."

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledim. Erkeklerle ilgili problemlerimi onunla konuşamazdım.

"Gerçekten mi?" diye sorarken şüpheliydi. "Bunun kötü haberlerin işareti olduğundan emindim."

"Ne demek istiyorsun?" Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

İç çekti. "Eğer senin için savaşmaktan vazgeçmemi söylemeye hazırlanıyorsan, bu yapmak isteyeceğim bir konuşma değil."

Aslında, aşağı yukarı son iki haftadır Aspen'i hiç düşünmemiştim bile. Yersiz kelimelerime ve yanlış tahminlerime öylesine kafamı takmıştım ki başka hiçbir şeyi düşünemiyordum. Ve burada, ben Maxon'ın beni evime yollamasından endişe duyarken, Aspen de benim aynısını ona yapacağımdan endişeleniyordu.

Öylesine, "Bununla alakası yok," dedim, kendimi suçlu hissediyordum.

Başıyla onayladı, şimdilik verdiğim cevapla yetiniyordu. "Aaah!"

"Tüh!" dedim. Gerçekten ayağına basmak istememiştim. Dansa yoğunlaşmaya çalışıyordum.

"Üzgünüm Mer ama berbatsın." Ayakkabımın topuğu canını acıttığı halde gülüyordu.

"Biliyorum, biliyorum," derken nefes nefeseydim. "Çabalıyorum, yemin ederim ki!"

Kör bir fare gibi odada dört dönüyordum, zarafet açısından kaybettiklerimi çabalayarak telafi etmeye çalışıyordum. Aspen ise kibarca beni iyi dans ediyormuşum gibi göstermeye çalışıyordu, benimle aynı anda hareket edebilmek için çalan müziğin temposunu geriden takip ediyordu. Bu onun daima yaptığı bir şeydi, hep kahramanım olmaya çalışırdı.

Son dersin bitiminde, en azından adımların tamamını öğrenmiştim. Saraya ziyarete gelen bir diplomatı yanlışlıkla tekmeleyerek nakavt etmeyeceğime söz veremezdim ama elimden geleni yapacaktım. Bu görüntüyü zihnimden geçirirken, Maxon'ın aramızdakileri tekrar düşünmek istemesine şaşırmamak gerektiğini anladım. Başka bir ülkeye götürdüğünde rezillik çıkartırdım, burada kalarak insanları ağırlamayı saymıyorum bile. Bende prenses kumaşı yoktu.

İç çektim ve bir bardak su almaya gittim. Aspen, diğer kızlar odadan çıkarken beni takip etti.

"Ee," diye lafa başladı. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için odaya şöyle bir baktım. "Benim için endişelenmiyorsan, sanırım onun için endişelendiğini varsaymalıyım."

Gözlerimi devirdim ve kızardım. Beni ne kadar da iyi tanıyordu.

"Onun için tezahürat yaptığım filan yok ama eğer senin ne kadar şahane olduğunu anlayamıyorsa, embesilin tekidir."

Zemine bakmaya devam ederek gülümsedim.

"Ve eğer prenses olamazsan, ne olmuş yani? Bu, senin muhteşemliğini eksiltmez. Ve biliyorsun... Biliyorsun..." Demek istediğini dile getiremiyordu ve ben de suratına bakmaktan çekiniyordum.

Aspen'in gözlerinde, bu cümlenin binlerce farklı şekilde bitirilebileceğini gördüm, hepsi de onu bana bağlıyordu. Yani, hâlâ beni bekliyordu. Yani, beni herkesten daha iyi tanıyordu. Yani, ikimiz de aynıydık. Yani, sarayda geçirilen birkaç ay, iki senenin anısını yok edemezdi. Ne olursa olsun, Aspen daima benim için hazır olacaktı.

"Biliyorum Aspen. Gerçekten."

7. Bölüm

Diğer kızlarla birlikte sarayın muazzam fuayesinde sıradaydım, topuklarımın üzerinde zıplıyordum.

"Leydi America," diye fısıldadı Silvia ve derhâl kabul görmeyecek bir şekilde davrandığımı anladım. Seçim'deki kişisel eğitmenimiz olarak, davranışlarımızı oldukça kişisel bir şekilde algılıyordu.

Kendime hâkim olmaya çalıştım. Silvia'yı, görevlileri ve bir grup muhafızı, sırf yürümeleri yasaklanmadığı ve ortalıkta dolaştıkları için kıskanıyordum. Keşke ben de yürüyebilseydim. Biliyordum ki yürüseydim daha sakin olabilirdim.

Belki de Maxon burada olsaydı, durum bu kadar kötü olmazdı. Ya da belki bu daha da gerilmeme neden olurdu. Bunca yaşanandan sonra, hâlâ neden bana vakit ayırmadığını anlayamıyordum.

"İşte geldiler!" Saray kapılarının arkasından bir hareketlilik duydum. Neşeli sesler çıkartan tek kişi ben değildim.

Silvia, "Pekâlâ leydiler!" diye seslendi. "En tertipli tavırlarınızı takının! Uşaklar ve hizmetçiler duvara doğru, lütfen."

Silvia'nın bizden istediği gibi hoş, asil genç kadınlar olmaya çabaladık ama Kriss'in ve Marlee'nin ebeveynleri kapıdan içeri girer girmez her şey allak bullak oldu. İkisinin de kardeşi olmadığını biliyordum ve görünen o ki ebeveynleri, kızlarını öylesine özlemişlerdi ki usturuplu davranmak umurlarında bile değildi. Çığlıklar eşliğinde koştular ve Marlee bir an bile durakşamadan sıradan fırlayıp gitti.

Celeste'nin ebeveynleri daha sakindi, gerçi kızlarını gördükleri için ne kadar heyecanlı oldukları ortadaydı. O da sırayı bozdu ama Marlee'den daha medeniydi. Natalie'nin ya da Elise'in ebeveynlerini göremedim bile, çünkü kısa boylu, kızıl saçlı biri açık kapıdan içeri daldı, gözleri arayış içindeydi.

"May!"

Seslendiğimi duydu, ona doğru salladığım eli gördü ve bana doğru hızla koştu, annem ile babam da onun peşi sıra geliyorlardı. Çömelerek May'i kucakladım.

"*Ames*! Buna inanamıyorum!" diye şakıdı, ses tonu hayranlık ve kıskançlık doluydu. "Çok, çok güzel görünüyorsun!"

Konuşamıyordum. Öyle çok ağlıyordum ki onu zar zor görebiliyordum.

Bir dakika sonra, babamın güçlü kolları ikimizi de sardı. Daha sonra annem de her zamanki usturuplu davranışlarını unutup bize katıldı ve hepimiz, sarayın ortasında birbirimize kenetlendik.

Silvia'dan geldiğini bildiğim bir iç çekiş duydum ama o anda, gerçekten umurumda değildi.

Tekrar nefes alabildiğimde konuştum. "Burada olduğunuz için öylesine mutluyum ki."

"Biz de kedicik," dedi babam. "Seni ne kadar özlediğimizi sana anlatamam bile." Kafama kondurduğu öpücüğü hissettim.

Ona daha iyi sarılabilmek için döndüm. İşte o ana kadar, onları görmeye ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum.

Son olarak anneme uzandım. Bu kadar sessiz olmasına şa-

şırmıştım. Henüz Maxon ile ilgili gelişmeleri anlatan detaylı bir rapor istemediğine inanamıyordum. Fakat geri çekildiğimde, gözlerindeki yaşları gördüm.

"Öyle güzelsin ki tatlım. Prenses gibisin."

Gülümsedim. Bir seferliğine de olsa soru sormaması ve bir şeyler buyurmaması hoştu. O anda sadece mutluydu ve bu, benim için dünyalar kadar önemliydi. Çünkü ben de mutluydum.

May'in gözlerinin, omzumun üzerindeki bir şeye odaklandığını fark ettim.

"Bu o," diyerek nefes verdi.

May'e bakarak, "Hı?" diye sordum. Döndüm ve Maxon'ın, büyük merdivenlerin başında bizi izlediğini gördüm. Birbirimize kenetlendiğimiz yere doğru yaklaşırken, yüzündeki tebessüm eğlendiğini gösteriyordu. Babam derhâl ayağa kalktı.

"Majesteleri," dedi, ses tonu hayranlık doluydu.

Maxon, babama doğru yürüdü, elini uzatıyordu. "Bay Singer, ne büyük şeref. Sizin hakkınızda çok şey duydum. Ve sizin hakkınızda da Bayan Singer." Anneme doğru yöneldi, annem de ayağa kalkmış ve saçını düzeltmişti.

"Majesteleri," diye ciyakladı, biraz büyülenmiş gibiydi. "Tüm bunlar için üzgünüm." Mary ile hâlâ birbirimize sıkı sıkı sarılarak ayağa kalkarken, annem de eliyle işaret ediyordu.

Maxon kıkırdadı. "Rica ederim. Leydi America'yla bir ilgisi olan herhangi birinden daha az heyecanlı davranmasını beklemem." Annemin, daha sonra bununla ilgili bir açıklama isteyeceğinden emindim. "Ve sen de May olmalısın."

May, elini uzatırken kızardı, el sıkışacağını sanıyordu ama yerine bir öpücük kazandı. "Ağlamadığın için sana teşekkür edecek fırsatım hiç olmadı."

"Ne?" diye sordu, aklı karışmıştı ve daha fazla kızardı.

Maxon, neşeyle "Kimse sana söylemedi mi?" diye sordu. "Buradaki tatlı ablanla geçirdiğim ilk randevumu sana borçluyum. Sonsuza kadar sana borçlu kalacağım."

May de kıkırdadı. "Eh, rica ederim demem gerek sanırım."

Maxon, ellerini arkasında birleştirdi, aldığı eğitim yine ortaya çıkıyordu. "Korkarım ki diğerleriyle de tanışmam gerekiyor ama lütfen bir dakikalığına burada durun. Gruba kısa bir duyuru yapacağım. Ve sizlerle kısa süre sonra tekrar konuşabilmeyi umuyorum. Gelebildiğiniz için çok memnunum."

May, yüksek perdeden fısıldayarak, "Yakından daha da sevimli!" dedi ve Maxon'ın hafifçe kafasını sallamasından duyduğunu anladım.

Elise'in ailesinin yanına gitti ki kesinlikle gruptaki en zarif kişiler onlardı. Ağabeyi, muhafızlar kadar dik duruyordu ve ebeveynleri, Maxon yaklaşırken başlarıyla selam verdiler. Bunu yapmalarını Elise mi söylemişti yoksa gerçek davranışları mıydı bilemedim. Kısa boylu, ortama uyumlu kıyafetlerle sarılmış vücutlarının üstünden gözüken kömür karası saçlarıyla birlikte son derece süslü püslü gözüküyorlardı.

Onların yanındaki Natalie ve çok güzel olan küçük kız kardeşi, Kriss ile fısıldaşırken ebeveynleri de el sıkışıyordu. Tüm alana ılık bir enerji dalgası yayılmıştı.

Annem, usulca fısıldayarak "Ne demek istedi, yani bizim de heyecanlı davranmamızı umduğunu söylerken?" diye buyurdu. "Tanıştığınızda ona bağırdığın için mi? Bunu tekrarlamadın, değil mi?"

İç çektim. "Anne, aslında oldukça sık tartışıyoruz."

"Ne?" Ağzı açık kaldı. "Eh, bunu yapmayı kes artık!"

"Aa, bir keresinde de takımına dizimi geçirdim."

May havlarcasına gülmeden önce bir anlığına sessizlik yaşandı. Eliyle ağzını kapattı ve kendini durdurmaya çalıştı ama kahkahası tuhaf, çığlık atar gibi bir şekilde dışarı sızdı. Babamın

dudakları birbirine kenetlenmişti ama onun da neredeyse kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordum.

Annem, kardan daha beyazdı.

"America, bana şaka yaptığını söyle. Prensi darp etmediğini söyle."

Neden bilmiyorum ama *darp etmek* lafı bardağı taşıran son damla oldu; May ve babamla birlikte kahkahalar atarak eğilirken, annem de tepemizden bakıyordu.

"Üzgünüm anne," diyebildim.

"Ah, ulu tanrım." Bir anda, Marlee'nin ebeveynleriyle tanışmak için son derece istekli göründü ve ben de onu durdurmadım.

Babam, kendimize geldiğimizde "Yani, kendisine kafa tutan kızlardan hoşlanıyor," dedi. "Şimdiden onu daha çok sevdim."

Ben öylece durup, sözlerini sindirmeye çalışırken babam da etrafına bakıyor, sarayı gözden geçiriyordu. Aspen ile gizlice buluşarak geçirdiğimiz senelerde kaç defa o ve babam aynı odada bulunmuşlardı? Onlarca kez. Belki de daha fazla. Ve asla Aspen'i onaylamasını kafama takmamıştım. Kendimden düşük sınıftan biriyle evliliğime razı etmenin zor olacağını biliyordum ama hep sonunda iznini alabileceğimi düşünmüştüm.

Nedense, şu anki durum binlerce kat daha stresliydi. Maxon'ın Bir olması, hepimize bakabilecek durumda olması bir yana, aniden babamın ondan hoşlanmaması olasılığı olduğunu fark ettim.

Babam asi değildi, evleri yaktığı falan yoktu. Fakat işlerin yürütülmesinden de memnun olmadığını biliyordum. Ya devlete karşı düşündükleri Maxon'ı da kapsasaydı ne olurdu? Ya onunla birlikte olmamam gerektiğini söyleseydi?

Ben henüz bu düşünceyi enine boyuna irdeleyemeden, Maxon merdivenlerden biraz yukarı çıktı, böylece hepimizi görebilecekti.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Sizleri sarayda ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz, sadece yıllardır kutlamayan Cadılar Bayramı'nı Illéa'da tekrar kutlayabileceğimizden dolayı değil, aynı zamanda sizleri de tanıyabildiğimiz için. Ebeveynlerim sizi karşılayamadıkları için üzgünüm. Onlarla kısa süre içinde tanışacaksınız.

Anneler, kız kardeşler ve Elitler, bu öğleden sonra annemle çay içmek için Kadınlar Odası'na davetlisiniz. Kızlarınız yolda sizlere eşlik edecektir. Ve beyefendiler de babamla ve benimle puro içecekler. Sizler için de bir uşak görevlendireceğiz, yani kaybolacağınızı düşünerek endişelenmenize gerek yok.

Hizmetçileriniz, kaldığınız süre boyunca konaklayacağınız odalarınıza kadar sizlere eşlik edecekler; ziyaretiniz boyunca ve yarın geceki kutlama için hazırlanmanızda sizlere yardımcı olacaklar."

Hızlıca hepimize el salladı ve gitti. Neredeyse derhal yanımızda bir hizmetçi bitti.

"Bay ve Bayan Singer? Sizi ve kızınızı kalacağınız odaya götürmek için geldim."

May, karşı gelerek "Ama ben America ile kalmak istiyorum!" dedi.

Annem, "Tatlım, eminim ki kral bize de her açıdan America'nınki kadar güzel bir oda vermiştir. Görmek istemiyor musun yoksa?" diyerek May'i teşvik etti.

May bana döndü. "Ben de aynı senin gibi yaşamak istiyorum. Sadece kısa bir süre için. Seninle kalamaz mıyım?"

İç çektim. Yani birkaç gün için mahremiyeti gözden çıkarmalıydım ama ne olacaktı ki? Bu surata karşı hayır dememin yolu yoktu.

"Peki. Belki ikimiz birlikte kalırsak, hizmetçilerim gerçekten uğraşacak bir şeyler bulmuş olurlar."

Bana öylesine sıkı sarıldı ki anında buna değeceğini anladım.

Babam, "Başka ne öğrendin?" diye sordu. Koluna girdim, hâlâ takım elbise giymesine alışmaya çalışıyordum. Babamı bin kere resim yaparken giydiği kirli kıyafetleriyle görmemiş olsaydım, Bir olarak doğduğuna yemin edebilirdim. Resmi kıyafet içinde genç ve zeki görünüyordu. Hatta boyu daha uzun görünüyordu.

"Bize öğretilen her şeyi sana anlattım sanırım, yani nasıl Başkan Wallis'ın Birleşik Devletler'in sonuncu lideri olduğunu, sonra da Amerikan Çin Devleti'ni yönettiğini. Onun varlığını bile bilmiyordum, sen biliyor muydun?"

Babam başıyla onayladı. "Büyükannen, onu bana anlatmıştı. İyi bir adam olduğunu duydum ama işler o kadar kötü bir hal alınca, yapabileceği pek bir şey de yokmuş."

Sarayda geçirdiğim süre boyunca, Illéa'nın kanıtlanabilir tarihini öğrenmiştim. Nedense, ülkemizin kökenleriyle ilgili hikâyelerin çoğu ağızdan ağıza dolaşıyordu. Önceden birçok farklı şey duymuştum ama hiçbiri, son birkaç ay içinde aldığım eğitim sayesinde öğrendiklerim gibi bir bütün oluşturmuyordu.

Birleşik Devletler, bel büken borçlardan dolayı Üçüncü Dünya Savaşı'nın başında Çin tarafından istila edilmişti. Birleşik Devletler'in parası olmadığından Çin'e hiç para geçmemişti ve bu nedenle, burada bir devlet kurmuş, yani Amerikan Çin Devleti'ni oluşturmuşlardı ve Amerikanları da işçi olarak çalıştırıyorlardı. Sonunda Birleşik Devletler baş kaldırmıştı –sadece Çin'e karşı değil, Çin'in kullandığı iş gücünü ellerinden almaya çalışan Ruslara karşı da– ve Kanada, Meksika ve birkaç diğer Latin ülkeyle birlikte tek bir ülke oluşturmak için birleşmişti. Bu da Dördüncü Dünya Savaşı'ydı ve –bu savaştan kurtulduysak da yine bu savaş nedeniyle yeni bir ülkeye dönüşmüştük– ekonomik buhrana yol açmıştı.

"Maxon bana, Dördüncü Dünya Savaşı'ndan önce halkın elinde neredeyse hiçbir şey kalmadığını söylemişti."

"Haklı. Kast sisteminin bu kadar adaletsiz olmasının nedenlerinden biri de bu. Birçok kişinin sunacak hiçbir şeyi yoktu, bu nedenle de bu kadar çok kişi sonunda alt sınıfları oluşturdu."

Babamla bu konuyu derinlemesine irdelemek istemiyordum çünkü havanın değişeceğini biliyordum. Haksız değildi –kast sistemi âdil değildi– ama buraya mutlu mesut bir ziyaret amacıyla gelmişlerdi ve ben, vakti değiştiremeyeceğimiz şeyler hakkında konuşarak ziyan etmek istemiyordum.

"Kısa tarih dersleri hariç, genellikle adabı muaşeret kuralları öğretiliyor. Artık biraz da diplomasiye geçiş yapıyoruz. Sanırım, yakında bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek, bizi çok zorluyorlar. Yine de burada kalan kızların yapması gerekecek."

"Kimler kalıyor?"

"Görünen o ki kızlardan biri ailesiyle evine geri dönecek. Maxon'ın, hepinizle tanıştıktan sonra bir eleme yapması bekleniyor."

"Kulağa mutsuzmuşsun gibi geliyor. Seni eve göndereceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim.

"Haydi bakalım. Artık şu noktada, senden hoşlanıp hoşlanmadığını biliyor olmalısın. Eğer hoşlanıyorsa, endişelenecek bir şeyin yok demektir. Eğer hoşlanmıyorsa da neden burada kalmak isteyesin ki?"

"Sanırım haklısın."

Artık yürümüyordu. "Peki, sence hoşlanıyor mu?"

Bu konuyu babamla konuşmak utanç vericiydi ama annemle de konuşamazdım. Ve May de Maxon'ın davranışlarını yorumlamak konusunda benden beter olurdu.

"Sanırım benden hoşlanıyor. Öyle söylüyor."

Babam kahkaha attı. "O halde, durumunun iyi olduğuna eminim."

"Fakat bu hafta... Biraz mesafeliydi."

"America, tatlım, o bir prens. Muhtemelen yasalarla ya da buna benzer bir şeylerle meşguldür."

Maxon'ın diğer herkese vakit ayırıyormuş gibi göründüğünü nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Fazlasıyla utanç vericiydi. "Sanırım öyledir."

"Yasalardan bahsetmişken, bu konuda hepiniz bir şeyler öğrendiniz mi? Nasıl önerge yazılacağını mesela?"

Bu konuyu konuşmaya hiç hevesli değildim ama en azından oğlanlarla ilgili bir konu değildi. "Henüz değil. Bu konuda çok şey okuyoruz gerçi. Bazen anlamak zor ama Silvia, aşağı katta gördüğün kadın, bir tür rehber ya da özel hoca ya da onun gibi bir şey. Bazı konuları açıklamaya çalışıyor. Ve eğer sorarsam, Maxon da yardımcı oluyor."

"Öyle mi?" Babam bu konuda mutlu görünüyordu.

"Evet, öyle. Sanırım, başarılı olmamız onun için önemli, anlarsın ya? Yani, bir şeyleri açıklama konusunda harika. Hatta o..." Tereddüt ettim. Okuma odasından bahsetmemem gerekiyordu. Fakat karşımdaki babamdı. "Dinle, bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz vermen gerekiyor."

Kıkırdadı. "Konuştuğum tek kişi annen ve hepimiz, onun sırlar konusunda güvenilmez biri olduğunu biliyoruz, yani ona anlatmayacağıma söz veriyorum."

Güldüm. Annemin bir sırrı kendine sakladığını hayal etmek zordu.

"Bana güvenebilirsin kedicik," dedi, tek koluyla bana sarılarak.

"Bir oda var, gizli bir oda ve içi kitap dolu baba!" diye usulca itiraf ettim, kimsenin etrafta olmadığından emin olmak için iki kez kontrol etmiştim. "Yasaklanmış kitaplar ve eskiden var olan ülkeleri gösteren dünya haritalarıyla dolu. Baba, eskiden bu kadar çok ülke olduğunu bilmiyordum! Ve orada bir de bilgisayar var. Hayatında hiç gördün mü?"

Kafasını sağa sola salladı, şaşırmıştı.

"İnanılmaz bir şey. Ne aradığını yazıyorsun ve odadaki her kitabı tarıyor, aradığını buluyor."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum ama Maxon, Cadılar Bayramı'nın ne olduğunu böyle buldu. Hatta o..." Koridoru tekrar gözden geçirdim. Babamın, kütüphaneyi birilerine anlatmasının imkânı yoktu ama eğer ona gizli kitaplardan birinin odamda olduğunu söylersem de çok fazla şey anlatmış olurdum.

"Hatta o?.."

"Kitaplardan birini bana ödünç verdi, sadece okumam için."

"Ne, işte bu çok ilginç! Neler okudun peki? Bana anlatabilir misin?"

Dudağımı ısırdım. "Gregory Illéa'nın günlüklerinden biriymiş."

Babamın ağzı açık kaldı, daha sonra kendini toparladı. "America, bu inanılmaz. İçinde ne yazıyordu?"

"Henüz bitirmedim. Genellikle, Cadılar Bayramı'nın ne olduğunu anlamak için baktım."

Bir anlığına, sözlerimi düşündü ve kafasını sağa sola salladı. "Neden endişeleniyorsun ki America? Maxon'ın sana güvendiği açıkça ortada."

Kendimi saf hissederek iç çektim. "Sanırım haklısın."

"Muhteşem," diyerek nefes verdi. "Yani, burada bir yerlerde gizli bir oda var, öyle mi?" Duvarlara tamamen farklı bir gözle bakıyordu.

"Baba, burası çılgın bir yer. Her yerde kapılar ve panolar var. Bildiğim kadarıyla, eğer bu vazoyu parmağımla ittirirsem, gizli bir geçitten aşağı düşeriz."

"Hımm," dedi, eğleniyordu. "O halde, odama geri dönerken çok dikkatli olurum."

"Ki bunu bir an önce yapmalısın. May'i, kraliçeyle içilecek çaya hazırlamam gerek."

"A, evet, sen ve kraliçeyle içtiğin şu çaylar," diye şaka yaptı. "Pekâlâ, kedicik. Seninle bu akşam yemeğinde görüşürüz. Şimdi... Gizli bir ambara düşmemek için ne yapmak gerekir?" diye seslice düşündü, yürürken kollarını sanki koruma kalkanıymış gibi sallıyordu.

Merdivene vardığı anda, dikkatlice kollarını tırabzana dayadı. "Sadece bil diye söylüyorum, bu nokta güvenli."

"Teşekkürler baba." Kafamı sağa sola sallayıp odama geri döndüm.

Koridorlarda koşmamakta zorlanıyordum. Ailemin burada olmasına öylesine seviniyordum ki bu duyguyla zar zor baş edebiliyordum. Maxon beni eve göndermezse, onlardan ayrılmak çok daha zor olacaktı.

Odama giden köşeyi döndüm ve kapımın açık olduğunu gördüm.

Ben yaklaşırken, May "Nasıl görünüyordu?" diye soruyordu.

"Yakışıklı. Yani, bana göre. Saçları biraz dalgalıydı ve asla yola girmiyordu." Lucy anlatırken, bir yandan da May ile birlikte kıkırdıyordu. "Birkaç kere, parmaklarımı saçında gezdirebildim. Bunu bazen düşünüyorum. Eskiden olduğu kadar çok düşünmüyorum."

Parmak uçlarımda yürüyerek yaklaştım, onları rahatsız etmek istemiyordum.

May, "Hâlâ onu özlüyor musun?" diye sordu, her zaman olduğu gibi erkekler hakkındaki konularda meraklıydı.

Lucy, "Her gün biraz daha az," diye belirtti, sesi birazcık umutlu çıkıyordu. "Buraya ilk geldiğimde, acıdan öleceğimi

sandım. Saraydan kaçıp, ona geri dönmenin yollarını hayal edip duruyordum ama bu asla gerçekleşmedi. Babamı ardımda bırakamazdım ve duvarları aşsaydım bile yolumu bulabilmem imkânsızdı."

Lucy'nin geçmişini biraz biliyordum, yani ailesinin hizmetini Üçlere sattığını, böylece Lucy'nin annesinin ameliyat masraflarını karşıladıklarını biliyordum. Lucy'nin annesi sonunda ölmüştü ve evin hanımı, oğlunun Lucy'ye âşık olduğunu öğrendiğinde Lucy ile babasını saraya satmıştı.

Kapıdan gizlice bakınca, May ile Lucy'nin yatakta olduklarını gördüm. Balkon kapıları açıktı ve o mis gibi Angeles havası içeri sızıyordu. May, saraya öylesine uyum sağlamıştı ki Lucy'nin saçının bir kısmını örerken oturduğunda, günlük elbisesi üzerinde mükemmel bir şekilde duruyordu. Daha önce, Lucy'nin saçının sıkı bir topuzla toplanmadığını hiç görmemiştim. Bu şekilde tatlı, genç ve kaygısız görünüyordu.

May, "Âşık olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

Bir yanım acıdı. Bunu bana neden hiç sormamıştı ki? Daha sonra fark ettim ki May'in bildiği kadarıyla ben hiç âşık olmamıştım.

Lucy buruk bir şekilde gülümsedi. Kısaca, "Bu senin başına gelebilecek en muhteşem ve en berbat şeydir," dedi. "Harika olduğunu bilirsin ve sonsuza kadar sürmesini istersin ve ona sahip olduğun her an, kaybetme korkusunu da beraberinde yaşarsın."

Usulca iç çektim. Kesinlikle haklıydı.

Aşk, korkunun en güzel haliydi.

Bir şeyleri kaybetmek hakkında çok düşünmek istemiyordum, bu nedenle içeri girdim.

"Lucy! Şu haline bak!"

"Beğendiniz mi?" Geriye doğru uzandı ve zarif saç örgüsüne dokundu.

"Muhteşem. May, eskiden benim saçımı da sürekli örerdi. Çok yeteneklidir."

May omuz silkti. "Başka ne yapacaktım ki? Oyuncak bebek alacak durumumuz yoktu, ben de yerine *Ames'i* kullandım."

"Eh," dedi Lucy ve May'e döndü, "Buradayken, bizim küçük oyuncak bebeğimiz de sen olacaksın. Anne, Mary ve ben, senin kraliçe kadar güzel görünmeni sağlayacağız."

May, başını eğdi. "Kimse onun kadar güzel değil." Daha sonra, hemen bana döndü. "Anneme bunu söylediğimi söyleme."

Kahkaha attım. "Söylemem. Ama şimdi hazırlanmamız gerek. Neredeyse çay vakti geldi."

May, heyecanla ellerini çırptı ve aynanın önüne kurulmaya gitti. Lucy, saçını toplarken örgüleri bir arada tutmaya çalıştı ve şapkasıyla neredeyse hepsini kapattı. Saçının bu şekilde durmasını istiyordu ve ben onu suçlayamazdım.

"Aa, size bir mektup gelmişti hanımefendi," dedi, son derece dikkatli bir şekilde bir zarf uzattı.

"Teşekkür ederim," diye cevapladım, ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemiyordum. Haber almayı umduğum insanların çoğu şu anda benimle birlikteydi. Zarfı yırtarak açtım ve kısa notu okudum, bilerek yazılmış karman çorman yazı kesinlikle tanıdık birine aitti.

America,

Üzülerek öğrendim ki Elitlerin aileleri saraya davet edilmişler ve babam, annem ile May, seni görmek üzere yola çıkmışlar. Kenna'nın hamile olduğu için seyahat edemeyeceğini biliyorum ve Gerad da çok küçük. Bu davetin neden bana iletilmediğini anlamaya çalışıyorum. Ben, senin ağabeyinim America.

Aklıma gelen tek şey, babamın beni yok saydığı.

Bunu gerçekten senin yapmadığını umuyorum. Hayatlarımızda harika şeyler olmak üzere, senin de benim de. Şu anki konumlarımızda, birbirimize yardım edebiliriz. Eğer ailene başka bir özel ayrıcalık tanınırsa, beni de hatırlamalısın America. Birbirimize yardım edebiliriz.

Prense benden bahsedebildin mi? Sadece meraktan soruyorum.

Yakında cevap yaz.
Kota

Buruşturup çöpe fırlatsam mı diye düşündüm. Kota'nın sınıf atlama merakından vazgeçmesini ve başardıklarıyla yetinmesini ummuştum. Bu konuda şansı yoktu galiba. Tamamıyla unutmaya karar verip, mektubu bir çekmecenin dibine koydum. Onun kıskançlığı, bu ziyaretin tadını kaçıramayacaktı.

Lucy, Anne ile Mary'nin gelmesi için zili çaldı ve hep birlikte hazırlanırken harika vakit geçirdik. May'in şen tavırları hepimizin neşesini yerine getirdi ve kendimi, kıyafetlerimi giydiğim sırada şarkı söylerken buldum. Uzun süre geçmeden annem geldi, iyi görünüp görünmediğini iki kere kontrol etmemizi istedi.

İyi görünüyordu, tabii ki. Kraliçeden daha kısa boylu ve daha kıvrımlıydı ama elbisesinin içinde kraliçe kadar asil duruyordu. Merdivenlerden aşağı inerken, May koluma girdi, üzgün görünüyordu.

"Sorun nedir? Kraliçe ile tanışmak için heyecanlısın, değil mi?"

"Heyecanlıyım. Sadece..."

"Ne?"

İç çekti. "Bunları giydikten sonra tekrar nasıl eski kıyafetlerimi giyebilirim ki?"

Kızlar kıpır kıpırdı ve herkes enerji patlaması yaşıyor gibiydi. Natalie'nin kız kardeşi Lacey, May'in akranıydı ve birlikte bir köşede lafa daldılar. Lacey'nin ne kadar ablasına benzediğini görebiliyordum. Fiziksel anlamda ince yapılı, sarışın ve güzellerdi. Fakat May ile ikimiz birbirimizin zıttıydık. Natalie ve Lacey birbirlerine çok benziyorlardı. Lacey'nin daha az kaprisli olduğunu düşünüyordum gerçi. Ablası kadar bilgisiz değildi.

Kraliçe sırayla tüm annelerle konuştu, tatlılıkla sorular sordu. Sanki herhangi birimizin hayatı, onunkisi kadar muhteşem olabilirmiş gibi. Elise'in annesinin, Yeni Asya'daki ailesinden bahsetmesini dinliyordum ki May elbisemi çekiştirerek, beni bir köşeye sürükledi.

"May!" diye tısladım. "Ne yapıyorsun? Bu şekilde davranamazsın, özellikle de kraliçe buradayken!"

"Görmen lazım!" diye ısrar etti.

Şükür ki Silvia orada değildi. Her ne kadar May nasıl davranacağını pek bilmese de bu şekilde davrandığı için May'i uyarmasına engel olamazdım.

Pencereye yaklaştık ve May parmağıyla dışarıyı işaret etti. "Bak!"

Çalılıklara ve yapay şelalelere baktıktan sonra iki siluet gördüm. İlki, ellerini oynatarak konuşan babamdı, ya soru soruyordu ya da bir şeyler anlatıyordu. İkincisi ise cevap vermeden önce duraksayan Maxon'dı. Yavaşça yürüyorlardı ve bazen babam ellerini ceplerine sokuyordu ve Maxon da ellerini arkasında kenetliyordu. Bu sohbette konuşulanlar ciddi meseleler olmalıydı.

Arkamızı kontrol ettim. Kadınlar, kraliçenin yanında yaşadıkları deneyime kendilerini kaptırmışlardı ve kimse bizi fark etmiş gibi görünmüyordu.

Maxon durdu, babamın önünde dikildi ve acele etmeden

konuştu. Suratında karşı saldırıya geçmiş ya da sinirlenmiş gibi bir ifade yoktu ama kendinden emin görünüyordu. Bir anlık sessizlikten sonra babam elini uzattı. Maxon gülümsedi ve içtenlikle tokalaştı. Hemen sonra, ikisi de hafiflemiş gibi duruyorlardı ve babam, Maxon'ın sırtına vurdu. Maxon, bu hareket karşısında biraz gerilmiş gibiydi. Dokunulmaya alışık değildi. Fakat daha sonra babam, aynı bana, Kota'ya ve tüm çocuklarına yaptığı gibi kolunu Maxon'ın omzuna attı. Ve Maxon, buna çok memnun olmuş gibiydi.

"Bu da neydi böyle?" diye yüksek sesle sordum.

May, omuz silkti. "Önemli gibi görünüyordu."

"Öyle."

Maxon, başka birinin babasıyla da sohbet edecek mi diye görmek için bekledik ama ettiyse bile birlikte bahçeye çıkmadılar.

8. Bölüm

Cadılar Bayramı partisi, Maxon'ın söz verdiği gibi harika geçti. Yanımda May ile Büyük Oda'ya adım attığımda, önümde serilen güzellikler beni büyülemişti. Her şey altındı. Duvardan sarkan süslemeler, avizelerde parıldayan mücevherler, bardaklar, tabaklar hatta yiyecekler; her şeyde bir tutam altın var gibiydi. Kusursuzluğuna diyecek yoktu.

Bir müzik setinde günümüzün popüler şarkıları çalıyordu ama köşede, öğrendiğimiz geleneksel dansları yapabileceğimiz şarkıları çalacak küçük bir müzik grubu bekliyordu. Kameralar –hem fotoğraf hem video çeken– odada dolaşıyordu. Tüm bunların, bir sonraki gün yayınlanacak olan Illéa programının özel konusu olacağından şüphe yoktu. Buna benzer bir kutlama daha olamazdı. Burada Noel'e kadar kalsam, ne ile karşılaşırım diye merak ediyordum.

Herkesin kostümü harikuladeydi. Marlee bir melek kılığına girmişti ve Memur Woodwork ile dans ediyordu. Sırtında süzülen, ışığa göre renk değiştiren kâğıttan yapılmış kanatları bile vardı. Celeste'nin elbisesi kısaydı ve tüylerden yapılmıştı, kafasındaki kocaman tüy ise tavus kuşu olduğunu ortaya koyuyordu.

Kriss, Natalie ile birlikte duruyordu ve birbirlerine uyumlu görünüyorlardı. Natalie'nin elbisesinin üst kısmında açmış çiçekler vardı ve uzun etek kısmı da mavi tülden yapılmıştı. Kriss'in elbisesi, aynı oda gibi altın rengiydi ve yapraklarla bezenmişti. Tahmin yürüterek, ikisinin ilkbahar ve sonbahar olduklarını anladım. Göze sevimli gelecek bir fikir bulmuşlardı.

Elise, Asya kökenli oluşundan tamamıyla yararlanmıştı. İpek elbisesi, normalde tercih ettiği ölçülü elbiselerin abartılmış bir hâliydi. Kıvrımlı kolları, inanılmaz derecede dramatik bir hava yaratıyordu ve giydiği o gösterişli saç süslemeleriyle nasıl yürüyebildiğine şaşırıyordum. Elise, normalde ön planda olan bir kız değildi ama bu gece hoş görünüyordu, neredeyse kraliyet ailesinden biri gibiydi.

Odadaki tüm arkadaşlar ve aileleri kostümlülerdi ve muhafızlar da aynı derecede gösterişliydiler. Bir beysbol oyuncusu, bir kovboy, göğsünde GAVRIL FADAYE yazılı künyesi ile takım elbiseli biri gördüm ve muhafızlardan biri öylesine cesurdu ki günlük kıyafet giymişti. Onun yanındaki birkaç kız kahkahalara boğuluyordu. Fakat muhafızların çoğunun kostümü, üniformalarının bir benzeriydi ki bu da ütülenmiş beyaz pantolon ile mavi ceketten oluşuyordu. Eldivenleri vardı ama şapkaları yoktu ve bu şekilde, odanın içinde görevde olan muhafızlardan ayırt edilebiliyorlardı.

May, "Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu ama ona döndüğümde, çoktan kalabalığa karışmış, keşif gezisine çıkmıştı bile. Odayı dolaşıp, o küçük kabarık elbisesini görebilmek için çabalarken kendi kendime gülüyordum. Partiye gelin olarak katılmak istediğini söylediğinde –"Aynı TV'de gördüğümüz gibi"– şaka yaptığını sanmıştım. Duvağıyla beraber kesinlikle tapılası gözüküyordu gerçi.

Birisi, kulağıma doğru fısıltıyla "Merhaba Leydi America," dedi.

İrkildim ve döndüğümde, takım elbiseli Aspen'in yanımda durduğunu gördüm.

"Beni korkuttun!" Sanki kalp atışlarımı yavaşlatabilirmiş gibi elimi kalbimin üzerine koydum. Aspen sadece güldü.

Şen şakrak bir şekilde, "Kostümünü sevdim," dedi.

"Teşekkür ederim. Ben de kostümümü sevdim." Anne, beni bir kelebeğe dönüştürmüştü. Elbisem, salaş bir materyal ile önden arkaya doğru tutturulmuştu, siyah kenarları ise etrafımda uçuşuyor gibiydi. Kanatlara benzeyen, ufak bir maske gözlerimi kapatıyor, beni gizemli kılıyordu.

"Sen neden giyinmedin?" diye sordum. "Aklına hiçbir şey gelmedi mi?"

Omuz silkti. "Üniformayı tercih ederim."

"Aa." Gösterişli olabilmek için kullanılabilecek bu mükemmel mazereti ziyan etmesi üzücüydü. Aspen, bu konuda benden bile daha az şanslıydı. Neden tadını çıkartmıyordu ki?

"Sadece selamlaşmak ve nasılsın demek istemiştim."

"İyi," dedim hızlıca. Kendimi öylesine garip hissediyordum ki.

"Aa," dedi, tatmin olmamıştı. "Pekâlâ, öyleyse."

Belki de dünkü ufak konuşmasından sonra, farklı bir cevap beklemişti ama ben henüz bir şey demeye hazır değildim. Başıyla selam verdi ve kendisine sanki kardeşiymiş gibi sarılan bir başka muhafızın yanına gitti. Aynı Seçim'e katıldıktan sonra bana olduğu gibi, muhafız olmak ona da bir tür aile ortamı yaratmış mıydı diye merak ettim.

Marlee ve Elise, birkaç dakika sonra beni buldular ve sürükleyerek dans pistine çıkarttılar. Tökezleyip, kimseye çarpmamaya çalıştığımda Aspen'in dans pistinin köşesinde durup, annem ve May ile konuştuğunu gördüm. Annem, Aspen'in kolunu sanki ceketini düzeltiyormuş gibi elliyordu ve May'in de gözleri parıldıyordu. Onların, üniforması içinde ne kadar yakışıklı

göründüğünü ve görseydi eğer annesinin Aspen ile ne kadar gurur duyacağını söylediklerini tahmin edebiliyordum. Aspen, onlara gülümsedi, memnun olduğunu anlayabiliyordum. Aspen ile ikimiz azınlıktık, monoton hayatlarımızdan çıkartılıp, saraya yerleştirilen bir Beş ile Altıydık. Seçim, insanın hayatını öylesine değiştiriyordu ki bazen bu deneyime minnettar kalmak aklıma gelmiyordu.

Kızların ve muhafızların bazılarıyla, bir çemberin etrafında döner gibi dans ettim ta ki müzik susana ve DJ konuşana dek.

"Seçim'in leydileri, muhafız beyefendiler ve kraliyet ailesinin dostları ile akrabaları, haydi, Kral Clarkson'ı, Kraliçe Amberly'yi ve Prens Maxon Schreave'yi aramıza davet edelim!"

Müzik grubu çalarken, biz de hep birlikte içeri girenleri selamladık. Görünen o ki kral kral kostümü giymişti ama sadece başka bir ülkenin kralıydı. Buradaki göndermeyi anlayamadım. Kraliçenin elbisesi öylesine koyu bir maviydi ki neredeyse siyah gibi görünüyordu ve üzerinde parıldayan mücevherler vardı. Geceleri görünen gökyüzü gibiydi. Ve Maxon, neredeyse karikatür gibi bir korsandı. Pantolonu yırtık pırtıktı ve salaş bir gömlek giyiyordu ve kafasında da bandana vardı. Etkiyi artırmak için birkaç gündür traş olmamış gibiydi ve koyu sarı sakalları, suratının alt kısmında yarım bir çember gibi yayılmıştı.

DJ, dans pistini boşaltmamızı istedi ve kral ile kraliçe ilk dansı birlikte gerçekleştirdiler. Maxon, Kriss ile Natalie'nin yanında duruyordu, ikisine de sırayla bir şeyler fısıldıyordu ve kahkaha atmalarını sağlıyordu. Sonunda, odayı taradığını gördüm. Beni mi arıyordu bilmiyordum ama ona bakarken yakalanmak istemiyordum. Bunun yerine, elbisemi düzelttim ve gözümü annesiyle babasına diktim. Çok mutlu görünüyorlardı.

Seçim'i ve göze ne kadar çılgınca geldiğini düşündüm ama sonuçlarına karşı diyecek bir şeyim yoktu. Kral Clarkson ve Kraliçe

Amberly, birbirlerine çok uyuyorlardı. Kral, zorba birine benziyordu ama kraliçe bunu, insanı sakinleştiren doğasıyla dengeliyordu. Sessiz bir dinleyiciydi ve kralın da her zaman diyecek sözleri oluyordu. Hem yanlış hem eski usüldü ama sonuç başarılıydı.

Maxon'ın benden uzaklaştığını hissettiğim gibi onların da kendi Seçim'lerinde birbirlerinden uzaklaştıkları olmuş muydu? Tüm diğer kızlarla buluşurken, benimle de görüşmek için neden hiç çaba göstermiyordu? Belki de bu nedenle babamla konuşuyordu, beni neden eve göndermesi gerektiğini açıklıyordu. Maxon kibar bir insandı, yani böyle bir şey yapabilirdi.

Kalabalığı gözden geçirerek, Aspen'i aradım. Bunu yaparken, babamın sonunda geldiğini ve odanın bir köşesinde annemle kol kola durduğunu gördüm. May de Marlee'yi bulmuştu ve tam önünde duruyordu. Marlee, sanki kız kardeşini sever gibi kollarını May'e dolamıştı, giydikleri beyaz elbiseler ışıkta parlıyordu. Bir günden daha az bir sürede, birbirlerine ısındıklarını görmek beni hiç şaşırtmamıştı. İç çektim. Aspen neredeydi?

Son bir çaba daha göstererek, arkama göz attım. İşte oradaydı, tam omzumun üstünde, her zamanki gibi beni bekliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, bana hızlıca göz kırptı ve bu tüm ruh halimi iyileştirdi.

Kral ve kraliçe danslarını tamamladıklarında, hepimiz dans pistine doluştuk. Muhafızlar dolaşıp, kızlarla eşleştiler. Maxon hâlâ odanın aynı köşesinde Kriss ve Natalie ile birlikte dikiliyordu. Belki gelir de beni dansa kaldırır diye umut ediyordum. Kesinlikle ona teklif etmek istemiyordum.

Sinirlerime hâkim olarak elbisemi düzelttim ve yanına gittim. En azından ona, beni dansa kaldırması için bir şans tanımalıydım. Dans pistini geçtim, yanlarına gittiğimde direkt lafa dalmayı planlıyordum. Konuşacak kadar yaklaştığımda, Maxon Natalie'ye döndü.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Natalie, kahkaha attı ve cevabı dünyadaki en bariz şeymiş gibi sarı kafasını yana yatırdı, ben de yanlarından hızla uzaklaştım, gözlerim masadaki çikolatalara takıldı, sanki amacıma ulaşmıştım. Leziz ikramları yerken, odanın merkezine sırtımı döndüm, ne kadar kızardığımı kimsenin görmemesini umuyordum.

Aradan birçok şarkı geçmişti ki Memur Woodwork yanımda belirdi. Aspen gibi o da üniformasını giymeyi tercih etmişti.

Kafasını eğerek, "Leydi America," dedi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Sesi, neşeli ve samimi geliyordu ve aşırı istekli olması beni de etkiledi. Elini kolayca tutuverdim.

"Elbette bayım," diye cevapladım. "Gerçi sizi uyarmalıyım, bu konuda pek iyi değilim."

"Sorun değil. Ağırdan alırız." Tebessümü öylesine davetkârdı ki yeteneksizliğimi umursayamazdım ve böylece, peşinden mutlulukla dans pistine gittim.

Hareketli bir parça çalıyordu, yani ruh haline uygundu. Tüm dans boyunca konuştu, ona yetişmek de zordu. Bir de ağırdan alırız diyordu.

"Neredeyse üstünüze çıkacaktım ama hemen toparlandınız," diye şaka yaptı.

"Hiç zarar verememiş olmanız utanç verici," diye cevapladım. "Bir yerlerim kırılsaydı, en azından dans etmek zorunda kalmazdım."

Kahkaha attı. "Herkesin dediği kadar komik biri olmanıza çok memnunum. Prensin de gözdesi olduğunuzu duydum." Sanki herkesin bildiği bir şeyden bahsediyormuş gibiydi.

"Pek bilemiyorum." Bir yanım, insanların sürekli bunu söylemesinden bıkmıştı. Diğer yanım da hâlâ doğru olması için yanıp tutuşuyordu.

Memur Woodwork'ün omzunun üstünden bakınca, Aspen'in Celeste ile dans ettiğini gördüm. Bu manzara karşısında, göğsüm sıkıştı.

"Söylenenlere göre herkesle aranız iyi. Hatta birisi, son saldırı sırasında hizmetçilerinizi, kraliyet ailesinin sığınağına götürdüğünüzü söyledi. Bu doğru mu?" Büyülenmiş gibiydi. O anda, sevdiğim kızları korumak için yapılabilecek gayet normal bir şey gibi görünmüştü ama herkes bunun cüretkâr ya da garip olduğunu düşünmüştü.

"Onları geride bırakamazdım," diye açıkladım.

Şaşkınlık içinde kafasını sağa sola salladı. "Siz gerçek bir leydisiniz hanımefendi."

Kızardım. "Teşekkür ederim."

Şarkı bittiğinde, nefes nefeseydim, bu nedenle odaya serpiştirilmiş masalardan en yakınımda olanına oturdum. Portakallı punç içtim ve kendimi bir mendille yellerken pistte dans edenleri izledim. Maxon'ı Elise ile gördüm. Birlikte dönüp dururlarken mutlu görünüyorlardı. O ana kadar Elise ile iki kere dans etmişti ama hâlâ benim yanıma gelmemişti.

Üniformalı birçok kişi olduğundan, Aspen'i bulmak biraz zaman almıştı ama sonunda, bir köşede Celeste ile konuştuğunu gördüm. Celeste, Aspen'e göz kırpıyordu, dudakları işveli bir gülücük halini almıştı.

Kim olduğunu düşünüyordu ki? Ayağa kalktım, buna bir son vermesini söyleyecektim ama adımımı atmadan önce, yapacağım hareketin Aspen ile aramızda ne anlama geleceğini düşündüm. Yerime tekrar oturdum ve içeceğimi yudumlamaya devam ettim. Gerçi şarkı bittiğinde ayağa kalktım ve kendimi, Aspen'in bana teklif edebileceği kadar yakın bir konuma getirdim.

Ve teklif etti ki bu çok iyiydi, çünkü sabırlı olabileceğimi sanmıyordum.

"O da neyin nesiydi öyle?" diye usulca sordum ama sesim öfkeliydi.

"Ne neydi?"

"Celeste'nin elleri her yerindeydi!"

Kulağıma doğru, "Birileri kıskanıyor," diye şakıdı.

"Ah, kes şunu! Bu şekilde davranmaması gerekiyor; bu yaptığı, kurallara aykırı!" Ne kadar samimi bir şekilde konuştuğumuzu kimsenin görmediğinden, özellikle de annemle babamın görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Annemin, Natalie'nin annesiyle oturup konuştuğunu gördüm. Babam ortadan kaybolmuştu.

Gözlerini şakayla karışık devirerek, "Söyleyene bak," dedi. "Eğer birlikte değilsek, kiminle konuşacağıma karışamazsın."

Surat astım. "Böyle olmadığını biliyorsun."

"Nasılmış yani?" diye fısıldadı. "Dayanmalı mıyım yoksa her şeyi oluruna mı bırakmalıyım bilemiyorum." Kafasını sağa sola salladı. "Vazgeçmek istemiyorum ama umut edebileceğim bir şey yoksa bana söyle."

Yüz ifadesini sakin kılmak için harcadığı çabayı görebiliyordum, sesi mutsuz çıkıyordu. Ve benim de canım yanıyordu. Yaşananlara bir son vermeyi düşünmek, göğsümü sanki bıçaklanıyormuşum gibi acıtıyordu.

İç çektim ve itiraf ettim. "Benden uzak duruyor. Selam veriyor ama son zamanlarda, kendini diğer kızlarla buluşmaya adadı. Benden gerçekten hoşlandığını sadece hayal etmiş olmalıyım."

Bir anlığına dans etmeyi bıraktı, dediklerime çok şaşırmıştı. Hızla kendini toparladı, bir anlığına yüzümü inceledi.

Usulca, "Olanların bundan ibaret olduğunu anlamamıştım," dedi. "Biliyorsun, birlikte olmamızı istiyorum ama senin incinmeni de istemem."

"Teşekkürler." Omuz silktim. "Kendimi çok aptal hissediyorum."

Aspen, beni biraz daha kendine doğru çekti, yapmak istemediğini biliyordum ama hâlâ aramızda belli bir mesafe bırakıyordu. "Bana güven Mer, seninle birlikte olma fırsatını tepen erkek aptalın tekidir."

"Sen beni başkasına yollamıştım," diye hatırlattım.

"İşte bu nedenle biliyorum," diye cevaplarken gülümsedi. Artık bunun şakasını yapabildiğimize memnundum.

Aspen'in omzunun üzerinden baktım ve Maxon'ı Kriss ile dans ederken yakaladım. Yine. Beni bir kere bile dansa kaldırmayacak mıydı?

Aspen öne doğru uzandı. "Bu dans bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?"

"Söyle."

"Fern Tally'nin on altıncı doğum günü partisini."

Ona, çıldırmış olduğunu düşünerek baktım. Fern'in on altıncı doğum gününü hatırlıyordum. Fern Altıydı ve bazen, Aspen'in annesi çok yoğun olduğunda ondan yardım istiyorduk. Kızın on altıncı doğum günü partisi, ben Aspen ile buluşmaya başladıktan yedi ay sonra gerçekleşmişti. İkimiz de davet edilmiştik ama buna pek parti denilemezdi. Pasta ve su vardı, müziğe verecek parası olmadığı için radyo açılmıştı ve inşaatı tamamlanmamış bodrumunun ışıkları kısılmıştı. Benim için büyük bir olaydı, çünkü katıldığım, "aile" partisi olmayan tek partiydi. Sadece çevredeki çocukların doldurduğu bir odaydı ve bu heyecan vericiydi. Fakat şu anda etrafımızı saran ihtişamla kıyaslanamazdı.

İnanamayarak, "Bu parti nasıl oluyor da o zamankine benziyor ki?" diye sordum.

Aspen, konuşmadan önce yutkundu. "Dans etmiştik. Hatırladın mı? Seninle orada olmaktan, diğer insanların arasında

seni kollarıma almaktan öylesine gurur duyuyordum ki. Nöbet geçiriyormuş gibi görünsen bile." Bana göz kırptı.

Bu sözcükler kalbime dokundu. Gerçekten hatırlıyordum. O anı, haftalarca hayalimde yaşatmıştım.

Bir anda, Aspen ile oluşturduğumuz ve kendimize sakladığımız binlerce sır beynime akın etti; hayal ürünü çocuklarımıza seçtiğimiz isimler, ağaç evimiz, ensesinde onu huylandıran nokta, yazdığımız ve sakladığımız notlar, ev yapımı sabun üretme faciam, karnının üstünde parmaklarımızla oynadığımız s-o-s oyunu... Hayali hamlelerimizi hatırlayamadığımız oyunlar... Daima benim yenmeme izin verdiği oyunlar.

Kulağıma, "Beni bekleyeceğini söyle. Eğer beni beklersen Mer, her şeyi halledebilirim," diye nefes nefese konuştu.

Klasik bir parça çalmaya başladı ve yakınlardaki bir memur dans etmek için izin istedi. Aspen'i ve kendimi, cevaplanmamış sorularla bırakarak uzaklaştım.

Gece ilerledi ve kendimi Aspen'e birden fazla kez gizlice bakarken yakaladım. Normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışsam da dikkatini veren birinin fark edebileceğine bahse girebilirdim, özellikle babam fark edebilirdi ama odada değildi. Fakat babam sarayı gezmeyi, dans etmeye tercih etmiş görünüyordu.

Kendimi partinin akışına kaptırmaya çalıştım ve Maxon hariç, odadaki herkesle dans ettim. Sesini başucumda duyduğumda, yorgun ayaklarımı dinlendirerek oturuyordum.

"Leydim?" Dönüp, ona baktım. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

O duygu, o tanımlanamaz şey vücudumdan akıp geçti. Reddedilmiş gibi hissetsem de yerin dibine girmiş olsam da bana teklif ettiği anda kabul etmek zorundaydım.

"Tabii ki." Elimden tuttu ve beni, müzik grubunun yavaş tempolu bir parça çaldığı dans pistine götürdü. Mutlulukla dolduğumu hissettim. Sinirli ya da rahatsız görünmüyordu. Tam tersine,

Maxon beni kendine öylesine yaklaştırmıştı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum ve kirli sakalı yanağıma değiyordu.

"Dans sırası bana gelecek mi diye merak ediyordum," diye yorum yaptım, oyuncu bir tavır takınmaya çalıştım.

Maxon, beni kendine daha da yaklaştırmayı başardı. "Bu dansı sana saklıyordum. Diğer tüm kızlara vakit ayırdım, yani görevim bitti. Artık seninle birlikte gecenin geri kalan kısmının tadını çıkartabilirim."

Bana bu tip şeyler söylediğinde olduğu gibi kızardım. Bazen, kelimeleri şiir mısraları gibi geliyordu. Geçen hafta olanlardan sonra, benimle bir daha bu şekilde konuşacağını sanmıyordum. Bu, nabzımı hızlandırdı. "Çok tatlı görünüyorsun America. Pespaye bir korsanın kolunda olamayacak kadar güzel."

Kıkırdadım. "Nasıl uyumlu giyinebilirdin ki? Ağaç kılığında mı gelecektin?"

"Hiç olmazsa bir tür çalılık olabilirdim."

Tekrar kahkaha attım. "Çalılık kılığına geldiğini görmek için üstüne para bile verirdim!"

"Gelecek sene," diye söz verdi.

Maxon'a baktım. *Gelecek sene?*

"Bu hoşuna gider miydi? Yani, gelecek sene ekimde tekrar Cadılar Bayramı partisi yapsaydık?" diye sordu.

"Gelecek ekimde burada olacak mıyım ki?"

Maxon, artık dans etmiyordu. "Neden olmayasın ki?"

Omuz silktim. "Bütün hafta boyunca beni görmezden geldin, diğer kızlarla buluşuyordun. Ve... seni babamla konuşurken gördüm. Kızına neden tekmeyi basacağını açıkladığını düşündüm." Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Burada *ağlamayacaktım.*

"America."

"Anlıyorum. Birisi gitmek zorunda ve ben Beşim ve Marlee de halkın gözdesi..."

Usulca, "America, dur," dedi. "Ben budalanın tekiyim. Olayları bu şekilde göreceğin hiç aklıma gelmemişti. Kendini güvende hissettiğini sanmıştım."

Bir şeyleri gözümden kaçırıyor olmalıydım.

Maxon iç çekti. "Gerçekten mi? Diğer kızlara da yarışmada bir şans tanımak istedim. İlk başından beri gerçekten gördüğüm, istediğim tek kişi sendin." Kızardım. "Bana nasıl hissettiğini söylediğinde öyle rahatladım ki bir yanım inanamadı bile. Hâlâ gerçek olduğunu kabul etmekte zorlanıyorum. Gerçekten istediklerimi ne kadar nadiren elde ettiğimi bilsen şaşarsın." Maxon'ın gözlerinden bir şeyleri sakladığı belli oluyordu, paylaşmaya hazır olmadığı mutsuzluğu oradaydı. Fakat bunu geçiştirdi ve açıklamaya devam etti, müziğe göre hareket etmeye başladı.

"Yanılıyor olabileceğimden, her an kararını değiştirebileceğinden korkuyordum. Uygun bir alternatif arıyordum ama gerçek şu ki..." –Maxon gözlerimin içine baktı, kıpırdamıyordu– "Senden sadece bir tane var. Belki de gerçekten bakmıyorum, belki de onlardan biri benim için doğru insan değil. Önemi yok. Sadece seni istediğimi biliyorum. Ve bu, beni çok korkutuyor. Söylediklerini geri alacağın, eve gitmek için yalvaracağın anı bekliyordum."

Nefes alabilmem için zaman gerekti. Aniden geçen zaman gözüme farklı göründü. O duyguyu –gerçek olamayacak kadar güzel, güvenilemeyecek kadar iyi olan duyguyu– anlayabiliyordum. Onunla geçirdiğim her gün böyle hissediyordum.

Ensesine doğru fısıldayarak, "Maxon, böyle bir şey olmayacak," dedim. "Eğer bir şeylerin farkına varacaksan, bu benim yeterince iyi olmadığım olacaktır."

Dudakları kulağımdaydı. "Sevgilim, sen mükemmelsin."

Sırtındaki kolumla, onu kendime doğru çektim ve o da aynısını yaparak yaklaştı ta ki fiziksel açıdan şu ana kadar olduğumuzdan daha yakın durana dek. Aklımın bir yanıyla, kalabalık

bir odada olduğumuzu, annemin bu manzara karşısında bayılacağını biliyordum ama umursamıyordum. O anda, dünyadaki tek insanlar gibiydik.

Maxon'a bakmak için geri çekildim, bunu yapabilmek için de gözlerimdeki nemi silmem gerektiğini fark ettim. Fakat bu gözyaşlarını seviyordum.

Maxon her şeyi açıkladı. Usulca, "Acele etmemizi istemiyorum. Yarın eleme yaptığımda, bu halkı ve babamı memnun edecek ama seni acele ettirmek istemiyorum. Prensesin odasını görmeni istiyorum. Aslında, benim odamın bitişiğinde yer alıyor," dedi. Ona bu kadar yakın olduğumdan, kemiklerimin daha güçsüz olduğunu hissediyordum.

"Bence, orada olmasını istediğin şeylere karar vermeye başlamalısın. Kendini tamamıyla evinde gibi hissetmeni istiyorum. Birkaç hizmetçi daha seçeceksin tabii ve aileni de sarayda mı yoksa yakınlarda bir yerde mi istediğine karar vereceksin. Sana her konuda yardımcı olacağım." Minicik bir kalp atışı, *Aspen'e ne olacak peki?* diye fısıldadı. Fakat Maxon'a kendimi öylesine kaptırmıştım ki zar zor duydum.

"Yakında, Seçim'i usullere göre sonlandırdığımda, sana evlenme teklifi ettiğimde, bana evet demenin nefes almak kadar kolay olmasını istiyorum. Şu anda ve o an geldiğinde, böyle olması için gücümün yettiği her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Neye ihtiyacın olursa, ne istiyorsan, sadece söylemen yeterli ve ben de senin için her şeyi yapacağım."

Kaldıramayacağım kadar fazla gelmişti. Beni çok iyi anlıyordu, bağlanmayı kabul etmenin beni ne kadar gerdiğini, prenses olmaktan ne kadar korktuğumu anlıyordu. Bana, elinden geldiğince zaman tanıyacaktı ve bu süre içinde, beni elinden geldiğince şımartacaktı. Tekrar, yaşananlara inanamayacağım bir noktaya gelmiştim.

"Bu adil değil Maxon," diye mırıldandım. "Ben sana ne verebilirim ki?"

Gülümsedi. "Tek istediğim, benimle birlikte kalacağına, benim olacağına söz vermen. Bazen, gerçek olamayacağını düşünüyorum. Kalacağına söz ver."

"Tabii ki. Söz veriyorum."

Bunu da söyledikten sonra, başımı omzunda dinlendirdim ve şarkılar devam ettikçe yavaşça dans ettik. Bir kere May ile göz göze geldik, bizi birlikte izlerken mutluluktan ölecekmiş gibi görünüyordu. Annem ile babam da bakıyordu ve babam, kafasını sağa sola sallayarak sanki *ve seni evine yollayacağını sanıyordun*, diyordu.

Aklıma bir şey geldi.

"Maxon?" diye sorarken, yüzümü ona döndüm.

"Evet sevgilim?"

Böyle seslendiği için gülümsedim. "Babamla ne konuşuyordun?"

Maxon kıkırdadı. "Niyetimin farkında. Ve bilmelisin ki sen mutlu olduğun sürece, tüm kalbiyle onaylıyor. Tek şartı buymuş gibi geldi. Ona, seni mutlu görmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair güvence verdim ve şimdiden mutlu göründüğünü söyledim."

"Mutluyum."

Maxon'ın göğsünün kabardığını hissettim. "O halde, o da ben de ihtiyacımız olan her şeye sahibiz demektir."

Maxon'ın eli hafifçe hareket ederek, belime yakın bir yere kondu, ondan uzaklaşmamam için beni yüreklendiriyordu. Bu dokunuşta birçok şeyi anladım. Bunun gerçek olduğunu, gerçekten yaşandığını ve artık buna inanabileceğimi anladım. Eğer yapmam gerekiyorsa, burada kurduğum arkadaşlıkların peşini bırakabilirdim, gerçi Marlee'nin yarışmayı kaybetmeyi zerre kadar umursa

madığına emindim. Ve Aspen için yaktığım meşalenin, yanarak tükenmesine izin verebileceğimi biliyordum. Yavaş olacaktı ve Maxon'a söylemem gerekecekti ama bunu yapacaktım.

Çünkü artık onundum. Bunu biliyordum. Hiç bu kadar emin olmamıştım.

İlk kez bunu anlayabiliyordum. Uzun koridoru, konukları ve yolun sonunda beni bekleyen Maxon'ı görebiliyordum. Bu son dokunuşla, hepsi yerli yerine oturmuştu.

Parti gece geç saatlere kadar sürdü ve sonra Maxon, altımızı birden sarayın ön tarafındaki balkona götürerek, havai fişekleri izlettirdi. Celeste mermer merdivenlerde tökezledi ve Natalie de zavallı bir muhafızın şapkasını istedi. Şampanya elden ele dolaşıyordu ve Maxon da nişanımızı kendine sakladığı bir şişeyle erkenden kutluyordu.

Havaî fişekler havada parladığında, Maxon şişesini havaya kaldırdı. "Kadeh kaldıralım!" diye seslendi.

Hepimiz bardaklarımızı kaldırdık ve merak içinde bekledik. Elise'in bardağının kenarının, sürdüğü koyu renkli rujla lekelendiğini gördüm ve Marlee bile bardağını usulca kaldırdı, bolca içmektense yudumlamayı tercih ediyordu.

Maxon, "Siz güzel leydilerin ve gelecekteki eşimin şerefine!" dedi.

Tüm kızlar heyecanla şakıdı, bu kadehin özellikle kendileri için kaldırıldığını sanıyorlardı ama ben gerçeği biliyordum. Herkes bardağını diktiğinde, içkisini yudumlamadan bana göz kırpan Maxon'ı –neredeyse nişanlımdı artık– izledim. Tüm gecenin güzelliği ve heyecanı kaldırabileceğimden fazlaydı, sanki bir mutluluk patlaması yaşıyordum.

Bu mutluluğu benden söküp alacak kadar güçlü bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum.

9. Bölüm

Neredeyse hiç uyumadım. Gece geç yattığımdan ve heyecanlı olduğumdan dolayı, uyumak imkânsızdı. May'e iyice sokuldum, sıcaklığı beni rahatlatıyordu. Gider gitmez onu çok özleyecektim ama en azından, ileride benimle birlikte burada yaşayabileceğine dair umudum vardı.

Bugün kim elenecek diye merak ediyordum. Sormam yersiz olurdu, bu nedenle sormamıştım ama üzerinde durursam, Natalie olacağını tahmin edebiliyordum. Marlee ve Kriss, halk arasında popüler kızlardı –benden daha popüler– ve Celeste ile Elise'in bağlantıları vardı. Bense Maxon'ın kalbine sahiptim, yani bu durumda Natalie'nin tutunacağı pek bir şey kalmamıştı.

Kendimi kötü hissettim, çünkü Natalie'ye karşı gerçekten olumsuz bir şey düşünmüyordum. Keşke Celeste gidecek olsaydı. Belki Maxon, o kızı hiç sevmediğimi bildiğinden evine gönderirdi; burada rahat etmemi istediğini söylemişti.

İç çektim, dün gece söylediği her şeyi düşünüyordum. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile etmemiştim. Ben, America Singer –bir Beş, bir hiç– Maxon Schreave'ye –Bir, *biricik*?– nasıl âşık olabilirdim ki? Son iki senemi, kendimi ilerideki Altıncı sınıf hayatıma hazırlayarak geçirdikten sonra bu nasıl olmuştu?

Kalbimin küçücük bir parçası sızladı. Bunu Aspen'e nasıl açıklayacaktım? Nasıl Maxon'ın beni seçtiğini ve benim de onunla birlikte olmak istediğimi ona söyleyecektim? Benden nefret edecek miydi? Bu düşünce, ağlamak istememe neden oldu. Ne olursa olsun, Aspen'in arkadaşlığını kaybetmeyecektim. Kaybedemezdim.

Hizmetçilerim içeri girdiklerinde kapıyı çalmadılar ki bu her zamanki halleriydi. Daima dinlenebileceğim kadar dinlenmeme izin verirlerdi ve partiden sonra, gerçekten dinlenmeye ihtiyacım vardı. Fakat bir şeyler hazırlamak yerine, Mary nazikçe May'in omzunu sıvazlayarak, uyandırmaya çalıştı.

Döndüğümde, Anne ve Lucy'nin ellerinde bir çanta taşıdıklarını gördüm. Yeni bir elbise miydi?

Mary, "May Hanım," diye fısıldadı. "Uyanma vakti."

May, yavaşça kalktı. "Biraz daha uyuyamaz mıyım?"

Mary, üzülerek "Hayır," dedi. "Bu sabah, önemli işlerimiz var. Derhal annen ile babanın yanına gitmelisin."

"Önemli işler mi?" diye sordum. "Neler oluyor?"

Mary, Anne'e baktı ve ben de gözlerini takip ettim. Anne kafasını sağa sola salladı ve bu da konuşmayı sona erdirdi.

Kafam karışmıştı ama umutluydum, yataktan çıkarken May'i de kaldırmaya çalışıyordum. Annemizle babamızın kaldığı odaya gitmeden önce, May'e sıkıca sarıldım.

May gider gitmez, hizmetçilerime döndüm. Anne'e "Gittiğine göre artık açıklayabilir misiniz?" diye sordum. Kafasını sağa sola salladı. Sinirlenerek oflayıp pufladım. "Size anlatmanız için emir versem, faydası olur mu?"

Bana baktı, ciddi bir ifadesi vardı. "Emir daha yüksek yerden geldi. Beklemeniz gerekecek."

Banyomun kapısında dikildim ve onları izledim. Lucy'nin elleri, küvete avuç dolusu gül yaprağı serperken titriyordu ve

Mary, makyaj malzemelerim ile saç tokalarımı hazırlarken kaşlarını çatmıştı. Lucy, bazen ortada sebep yokken titrerdi ve Mary de ara sıra dikkatini toplamaya çalışırken kaşlarını çatardı. Beni korkutan Anne'in ifadesiydi.

Daima, en korkunç ve güç durumlarda bile sakindi ama bugün, tüm vücudu endişeyle dolup taşıyordu. Sanki elleriyle suratındaki endişeyi silip atabilecekmiş gibi sürekli duraksayıp alnını ovuyordu.

Çantadan elbisemi çıkartırken, ben de izlemeye devam ediyordum. Çok basitti, sadeydi... Ve kömür karasıydı. Elbiseye baktım ve aklıma tek bir anlamı olabileceği geldi. Kimin yasını tuttuğumu bile anlayamadan ağlamaya başladım.

Mary, yardım etmek için yanıma geldi. "Hanımefendi?"

"Kim öldü?" diye sordum. "Kim öldü?"

Anne, her zamanki telaşsız tavırlarıyla dik durmamı sağladı ve akan gözyaşlarımı sildi.

"Kimse ölmedi," dedi. Fakat ses tonu rahatlatıcı değildi; emir verir gibiydi. "Tüm bunlar bittiğinde bunun için şükredin. Bugün kimse ölmedi."

Bana daha fazla bilgi vermedi ve direkt banyoya yolladı. Lucy kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama sonunda gözyaşlarına boğuldu. Anne, Lucy'ye gidip bana yiyecek hafif bir şeyler getirmesini söyledi ve Lucy de itaatkâr bir şekilde hemen bu emri yerine getirmeye gitti. Giderken, eğilerek selam bile vermedi.

Sonunda Lucy, kruvasan ve elma dilimleriyle döndü. Oturup yavaşça yemek, böylece vaktimi uzatmak istiyordum ama aldığım ilk lokma, yiyeceklerin bugün dostum olmadığını anlamama yetmişti.

Son olarak, Anne göğsüme siyah elbisenin üzerinde parlayan gümüş rozetimi taktı. Tahmin edemediğim kaderime doğru gitmekten başka yapabilecek bir şeyim yoktu.

Kapımı açtım fakat donup kaldım. Hizmetçilerime geri dönerek, korkumu nefes nefese dile getirdim. "Korkuyorum."

Anne, ellerini omzuma koydu ve konuştu. "Siz artık bir leydisiniz hanımefendi. Bunun altından bir leydi gibi kalkmalısınız."

Beni bırakınca elimi kapıdan çektim ve yürüyerek uzaklaştım. Başımı güvenle dik tutabildiğimi söylemek isterdim fakat dürüst olmak gerekirse, leydi olsam da olmasam da çok korkmuştum.

Fuayeye ulaştığımda, şaşkınlıkla fark ettim ki diğer tüm kızlar da orada, benzer kıyafetler ve yüz ifadeleriyle bekliyorlardı. Aniden rahatladım. Başım belada değildi. En azından, bu işte beraberdik ve tek başıma deneyimlemek zorunda değildim.

Bir muhafız diğerine, "İşte beşinci," dedi. "Bizi takip edin leydiler."

Beşinci mi? Hayır, bu doğru değildi. Altı kişiydik. Merdivenlerden inerken, hızlıca kızları taradım. Muhafız haklıydı. Sadece *beş* kişiydik. Marlee burada değildi.

İlk aklıma gelen, Maxon'ın Marlee'yi evine göndermiş olduğuydu ama o zaman, odama gelip hoşça kal demez miydi? Tüm bu gizli kapaklı işi ve Marlee'nin yokluğunu düşünmeye çalıştım ama aklıma, mantığa yatkın hiçbir şey gelmiyordu.

Merdivenin altında, ailelerimizin yanında bir muhafız ordusu bekliyordu. Annem, babam ve May endişeli görünüyorlardı. Herkes öyle görünüyordu. Onlara bakarak, bir anlam çıkartmaya çalıştım ama annem kafasını sağa sola salladı ve babam da omuz silkti. Üniformalı adamların arasında Aspen'i aradım. Orada değildi.

Bir grup muhafızın, Marlee'nin annesiyle babasını dizildiğimiz sıranın arkasına götürdüklerini gördüm. Annesi endişeden kıvranıyordu ve sanki tek bir gecede yaşlanmış gibi duran, asık suratlı kocasına yaslanmıştı.

Dur. Eğer Marlee gittiyse, neden onlar buradaydılar ki?

Suratımı döndürdüğümde, fuayede bir ışık patlaması oldu. Saraya geldiğimden beri ilk kez, ön kapılar ardına kadar açılmıştı ve dışarı çıkartılıyorduk. Kısa, sarmal yolu geçtik ve etrafımızı çevreleyen devasa duvarların ardına gittik. Kapılar gıcırdayarak açılınca gördüğümüz kalabalığın, bizi selamlamak için çıkardığı sesler sağır ediciydi.

Sokağa büyük bir platform kurulmuştu. Yüzlerce, belki binlerce insan bir araya gelmişti, çocuklar ebeveynlerinin omuzlarında oturuyorlardı. Kameralar, platformun çevresindeydi ve prodüksiyon ekibi, kalabalığın önünde koşturuyor, manzarayı kaydediyordu. Stadyum koltuklarından oluşan küçük bir alana yönlendirildik ve biz yürürken, kalabalık da tezahürat yapıyordu. Sokaktaki insanlar adımızı haykırıp, ayaklarımızın ucuna çiçekler fırlatırken, kızların rahatladıklarını görebiliyordum.

İnsanlar bana seslenirken, ben de elimi salladım. Endişelendiğim için kendimi budala gibi hissediyordum. İnsanlar bu kadar mutlu olduklarına göre ortada kötü bir şey yoktu. Saraydaki görevliler, Elitlere karşı olan tavırlarını tekrar düşünmeliydiler. Tüm bu gerginlik bir hiç içindi.

May kıkırdadı, bu heyecana ortak olduğu için mutluydu ve ben de kendine geldiğini gördüğüm için rahatlamıştım. İyi dilekte bulunan herkese yetişmeye çalıştım ama platformda duran iki garip şey dikkatimi dağıtıyordu. Teki merdivene benzeyen, A şeklinde bir düzenekti ve diğeri de iki ucunda delikler olan bir tahta parçasıydı. Yanımda bir muhafızla birlikte, ön sıradaki koltuğuma oturdum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Kral, kraliçe ve Maxon ortaya çıktığında, kalabalık tekrar coştu. Onlar da koyu renkli kıyafetler giymişlerdi ve surat ifadeleri ciddiydi. Maxon'a yakındım, bu nedenle ona döndüm. Tüm bunlar ne olursa olsun, eğer bana bakıp da gülümserse,

her şeyin yolunda olduğunu öğrenirdim. Bana bakmasını, bir tür işaret vermesini sağlamaya çalışıp durdum. Fakat Maxon'ın suratı taş gibi kıpırtısızdı.

Bir dakika sonra, kalabalığın tezahüratı hoşnutsuzluklarını belli eden haykırışlara döndü ve onları bu kadar mutsuz edenin ne olduğunu görmek için döndüm.

Gözümün önünde dünyam param parça olurken, midem ağzıma geldi.

Memur Woodwork, zincirlere vurulmuş, sürükleniyordu. Dudağı kanıyordu ve kıyafetleri öylesine pisti ki sanki geceyi çamurda yuvarlanarak geçirmiş gibiydi. Arkasındaki Marlee –o güzel melek elbisesi pislikle kaplanmıştı ve kanatları yoktu– aynı şekilde zincirlenmişti. Bir ceket, düşmüş omuzlarını örtüyordu ve Marlee ışıktan dolayı gözlerini kısıyordu. Devasa kalabalığı fark etti, bir anlığına gözlerimiz buluştu ve tekrar öne doğru sürüklendi. Tekrar bakınmaya başladı ve ben, kimi aradığını biliyordum. Solumda, Marlee'nin annesiyle babası izliyorlar, birbirlerine sıkıca tutunuyorlardı. Gözle görülür bir şekilde yıkılmışlardı, sanki kalpleri çalışmayı durdurmuş da bu dünyadan çok uzaklara gitmiş gibiydiler.

Tekrar Marlee ve Memur Woodwork'a baktım. Endişeli oldukları suratlarından belli oluyordu ama bir şekilde gururla yürüyorlardı. Sadece bir kere, Marlee elbisesinin ucuna takıldı ve bu görüntü bozuldu. Ardından, dehşet ortaya çıktı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Platforma yöneldiklerinde, maskeli bir adam konuşmaya başladı. Konuşsun diye kalabalık sustu. Görünen o ki, bu –her ne ise artık– daha önce de olmuştu ve insanlar nasıl davranmaları gerektiğini biliyorlardı. Fakat ben bilmiyordum; vücudum öne doğru atıldı ve midem kalktı. Çok şükür ki bir şey yememiştim.

Adam, "Marlee Tames," diye seslendi, "Seçilmişlerden biri, Illéa'nın Kızı, dün gece bu adamla, Kraliyet Muhafızlarının güvenilen üyesi Carter Woodwork ile samimi bir şekilde yakalandı."

Bağıran kişinin sesi, sanki ölümcül bir hastalığın çaresini aktarırmış gibi aşırı derecede özgüven yüklüydü.

"Bayan Tames, prensimiz Maxon'a sadık olma yeminini bozdu! Ve Bay Woodwork, Bayan Tames ile ilişki kurarak, temelde kraliyet ailesine ait olanı çalmış oldu! İşlenen bu suçlar, kraliyet ailesine ihanettir!" Duyurusunu bağıra çağıra yapıyor, kalabalığın kendisine katılmasını sağlamaya çalışıyordu. Ve sağladı da.

Fakat bunu nasıl yaparlardı? Bu kızın Marlee olduğunu bilmiyorlar mıydı? Tatlı, güzel, güvenilir, yardımsever Marlee mi? Bir hata yapmıştı belki ama bunca nefreti hak etmiyordu.

Carter, başka bir maskeli adam tarafından A şekilli düzeneğe götürüldü, bacakları açıktı ve kolları da önündeki düzeneği taklit eden bir pozisyondaydı. Zincirli kemeri ve sabitlenmiş bacakları ile buradan bakınca bile rahatsız edici görünüyordu. Marlee, bir adam sırtındaki ceketi çekip çıkartırken, uzun tahta parçasının önünde diz çökmeye zorlandı. Tahtanın iki ucundaki deliklere bileklerini geçirdi, avuç içleri havaya dönüktü.

Ağlıyordu.

"Bu, ölümle cezalandırılabilen bir suç! Fakat merhameti nedeniyle Prens Maxon, bu iki hainin hayatını bağışlayacak. Çok yaşa Prens Maxon!"

Adamın ardından kalabalık da bu sözü tekrarladı. Eğer aklım başımda olsaydı, benim de bağırmam ya da en azından alkışlamam gerektiğini fark ederdim. Etrafımdaki kızlar da şoka girmiş ebeveynler de bu kurala uydular. Fakat ben dikkat etmiyordum. Tek gördüğüm Marlee ile Carter'ın suratlarıydı.

Bizi ön sırada oturtmalarının bir sebebi vardı –amacı, böyle aptalca bir hata yaparsak, neler olacağını bize göstermekti– fakat buradan, platformun yirmi metre ötesinden bakınca, ger-

çekten önemli olan şeyleri görüp duyabiliyordum.

Marlee, gözlerini Carter'a dikmişti ve o da direkt Marlee'ye bakıyordu, görebilmek için boynunu iyice uzatıyordu. Korku şüphesiz ortadaydı ama Marlee'nin suratında, sanki Carter'ın tüm bunlara değeceğini kanıtlamaya çalışan bir ifade de vardı.

Carter, "Seni seviyorum Marlee," diye seslendi. Kalabalıktan dolayı zar zor duyuluyordu ama söylemişti. "Her şey düzelecek. Düzelecek, sana söz veriyorum."

Marlee korkudan konuşamıyordu ama başıyla onayladı. O anda, tüm düşünebildiğim ne kadar güzel göründüğüydü. Altın renkli saçları dağılmıştı, elbisesi felaketti ve bir ara ayakkabılarını da kaybetmişti ama Tanrım, ışıltılar saçıyordu.

"Marlee Tames ve Carter Woodwork, şu anda tüm kast statünüz elinizden alındı. En aşağıdakilerden de aşağıdasınız. Sekizsiniz!"

Kalabalık tezahürat yaptı ki bu göze yanlış geliyordu. Burada dikilenler, bu şekilde hitap edilmekten nefret eden Sekizler değil miydiler?

"Ve Majestelerine yaşattığınız utanç ve acıdan dolayı, on beş defa sopalanacaksınız. Yaralarınız, işlediğiniz onca suçu hatırlatsın size!"

Sopalanmak mı? Bu ne demek ki?

Bir saniye sonra cevabımı aldım. Carter ile Marlee'yi getiren iki maskeli adam, bir kova suyun içinden uzun değnekleri çıkarttılar. Birkaç kere havada sallayarak test ettiler ve sopalar havayı delerken çıkan sesi duyabiliyordum. Kalabalık, bu ısınma turunu çılgınlar gibi tapınarak alkışladı, aynı az önce Seçilmişleri alkışladıkları gibiydi.

Birkaç saniye içinde Carter'ın sırtına utanç verici şekilde vurulmuş olacaktı ve Marlee'nin narin elleri...

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır!"

Natalie, "Sanırım fenalaşacağım," diye fısıldarken, Elise de muhafızının omzuna doğru usulca inledi. Fakat her şey devam etti.

Ayağa kalktım ve Maxon'ın oturduğu yere doğru fırladım, tökezleyip babamın kucağının üzerinden düştüm.

"Maxon! Maxon, bunu durdur!"

Muhafızım, "Oturmanız gerekiyor hanımefendi," dedi, beni zorla yerime oturtmaya çalışıyordu.

"Maxon, sana yalvarıyorum, lütfen!"

"Bu hiç güvenli değil hanımefendi!"

Muhafızıma, "Üzerimden çekil!" diye bağırdım ve onu, elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeledim. Ben ne kadar denersem deneyeyim, kıpırdamadı.

Annem, "America, lütfen otur!" diye emretti.

Platformdaki adam, "Bir!" diye bağırdı ve sopanın Marlee'nin ellerine indiğini gördüm.

Sanki tekmelenmiş bir köpek gibi hazin bir şekilde inledi. Carter hiç sesini çıkarmadı.

"Maxon! Maxon!" diye bağırdım. "Durdur! Durdur, lütfen!"

Beni duydu; duyduğunu biliyordum. Sanki sesi duymasına engel olacakmış gibi gözlerini kapattığını ve yutkunduğunu gördüm.

"İki!"

Marlee'nin çığlığı saf acı doluydu. Acısını hayal edemiyordum ve on üç kez daha vurulacaktı.

Annem, "America, otur!" diye ısrar etti. May, annemle babamın ortasındaydı, suratı atmıştı, çığlıkları neredeyse Marlee'ninki kadar acı doluydu.

"Üç!"

Marlee'nin ebeveynlerine baktım. Annesi, suratını ellerine gömmüştü, babasının kolları, sanki onu o anda kaybettikleri her şeyden koruyabilecekmiş gibi annesine dolanmıştı.

Muhafızıma "Bırak beni!" diye bağırdım ama bir işe yaramadı. "MAXON!" diye çığlık çığlığa bağırdım. Gözyaşlarım görmeme engel oluyorlardı ama beni duyduğunu anlayacak kadar görebiliyordum.

Diğer kızlara baktım. Bir şey yapmamız gerekmez miydi? Bazıları da ağlıyor gibi görünüyorlardı. Elise eğilmişti, elini alnına bastırıyor, sanki her an bayılacak gibi duruyordu. Kimse sinirlenmemişti gerçi. Sinirlenmeleri gerekmez miydi?

"Beş!"

Marlee'nin tiz çığlıkları, ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım. Ya da buna karşılık tezahürat yapan kalabalığın hasta eden ekosu, sanki bu sadece eğlence amaçlıydı. Ya da Maxon'ın, bunların olmasına izin veren sessizliği. Ya da etrafımdaki ağlayan kızların, bunu kabullenişi.

Bana bir tür umut aşılayan tek şey Carter'dı. Travma geçirip terliyor ve acıyla sarsılıyor olsa da Marlee'ye rahatlatıcı kelimeler söylemeye çabalıyordu.

"Yakında... Bitecek," diyebildi.

"Altı!"

"Seni... Seviyorum," diye kekeledi.

Buna dayanmıyordum. Muhafızımı pençelemeye çalıştım ama kalın kıyafeti onu koruyordu. Beni elleriyle daha çok sıkınca, tiz bir çığlık attım.

Babam, muhafızın kolundan çekerek, "Kızımın üzerinden ellerini çek!" diye bağırdı. Bunun yarattığı alandan faydalanarak, muhafızı karşıma alacak kadar kendimi kurtardım ve dizimi elimden geldiği kadar sert bir şekilde savurdum.

Boğuk bir sesle inledi ve geriye yattı, yere düşmeden önce babam onu yakaladı.

Tırabzandan atladım, elbisemin ve topuklu ayakkabılarımın

içinde sakarlaşmıştım. "Marlee! Marlee!" diye bağırdım, elimden geldiği kadar hızlı koşuyordum. Neredeyse merdivenlere varmıştım ama iki muhafız bana yetişti ve bu, artık kazanamayacağım bir savaştı.

Platformun arkasındaki açıdan bakınca, Carter'ın sırtını gösterdiklerini gördüm, teni şimdiden parçalanmıştı, deri parçaları berbat bir şekilde sarkıyordu. Sırtından kan damlıyor, eski takım elbisesinin pantolonunu mahvediyordu. Marlee'nin ellerinin durumunu hayal edemiyordum.

Bu düşünce, beni daha beter isteri krizine soktu. Muhafızlara bağırdım ve tekme attım ama bunun sağladığı tek şey, ayakkabılarımdan birinin kaybolması oldu.

Adam bir sonraki darbeyi duyururken içeri sürüklendim ve minnettar mı olayım yoksa utanayım mı bilemedim. Diğer yandan, hepsini görmek zorunda kalmayacaktım, diğer yandan, Marlee'yi hayatının muhtemelen en kötü anında terk etmiştim.

Eğer gerçek bir arkadaş olsaydım, bundan daha iyisini yapmaz mıydım?

"Marlee!" diye çığlık attım. "Marlee, özür dilerim!" Fakat kalabalık öylesine çıldırmıştı ve öyle çok ağlıyordu ki beni duyduğumu sanmıyordum.

10. Bölüm

Kendimi kaybettim ve yol boyunca çığlık attım. Muhafızlar beni öyle sıkı tutuyorlardı ki vücudumda morluklar oluşacağını biliyordum ama umursamıyordum. Savaşmak zorundaydım.

Muhafızlardan birinin, "Odası nerede?" diye sorduğunu duydum ve dönüp baktığımda bir hizmetçinin koridorda yürüdüğünü gördüm. Onu tanıyamadım ama belli ki o beni tanıyordu. Kapıma varıncaya kadar muhafızlara eşlik etti. Hizmetçilerimin, bana karşı gösterilen bu davranışı protesto ederek bağırdıklarını duydum.

"Sakin olun hanımefendi, böyle davranamazsınız." Beni yatağıma fırlattıklarında, muhafızlardan biri homurdanıyordu.

"Odamdan çıkıp cehennem olup gidin!" diye bağırdım.

Gözyaşlarına boğulan hizmetçilerim, etrafıma üşüştüler. Mary, düştüğümde elbiseme bulaşan kiri temizlemeye başladı ama vurarak elini uzaklaştırdım. Biliyorlardı. Biliyorlardı ve beni uyarmamışlardı.

"Siz de!" diye bağırdım. "Hepiniz dışarı! ŞİMDİ!"

Bu sözlerim karşısında irkildiler ve Lucy'nin küçük vücudunun sarsılarak titremesi, neredeyse söylediklerimden pişmanlık duymama neden olacaktı. Fakat yalnız kalmak zorundaydım.

Anne, diğer iki hizmetçiyi de yanına alarak, "Üzgünüz hanımefendi," dedi. Marlee'ye ne kadar yakın olduğumu biliyorlardı.

Marlee...

"Sadece çıkıp gidin," diye fısıldadım, dönüp suratımı yastığıma gömdüm.

Kapı kapanır kapanmaz, ayakkabımın düşürmediğim tekini de çıkarttım ve yatağa iyice yerleştim, sonunda yüzlerce minik detayın anlamını kavrıyordum. Demek paylaşmaktan çok korktuğu sırrı buydu. Maxon'a âşık olduğu için değil Carter'dan ayrılmak istemediği için bunadan ayrılmak istemiyordu.

Yaşanan onlarca şey, bir anda anlamını buldu: Neden bazı yerlerde durmayı tercih ettiği ya da neden kapılara gözlerini diktiği. Sebebi Carter'dı; o, oradaydı. Swendway kralı ve kraliçesi geldiğinde ve Marlee güneşin altından çekilmeyi reddettiğinde... Sebebi Carter'dı. Tuvaletten çıktığımda Carter'a çarpmıştım ve o da orada Marlee'yi bekliyordu. Sebebi hep Carter'dı, sessizce yanımızda duran, belki orada burada Marlee'yi birkaç kere öpmüş ve gerçekten birlikte olabilecekleri anı beklemişti.

Hiçbir şeyi umursamamasını sağladıysa, bu kadar şeyi riske attırdıysa, acaba Marlee onu ne kadar çok sevmişti?

Bu nasıl gerçek olabilirdi ki? Mümkün görünmüyordu. Bunun gibi bir şeyin cezası olacağını biliyordum ama cezayı çeken Marlee olmuştu, artık aramızdan gitmişti... Anlayamıyordum.

Midem sızladı. Bunlar kolaylıkla benim başıma gelmiş olabilirdi. Eğer Aspen ile ikimiz çok dikkatli olmasaydık, biri dün dans pistindeki konuşmalarımızı duymuş olsaydı, bu bizim başımıza gelebilirdi.

Marlee'yi bir daha görebilecek miydim? Onu nereye yollayacaklardı? Annesiyle babası onunla ilişkisini kesecek miydi? Carter'ın muhafız olup, İki statüsüne kavuşmadan önce hangi sınıftan olduğunu bilmiyordum ama tahminlerime göre Yediydi.

Yedi, çok düşük bir sınıftı ama Sekiz ile kıyaslandığında, açık ara daha iyiydi.

Artık Marlee'nin Sekiz olduğuna inanamıyordum. Bu gerçek *olamazdı*.

Bir daha Marlee ellerini kullanabilecek miydi? O yaraların iyileşmesi ne kadar zaman alırdı? Ya Carter? Olanlardan sonra tekrar yürüyebilecek miydi?

Onun yerinde Aspen olabilirdi.

Ben olabilirdim.

Fenalaştığımı hissediyordum. Benim başıma gelmediği için acımasız bir şekilde rahatlamıştım ve bu rahatlamanın yarattığı suçluluk duygusu öylesine ağırdı ki nefes almakta zorlanıyordum. Ben berbat bir insandım, berbat bir arkadaştım. Yerin dibine batmıştım.

Ağlamaktan başka yapacak hiçbir şey kalmamıştı.

Sabahı ve öğleden sonrasının büyük bir bölümünü yatağımda geçirdim. Hizmetçilerim öğle yemeğimi getirdiler ama dokunamadım. Merhamet göstererek, yanımda kalmak için ısrar etmediler ve beni üzüntümle baş başa bıraktılar.

Kendimi toparlayamıyordum. Olanları ne kadar çok düşünürsem, kendimi o kadar kötü hissediyordum. Marlee'nin çığlıklarını kafamın içinden atamıyordum. Unutabileceğim bir an gelecek mi diye merak ediyordum.

Kapıma belli belirsiz bir şekilde vuruldu. Hizmetçilerim burada olmadıkları için açamazlardı ve ben de hareket edecek durumda değildim, yani kapıyı açmadım. Kısa bir süre bekledikten sonra, ziyaretçi zaten içeri girdi.

Maxon, usulca "America?" dedi.

Cevap vermedim.

Kapıyı kapattı ve yatağımın ucuna kadar yürüdü.

"Üzgünüm," dedi. "Seçme hakkım yoktu."

Kıpırdamadım, konuşacak durumda değildim.

"Ya bu ya da ölüm. Kameralar, dün gece onları yakalamış ve haberimiz olmadan görüntüleri yaymışlar," diye ısrarla belirtti.

Sonunda yanıma çömeldi. "America? Bana bak hayatım."

Sevgi dolu sözü midemi harekete geçirdi. Gerçi ona bakmadım.

"Yapmak zorundaydım. Yapmak *zorundaydım*."

"Orada nasıl öylece durabildin?" Sesim tuhaf çıkıyordu. "Nasıl bir şey yapamadın?"

"Sana, bu işin bir parçasının da sakin görünmek olduğunu söylemiştim, sakin olmasan bile. Ustalaşmak zorundayım. Sen de ustalaşacaksın."

Kaşlarım çatıldı. Şu anda bunu istediğimi nasıl düşünebilirdi? Görünen o ki böyle düşünüyordu. Surat ifademi yavaşça anladığında, kendi surat ifadesi büsbütün şoka girmiş gibiydi.

"America, üzgün olduğunu biliyorum ama lütfen? Sana söyledim; doğru kişi sensin. Lütfen bunu yapma."

Usulca, "Maxon," dedim. "Üzgünüm ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Benim verdiğim bir karar nedeniyle, hiç kimsenin bu şekilde acı çekmesine seyirci kalamam. Prenses olamam."

Kesik kesik nefes aldı, muhtemelen şu ana kadar gördüğüm, gerçek duyguya benzeyen tek ifadesi buydu.

"America, başka birinin hayatının beş dakikası için kendi hayatını değiştiriyorsun. Böyle şeyler nadiren olur. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Doğrularak oturdum, böyle dursam daha iyi düşünebileceğimi umuyordum. "Ben sadece... Şu anda düşünemiyorum bile."

"O halde, düşünme," diye buyurdu. "Bu kadar üzgünken, ikimiz adına karar verme."

Nedense, bu kelimeler kulağa hileli geliyordu.

Ellerimi tutup, vurgulayarak "Lütfen," diye fısıldadı. Sesin-

deki umutsuz tını, ona bakmamı sağladı. "Benimle kalacağına söz vermiştin. Vazgeçme, bu şekilde vazgeçme. Lütfen."

Nefesimi bıraktım ve başımla onayladım.

Rahatladığı kolayca görülebiliyordu. "Teşekkür ederim."

Maxon, orada oturdu, can simidi tutar gibi ellerimi tutuyordu. Dokunuşu, dün hissettirdiği gibi hissettirmiyordu.

"Biliyorum," diye söze başladı. "Bu işle ilgili tereddütlerin olduğunu biliyorum. Kabullenmenin zor olacağını hep biliyordum. Ve bu olanların, daha da zorlaştırdığından eminim. Fakat... Ya ben? Benim hakkımdaki duygularından hâlâ emin misin?"

Kıpırdandım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sana düşünemediğimi söyledim."

"Ah. Pekâlâ." Hepten reddedildiğini hissettiği ortadaydı. "Şimdilik seni kendi haline bırakıyorum. Gerçi yakında tekrar konuşacağız."

Sanki beni öpecekmiş gibi öne doğru eğildi. Önüme baktım ve o da boğazını temizledi. "Hoşça kal America."

Daha sonra gitti.

Ve ben tekrar yıkıldım.

Belki dakikalar ya da saatler sonra, hizmetçilerim geldiklerinde haykırarak ağladığımı gördüler. Döndüm ve gözlerimle yalvardığımı görmemelerine imkân yoktu.

Mary, "Ah leydim," diye inleyerek, bana sarılmaya geldi. "Haydi, yatmadan önce sizi hazırlayalım."

Lucy ve Anne, elbisemin düğmeleriyle uğraşmaya başladıklarında Mary de suratımı temizledi ve saçlarımla ilgilendi.

Hizmetçilerim etrafımda oturdular, ben ağlarken onlar da beni yatıştırıyorlardı. Ortada Marlee'nin durumundan daha fazlası olduğunu, Maxon yüzünden acı çektiğimi onlara anlatmak istedim ama ne kadar umursadığımı, ne kadar hata yaptığımı itiraf etmek utanç verici olurdu.

Daha sonra ailemi çağırdığımda ve Anne, ailelerin hızlıca evlerine gönderildiklerini söylediğinde kalp ağrım ikiye katlandı. Hoşça kal bile diyememiştim.

Anne, saçlarımı okşuyor, kibarca susmamı istiyordu. Mary, ayakucumdaydı, rahatlatmak için bacaklarımı ovuyordu. Lucy, sadece elini kalbine koymuştu, sanki tüm bunları o da benimle birlikte hissediyordu.

İç çekerken bir ara, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Daha önce olanlar için özür dilerim."

Birbirlerine baktılar. Anne, ısrarla "Ortada özür dileyecek bir şey yok hanımefendi," dedi.

Lafımı düzeltmek istiyordum, çünkü onlara karşı gerçekten sınırı aşmıştım ama kapıya bir kez daha vuruldu. Şu anda Maxon'ı görmek istemediğimi nasıl kibarca söyleyebileceğimi düşünüyordum ama Lucy kapıya doğru koştuğunda, karşısında Aspen duruyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim leydiler ama ağlama sesleri duydum ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedim," dedi.

Yatağıma doğru geldi, yaşadığımız günü düşününce cüretkâr bir hareketti.

"Leydi America, arkadaşınız için çok üzgünüm. Özel biri olduğunu duydum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ben buradayım." Aspen'in gözleri çok fazla şey anlatıyordu: Bu durumu iyileştirmek için elinden geleni yapacağını, birçok şeyden vazgeçeceğini, sırf ben daha iyi olayım diye her şeyi yapabileceğini.

Ne kadar budalaymışım. Dünyada beni gerçekten tanıyan, gerçekten seven tek insandan neredeyse vazgeçiyordum. Aspen ile ikimiz, birlikte bir hayat kuruyorduk ve Seçim, bunu neredeyse yok etmişti.

Aspen, evim gibiydi. Aspen güvencemdi.

Usulca "Teşekkür ederim," dedim. "Nezaketiniz, gözümde çok değerli."

Aspen, bana neredeyse fark edilemeyecek kadar ufak bir gülücük gönderdi. Benimle kalmak istediğini anlayabiliyordum ve ben de bunu istiyordum fakat hizmetçilerim etrafımda koşuştururken, bu gerçekleşemezdi. Geçen gün, daima Aspen'e sahip olacağımı düşündüğümü hatırlıyordum ve bunun kesinlikle doğru olduğunu keşfettiğim için mutluydum.

11. Bölüm

Hey Kedicik,

Hoşça kal diyemediğimiz için çok üzgünüm. Kral, ailelerin mümkün olduğunca çabuk gitmesinin güvenlik açısından en iyisi olduğunu düşünüyor gibiydi. Sana ulaşmaya çalıştım, inan. Sadece mümkün olmadı.

Sağ salim eve vardığımızı haber vermek istedim. Kral, kıyafetlerimizin bizde kalmasına izin verdi ve May, boş vaktinin her anını o elbiselerin içinde geçiriyor. Bir santim bile uzamamayı, böylece düğününde balo elbisesini giyebilmeyi umduğundan şüpheleniyorum. Gerçekten ruh halini iyileştiriyor. İki çocuğuma, olanları ilk elden tanık ettiği için kraliyet ailesini bir gün affedebilecek miyim emin değilim ama May'in kafasına bir şeyi uzun süre takmadığını bilirsin. Benim endişelendiğim sensin. Yakın zamanda bize yaz.

Belki de söylemem doğru değil ama bilmeni istiyorum: Hayatımda hiçbir zaman seninle, o platforma koştuğun anda olduğu kadar gurur duymamıştım. Daima çok güzel olmuştun; daima çok yetenekliydin. Ve artık biliyorum ki ahlaki pusulan da mükemmel bir

şekilde çalışıyor, yanlış bir şeyler gördüğünde anlıyorsun ve engel olmak için her şeyi yapıyorsun. Bir baba olarak, daha fazlasını dileyemezdim.

Seni seviyorum America. Ve seninle çok, çok gurur duyuyorum.

Baban

Babam nasıl daima demesi gerekenleri bilebiliyordu? Birilerinin sözlerini yıldızlara yansıtması lazımdı. Kocaman ve parlak görünmeleri lazımdı, böylece olaylar kapkaranlık bir hal aldığında görebilirdim. *Seni seviyorum. Ve seninle çok, çok gurur duyuyorum.*

Elitlerin odalarında kahvaltı yapma hakları vardı ve bu haktan yararlandım. Henüz Maxon'ı görmeye hazır değildim. Öğleden sonra, kendimi biraz toparlayabildim ve bir süreliğine Kadınlar Odası'na gitmeye karar verdim. Hiç olmazsa, orada bir televizyon vardı ve dikkatimin dağılmasına izin verebilirdim.

İçeri adım attığımda, kızlar şaşırmış gibi görünüyorlardı ki sanırım beklenmesi gereken de buydu. Zaman zaman saklanmak istiyordum ve bunun için uygun bir an varsa, işte o an gelmişti. Celeste, bir koltukta uzanmış dergi karıştırıyordu. Illéa'da gazete yoktu ama diğer ülkelerde olduğunu duymuştum. Bizim *Raporumuz* vardı. Basılı haber okumak için sadece dergilerimiz vardı ama benim gibi insanların asla alacak parası olmazdı. Celeste'nin daima elinde bir tane oluyordu ve nedense bu, bugün beni rahatsız etmişti.

Kriss ve Elise, masada oturmuş çay içiyorlar ve konuşuyorlardı, Natalie ise arkada durmuş pencereden dışarıya bakıyordu.

"Aa bak!" Celeste ortaya konuştu. "Oynadığım reklamlardan biri daha."

Celeste mankendi. Kendi fotoğraflarına bakması, sinirlerimi daha da bozmuştu.

Birisi "Leydi America?" diye seslendi. Döndüm ve kraliçe ile birkaç yardımcısını bir köşede gördüm. Tığ işi yapıyor gibi görünüyordu.

Eğilerek selam verdim ve o da eliyle gelmemi işaret etti. Dünkü davranışımı düşündüğümde, midem altüst oldu. Onu gücendirmeyi hiç istememiştim ve aniden tam da bunu yaptığımdan korkmaya başlamıştım. Diğer kızların gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Kraliçe, genellikle grup halindeyken bizimle konuşurdu, teke tek konuştuğu nadirdi.

Yaklaşırken bir kere daha eğilerek selam verdim. "Majesteleri."

Kibarca, "Lütfen oturun Leydi America," dedi, karşısındaki boş sandalyelerden birini işaret etti.

İtaat ettim, hâlâ oldukça gergindim.

"Dün bayağı çabaladınız," diye yorum yaptı.

Yutkundum. "Evet Majesteleri."

"Onunla çok mu yakındınız?"

Üzgünce yutkundum. "Evet Majesteleri."

İç çekti. "Bir leydi o şekilde davranmamalıdır. Kameralar olaya öylesine odaklanmışlardı ki senin tavrını gözden kaçırdılar. Yine de o şekilde meydana fırlamak sana yakışmaz."

Bu, bir kraliçenin emri değildi. Bir annenin çocuğunu azarlamasıydı. Bu da sözlerini bin kat daha beter hâle getirdi. Sanki benden sorumlu olduğunu hissediyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Kafamı eğdim. İlk kez, yaptıklarımdan dolayı kendimi gerçekten kötü hissettim.

Uzandı ve elini dizime koydu. Bu samimi dokunuşa şaşırarak, kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Yine de," diye fısıldadı. "Bunu yaptığına memnunum." Ve bana gülümsedi.

"O benim en iyi arkadaşımdı."

"Gitti diye artık en iyi arkadaşın olmadığı anlamına gelmez tatlım." Kraliçe Amberly, usulca bacağıma vurdu.

İhtiyacım olan tam da buydu: Anne şefkati.

Gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım. Hissettiklerimi neredeyse tamamen ortaya dökecektim ama diğer kızların gözlerinin üzerimde olduğunun da farkındaydım.

"Kendime, hiçbir şeye karışmayacağımı söylemiştim," diye belirtti ve iç çekti. "İstesem bile, ne diyebilirim bilmiyorum."

Haklıydı. Hangi kelimeler her şeyi eski hâline döndürebilirdi ki? Kraliçe bana doğru eğildi ve tatlılıkla konuştu. "Yine de onun üzerine gitme."

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama oğlu hakkında tartışmayı gerçekten istemiyordum. Başımla onayladım ve ayağa kalktım. Bana kibarca gülümsedi ve eliyle gitmekte özgür olduğumun işaretini verdi. Elise ve Kriss ile birlikte oturmaya gittim.

Elise, anlayış göstererek "Nasılsın?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Endişelendiğim kişi Marlee."

Kriss, "En azından birlikteler. Birbirlerine sahip olduktan sonra başlarının çaresine bakarlar," diye yorumladı.

"Marlee ile Carter'ın birlikte olduklarını nereden biliyorsun?"

Sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi "Maxon bana söyledi," diye cevapladı. Hayal kırıklığına uğrayarak "Ah," dedim.

"Onca insanın arasından sana söylemediğine inanamıyorum. Marlee ile çok yakındınız. Ayrıca, sen onun gözdesisin, değil mi?" diye sordu.

Önce Kriss'e, sonra da Elise'e baktım. İkisinin de gözlerinden endişe okunuyordu ama bir tür rahatlık da görülüyordu.

Celeste kahkaha attı. Dergisinden kafasını kaldırmaya tenezzül etmeden, "Artık öyle olmadığı ortada," diye mırıldandı. Görünen o ki gözden düşmemi bekliyorlardı.

Konuyu tekrar Marlee'ye getirdim. "Hâlâ Maxon'ın bunları yaşamalarına izin verdiğine inanamıyorum. Bu kadar sakin olması rahatsız ediciydi."

Natalie, "Ama yaptığı şey yanlıştı," diye belirtti. Ses tonundan yargılamadığı belli oluyordu, sadece durumu kabullenmişti, sanki verilen bir tür emre uyuyordu.

Elise konuştu. "Onları öldürtebilirdi. Bu konuda, yasalar onun yanında. Onlara merhamet gösterdi."

"Merhamet mi?" diye tersledim. "Halk arasında derinin yüzülmesini merhametli mi buluyorsun?"

"Evet, her şeyi hesaba katarsak," diye devam etti. "İddiasına girerim ki eğer Marlee'ye sorsaydık, ölmektense sopalanmayı tercih ederdi."

Kriss, "Elise haklı," dedi. "Kesinlikle korkunç olduğuna katılıyorum ama ölmektense bunu tercih ederdim."

"Lütfen," diye küçümseyerek konuştum, sinirlendiğim belli oluyordu. "Sen Üçsün. Herkes babanın ünlü bir profesör olduğunu ve tüm hayatını kütüphanelerde, rahat bir şekilde geçirdiğini biliyor. Sen sopalansaydın asla hayatta kalamazdın, sonrasında Sekiz olarak yaşamayı saymıyorum bile. Ölmek için yalvarırdın."

Kriss gözlerini bana dikti. "Benim neye katlanıp neye katlanamayacağım hakkında bir fikrin varmış gibi davranma. Sırf sen Beşsin diye, sadece sen mi acı çektin sanıyorsun?"

"Hayır ama seninkilerden çok daha beter deneyimlerim olduğuna eminim," dedim, öfkelendiğim için sesim yüksek çıkıyordu, "Ve *ben* Marlee'nin yaşadıklarına katlanamazdım. Senin de katlanabileceğinden şüphelendiğimi söylüyorum."

"Senin sandığından daha cesurum America. Senelerce ne kadar fedakârlık yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Ve eğer bir hata yaparsam, sonuçlarına da katlanırım."

"Neden böyle bir sonucu olsun ki?" diyerek ortaya bir soru attım. "Maxon sürekli Seçim'in onun için ne kadar zor olduğunu, bir tercih yapmanın ne kadar güç olduğunu söyleyip duruyor ve sonra aramızdan biri başkasına âşık oluyor. Seçim yapmasını kolaylaştırdığı için o kıza teşekkür etmesi gerekmez mi?"

Natalie, strese girmiş gibi görünüyordu, konuyu değiştirmeye çalıştı. "Dün çok komik bir şey duydum!"

Kriss, onun sesini bastırarak "Ama yasalar..." diye seslendi.

Elise hızlıca, "America önemli bir noktaya değindi," dedi ve tartışmanın düzeni bozuldu.

Birbirimizle konuşuyor, fikirlerimizi duyurmaya çalışıyor, yaşananların neden yanlış ya da doğru olduğunu açıklıyorduk. Bu ilk defa yaşanıyordu ama en başından beri beklediğim bir şeydi. Bu kadar kız bir araya gelip birbirleriyle rekabet edince, sonunda kavga etmememizin yolu yoktu.

Akabinde olaydan uzaktaki bir ses, Celeste, biz tartışmaya devam ederken dergisinin üzerinden mırıldandı. "Hak ettiğini buldu. Kaltak."

Ardından gelen sessizlik, tartışmamız kadar yoğundu.

Celeste, ben tam üstüne atlarken omzunun üzerinden baktı. Üzerine bindiğimde çığlık attı, ikimizi de sehpanın üzerine düşürdü. Bir şeyin, muhtemelen bir fincan çayın yerde parçalandığını duydum.

Sıçradığımda gözlerimi kapattım, tekrar açtığımda Celeste altımdaydı, bileklerimi tutmaya çalışıyordu. Elim neredeyse dayanamayacağım kadar çok yanıyordu ama hedefini bulduğunda çıkan tatmin edici tokat sesini duymaya değerdi.

Celeste ani bir çığlık attı ve pençelerini üzerime geçirdi. İlk kez, tırnaklarımı diğer kızlar gibi uzatmadığıma pişman oldum. Kolumu birkaç kere çizdi ki bu sadece beni daha da öfkelendirmeye yaradı ve ona tekrar vurdum. Bu kez dudağını yardım.

Acıya tepki vererek bir şeye uzandı –çay fincanının altlığına– ve kafamda kırdı.

Sersemlemiş bir şekilde tekrar onu yakalamaya çalıştım ama insanlar bizi ayırıyorlardı. Öylesine yoğunlaşmıştım ki birinin muhafızları çağırdığını fark etmedim bile. Muhafızlardan birine de vurdum. Artık beni zapt etmeye çalışmalarından bıkmıştım.

Celeste, "Bana ne yaptığını gördünüz mü?" diye bağırdı.

"Çeneni kapat sen!" diye çığlık çığlığa bağırdım. "Bir daha asla Marlee hakkında konuşma!"

"Delirmiş! Onu duyuyor musunuz? Ne yaptığını görüyor musunuz?"

Muhafızdan kurtulmaya çalışarak, "Beni bırak!" dedim.

"Psikopatın tekisin! Hemen gidip Maxon'a söyleyeceğim. Saraya hoşça kal öpücüğü verebilirsin!" diye tehdit etti.

Kraliçe, sertçe "Kimse Maxon'ı *hemen* görmeyecek," dedi. Önce Celeste'nin sonra benim gözlerime baktı. Hayal kırıklığına uğradığı açıkça görülüyordu. Başımı önüme eğdim. "İkiniz de hastane kanadına gidiyorsunuz."

Hastane kanadı, duvarlara dayanmış yatakları olan uzun, ilkel bir koridordu. Her yatak başına, mahremiyeti korumak için perde takılmıştı. Tıbbi ilaçlarla dolu çekmeceler karman çormandı.

Akıllıca davranarak Celeste ile ikimizi koridorun zıt uçlarındaki yataklara yerleştirmişlerdi, Celeste girişe yakındı ve ben de arka taraftaki bir pencereye yakındım. Neredeyse anında yatağının perdesini çekerek kısmen kapattı ki beni görmek zorunda kalmasın. Onu suçlayamazdım. Suratımda oldukça ukala bir ifade vardı. Hemşire Celeste'nin vurduğu, saçlarımın gerisinde kalan, canımı acıtan bölgeyle ilgilenirken bile sırıtmaktan kendimi alamıyordum.

"Şimdi, buzu burada tut ki şişkinliğin sönmesini sağlasın," diye önerdi.

"Teşekkürler," diye cevapladım.

Hemşire, hastane kanadını hızla gözden geçirdi, kimsenin duyamayacağından emin olmaya çalışıyor gibiydi. "İyi yaptın," diye fısıldadı. "Çoğunluk böyle bir şeyin olmasını bekliyordu."

"Gerçekten mi?" diye sordum, sesim aynı onunkisi gibi kısıktı. Muhtemelen bu kadar çok gülmemem gerekiyordu.

Kafasıyla Celeste'nin perdeyle çevrili yatağını işaret ederek, "Bununla ilgili duyduğum korkunç hikâyelerin sayısını sayamam bile," dedi.

"Korkunç hikâyeler mi?"

"Eh, ona vuran o kızı kışkırtmıştı."

"Anna mı? Nereden biliyorsunuz?"

Kısaca, "Maxon iyi bir adam," dedi. "Evine gitmeden önce buraya uğramadığından emin olmak istemişti. Kız bize, Celeste'nin anne babasıyla ilgili neler söylediğini anlatmıştı. Çok pis şeylerdi. Söyleyemem." Suratındaki ifade tiksindiğini belirtiyordu.

"Zavallı Anna. Böyle bir şeyler olduğunu anlamıştım."

"Biri kızlardan birinin ayakkabısının içine cam koymuş, kız buraya geldiğinde ayağı kanıyordu. Celeste'nin yaptığını kanıtlayamayız ama bu kadar kötü bir şeyi başka kim yapar ki?"

"Bunu hiç duymamıştım." Ağzım açık kaldı.

"Başına daha beteri geleceğinden korkuyordu. Sanırım ağzını kapalı tutmayı tercih etti. Ve Celeste hizmetçilerine de vuruyor. Sadece eliyle vuruyor ama bazen hizmetçiler buraya gelip buz istiyorlar."

"Olamaz!" İletişim kurduğum tüm hizmetçiler tatlı kızlardı. Dayak yemelerine yol açacak bir şey yapacaklarını hayal edemiyordum, düzenli dayak yemelerine değinmiyordum bile.

Hemşire, göz kırparak "Yaptığın şeylerin dilden dile dolaştığını söyleyebilirim. Buralarda kahraman olarak görülüyorsun," dedi.

Kendimi kahraman gibi hissetmiyordum.

Aniden "Dur," dedim. "Maxon'ın Anna'yı evine göndermeden önce kontrole yolladığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet hanımefendi. Hepinize iyi bakıldığından emin olmak istiyor."

"Peki ya Marlee? O da buraya geldi mi? Giderken durumu nasıldı?"

Hizmetçi henüz cevap veremeden, odada Celeste'nin yapmacık sesini duydum.

"Maxon, hayatım!" derken, Maxon kapıdan içeri giriyordu.

Celeste'nin yatağına gitmeden önce kısa bir süreliğine bakıştık. Hemşire uzaklaştı, ben de Marlee'yi gerçekten görüp görmediğini öğrenmek için can atarken ardında kaldım.

Celeste'nin sızlandığını duymak, neredeyse katlanamayacağım kadar sinir bozucuydu. Maxon'm geçmiş olsun dileklerini mırıldandığını duydum, paçasını kurtarmadan önce zavallıyı yatıştırmaya çalışıyordu. Perdenin dışına çıktı ve gözleri üzerimde yoğunlaştı, hastane kanadında yürürken çok yorgun görünüyordu.

"Babam kameraları saraydan kaldırdığı için şanslısın, yoksa yaptıkların için cehennem azabı çekerdin." Elini saçında dolaştırdı, sabrı taşmıştı. "Bunu nasıl savunmam gerekiyor America?"

"Ne o, beni kapı dışarı mı atacaksın?" Cevabını beklerken, elbisemin bir ucuyla oynuyordum.

"Tabii ki hayır."

"Peki, ona ne olacak?" diye sordum, kafamla Celeste'nin yatağının olduğu tarafı işaret ettim.

"Hiçbir şey .Dün hepiniz strese girdiniz ve bunu size karşı kullanamam. Babamın bu mazereti kabul edeceğinden emin değilim ama söyleyeceğim şey bu."

Duraksadım. "Belki de ona, bunun benim hatam olduğunu

söylemelisin. Belki de sadece beni evime yollamalısın."

"America, aşırı tepki gösteriyorsun."

"Bana bak Maxon," diye emrettim. Boğazımın düğümlenmeye başladığını hissettim ve buna rağmen konuşmak için savaştım. "En başından beri buna uygun olmadığımı biliyordum ve ben -bilmiyorum- değişebilirim ya da bir şekilde üstesinden gelebilirim sandım ama burada kalamam. Kalamam."

Maxon, yatağımın ucuna oturmak için hareket etti. "America, Seçim'den nefret ediyor olabilirsin ve Marlee'ye olanlar yüzünden sinirlenmiş de olabilirsin ama beni, yarı yolda bırakmayacak kadar önemsediğini biliyorum."

Eline uzandım. "Bir hata yaptığını söyleyebilecek kadar da önemsiyorum."

Elimi daha sıkı tuttuğunda, Maxon'ın sanki beni burada tutabilir ve kaybolmama izin vermeyebilirmiş gibi acı çektiğini görebiliyordum. Tereddüt ederek yaklaştı ve fısıldadı, "Her zaman bu kadar zor değil. Ve sana bunu göstermek istiyorum ama bana zaman tanıman gerekiyor. İyi yönleri de olduğunu kanıtlayabilirim ama beklemen gerekiyor."

Ona karşı çıkmadan önce nefes aldım ama bana engel oldu. "Haftalardır America, benden zaman istiyorsun ve sana güvendiğim için sorgusuz sualsiz zaman tanıyorum. Lütfen, bana biraz güvenmen gerekiyor."

Maxon'ın bana fikrimi değiştirmek için ne gösterebileceğini bilmiyordum ama o bana süre tanırken, ben ona nasıl tanımazdım?

İç çektim. "Peki."

"Teşekkür ederim." Rahatladığı sesinden belliydi. "Geri dönmeliyim ama yakında seni görmeye geleceğim."

Başımla onayladım. Maxon, ayağa kalktı ve gitmeden önce durup Celeste'ye kısaca hoşça kal dedi. Giderken onu izledim ve ona güvenmenin kötü bir fikir olup olmadığını merak ettim.

12. Bölüm

Celeste ile birlikte yaşadığımız yaralanma geçiciydi, bu nedenle bir saat içinde odalarımıza geri gönderildik. Aynı anda gitmeyelim diye farklı saatler kararlaştırmışlardı ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordum.

Merdivenlerin başındaki köşeyi döndüğümde, bir muhafızın bana doğru geldiğini gördüm. Aspen. Eğitimden geçtiği için artık daha iriydi ama yürüyüşünü, gölgesini ve kalbime gömdüğüm binlerce farklı özelliğini biliyordum.

Yaklaşınca durup, gereksizce eğilerek selam verdi.

"Kavanoz," diye fısıldadı ve tekrar toparlanarak yoluna devam etti.

Bir anlığına orada dikildim ve daha sonra, ne demek istediğini anladım. Koşma isteğiyle savaşarak, hevesle koridorda yürüdüm.

Kapıyı açtım ve üç hizmetçimin de odada olmadığını görünce hem şaşırdım hem de rahatladım.

Başucu masamdaki kavanozun yanına gittim ve içindeki tek kuruşun kendine bir yoldaş edindiğini fark ettim. Kapağını açtım ve katlanmış kâğıdı çekip çıkarttım. Ne kadar da zekiydi. Hizmetçilerim muhtemelen fark edemezlerdi ve fark etselerdi

bile özel hayatıma saygısızlık etmezlerdi.

Katlanmış notu açtım ve gayet açık olan talimatları okudum. Görünen o ki bu gece Aspen ile bir randevumuz vardı.

Aspen'in verdiği talimatlar karışıktı. İlk kata dolambaçlı bir yoldan indim, burada bir buçuk metre uzunluğundaki vazonun yanındaki kapıyı bulmam gerekiyordu. Daha önce sarayda dolaştığımda karşılaştığım o vazoyu hatırlıyordum. Dünyadaki hangi çiçeğin o kadar uzun bir vazoya konulması gerekirdi ki?

Kapıyı buldum ve kimsenin beni görmediğinden emin olmak için iki kere kontrol ettim. Hiçbir zaman muhafızların gözlerinin takip etmediği bir yerde bulmayı başaramamıştım. Ortalıkta bir tane bile muhafız yoktu. Kapıyı usulca açtım ve içeri süzüldüm. Pencereden ay ışığı yansıyordu, odayı aydınlatıyor ve beni biraz geriyordu.

"Aspen?" diye karanlığın içine doğru fısıldadım, kendimi aynı anda budala ve ürkek hissediyordum.

"Aynı eski günlerdeki gibi, ha?" diye seslendi, gerçi onu göremiyordum.

"Neredesin?" Gözlerimi kıstım, vücudunu görmeye çalışıyordum. Akabinde pencerenin önündeki ağır perdeler, ay ışığında hareketlendi ve ardında Aspen belirdi.

"Ödümü kopardın," diye şakayla karışık yakındım.

"İlk kez değil, son kez de olmayacak." Sesinden güldüğünü anladım.

Ona doğru yürüdüm, görünen o ki yoluma çıkan her şeyi deviriyordum.

"Şişt!" diye yakındı. "Eğer bir şeyleri ittirmeye devam edersen, bütün saray burada olduğumuzu anlayacak." Fakat şaka yaptığını biliyordum. "Üzgünüm," dedim, usulca güldüm. "Lambalardan birini yakamaz mıyız?"

"Hayır. Eğer biri kapının altından süzüldüğünü görürse, kolayca yakalanabiliriz. Bu koridor pek sık kontrol edilmiyor ama akıllıca davranmak istiyorum."

"Bu odayı nereden biliyorsun ki?" Uzandım, sonunda Aspen'in kollarına dokunabildim. Sarılmak için beni kendine çekti ve beni odanın arka köşesine doğru yürütmeye başladı.

"Ben muhafızlardan biriyim," dedi kısaca. "Ve yaptığım işte çok başarılıyım. Sarayın her yerini biliyorum, içini de dışını da. Her bir patika, saklanacak tüm yerler ve gizli odaların çoğunu biliyorum. Ayrıca, muhafızların rotalarını, en az hangi bölgelerin kontrol edildiğini ve gün içinde muhafızların yoğunlukta olmadıkları noktaları biliyorum. Eğer bir gün sarayda sinsice dolaşmak istersen, birlikte olman gereken adam benim."

"İnanılmaz," diye mırıldandım. Bir kanepenin geniş sırtına oturduk, ay ışığı zemini battaniye gibi sarmıştı. Sonunda Aspen'in yüzünü seçebildim.

Aspen'i ciddi bir şekilde sorguladım. "Bunun güvenli olduğundan emin misin?" Eğer tereddüt etseydi, o anda fırlayıp gidecektim. İkimizin de iyiliği için.

"Güven bana Mer. Burada bizi bulabilmeleri için inanılmaz derece çok şeyin gerçekleşmesi gerek. Güvendeyiz."

Hâlâ endişeliydim ama rahatlatılmaya da son derece muhtaçtım. Uyumlu davrandım.

Bir kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Durumun nasıl?" İç çektim. "Pekâlâ, sanırım oldukça mutsuzum ve sinirliyim. Genellikle son iki gün içinde yaşananları başa sarmak ve Marlee'yi geri getirmek istiyorum. Carter'ı da tabii ve onu tanımıyorum bile."

"Ben tanıyordum." İç çekti. "Harika biri. O anda Marlee'ye sürekli onu sevdiğini söylediğini ve durumun üstesinden gelmesi için çabaladığını duydum."

"Öyleydi," diyerek doğruladım. "En azından başlarda. Bitmeden önce beni uzaklaştırdılar."

Aspen başımı öptü. "Evet, bunu ben de duydum. Savaştığın için seninle gurur duyuyorum. İşte benim kızım."

"Babam da gurur duyuyordu. Kraliçe o şekilde davranmamam gerektiğini söyledi ama yine de buna memnun olmuş. Kafa karıştırıcıydı. Sanki neredeyse iyi bir fikirdi ama pek o kadar da iyi değildi ve sonuçta hiçbir işe de yaramadı."

Aspen beni iyice kendine çekti. "İyiydi. Benim için anlamı büyüktü."

"Senin için mi?"

İç çekti. "Bazen Seçim'in seni değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Sana çok iyi bakılıyor ve her şey çok havalı. Hâlâ aynı America mısın diye merak edip duruyorum. Bu, bana öyle olduğunu, tüm bunların içine işlemediğini gösterdi."

"Aa, gayet içime işlediler ama o şekilde değil. Genellikle burası, bana bu şekilde doğmadığımı hatırlatıyor."

Başımı Aspen'in göğsüne, işler kötü olduğunda saklandığım güvenli yere koydum.

"Dinle Mer, Maxon aktörün teki. Hep suratına o mükemmel ifadeyi yerleştiriyor, sanki her şeye kâdirmiş gibi. Ama o sadece bir insan ve diğer herkes kadar hata yapıyor. Onu önemsediğini biliyorum, yoksa burada kalmazdım. Ama bunun gerçekçi olmadığını bilmelisin."

Başımla onayladım. Maxon ve suratına yerleştirdiği sakin ifadeyle ettiği sözler. Hep yaptığı bu muydu? Benimle birlikteyken de rol mü yapıyordu? Bunun farkına nasıl varabilirdim ki?

Aspen devam etti. "Bilsen iyi olur. Ya evlenseydin ve daha sonrasında fark etseydin?"

"Biliyorum. Bunu ben de düşünüyordum." Maxon'ın dans pistindeyken söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyor. Gelecekte yaşayacaklarımızdan çok eminmiş gibi görünüyordu, bana çok fazla şey vermeye hazır gibiydi. Tek istediğinin mutluluğum olduğunu gerçekten düşünmüştüm. Şu anda ne kadar *mutsuz* olduğumu göremiyor muydu?

"Kocaman bir kalbin var Mer. Bazı şeyleri atlatmadığını biliyorum ama bunu istemekte bir sakınca yok. Hepsi bu."

"Çok aptal olduğumu düşünüyorum," diye fısıldadım, ağlamak istiyordum.

"Aptal değilsin."

"Öyleyim işte."

"Mer, sence ben akıllı mıyım?"

"Tabii ki."

"Evet akıllıyım hem de aptal bir kıza âşık olamayacak kadar akıllı. Yani, hemen düşünmeyi bırakmalısın."

Minik bir kahkaha attım ve Aspen'in bana sarılmasına izin verdim.

"Seni çok incittiğimi düşünüyorum. Hâlâ bana nasıl âşık olabildiğine inanamıyorum," diye itiraf ettim.

Omuz silkti. "Böyle işte. Gökyüzü mavi, güneş parlıyor ve Aspen, America'yı sonsuz seviyor. Dünyanın bu şekilde olması gerekiyor. Cidden Mer, hayatımda tek istediğim kız sensin. Başka biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum. Kendimi buna hazırlamaya çalışıyordum, yani olur da eğer... Olamam."

Bir anlığına, birbirimize sarılarak öylece oturduk. Aspen'in parmaklarının her bir kısmı, saçlarımda hissettiğim nefesinin sıcaklığı kalbime ilaç gibi geliyordu.

"Burada daha fazla kalmamalıyız," dedi. "Yeteneklerime son derece güveniyorum ama işi zora sokmak istemem."

İç çektim. Sanki buraya henüz gelmişiz gibi hissediyordum ama muhtemelen haklıydı. Ayağa kalkmak için davrandım ve Aspen de bana yardım etmek için sıçrayarak ayağa kalktı. Son

bir kez daha sarılmak için beni kendine çekti.

"İnanması güç olacak ama Maxon'ın böyle kötü biri olduğunun ortaya çıkmasına gerçekten üzüldüm. Seni geri kazanmak istedim ama senin incinmeni istemedim. Özellikle de bu şekilde."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim."

"Ciddi olduğunu biliyorum." Aspen'in hataları vardı ama kanında yalancılık yoktu. "Her şey bitmedi gerçi. Ben hâlâ burada olduğuma göre."

"Evet ama seni tanıyorum. Ailenin eline para geçsin, beni de göresin diye devam edeceksin ama Maxon'ın olanları düzeltmek için zamanı geri alması gerek."

Kendimi bırakarak iç çektim. Haklı olabileceğini hissediyordum. Maxon'ın üzerimdeki etkisi azalıyordu, sanki bir palto gibi omuzlarımdan kayıp gidiyordu.

"Endişelenme Mer. Sana ben bakacağım."

Aspen'in o anda bunu kanıtlamasının yolu yoktu ama ona inanıyordum. Sevdiği insanlar için her şeyi yapardı ve şüphesiz en sevdiği insan olduğumu biliyordum.

Ertesi sabah, hazırlanırken, kahvaltımı ederken ve Kadınlar Odası'nda vakit geçirirken Aspen'i düşündüm. Önümdeki masanın üzerine bir kâğıt tomarının şak diye fırlatıldığını duyup, gerçek dünyaya dönene kadar düşüncelerime mutlulukla dalmıştım.

Başımı kaldırıp Celeste'ye baktım, hâlâ şiş bir dudakla geziyordu. Dedikodu dergilerinden birinin iki sayfa uzunluğundaki bir haberini parmağıyla gösteriyordu. Her ne kadar sopalanmaktan acıyla dolu olsa da Marlee'nin yüzünü tanımam bir saniyemi bile almadı.

Celeste, uzaklaşmadan önce "Bunu görmen gerekir diye düşündüm," dedi.

Ne demek istediğini tam olarak bilmiyordum ama Marlee ile ilgili bir şeyler öğrenmeye can attığım için dergiye gömüldüm.

Ülkemizin tüm gelenekleri arasından, belki de hiçbiri Seçim kadar heyecanla beklenmiyordur. Görünen o ki herkes, mutsuzluğa itilmiş bir millete neşe katmayı amaçlayarak yaratılan yarışmayı, prensin ve gelecekteki prensesinin müthiş aşk hikâyesini izlerken hâlâ biraz heyecanlanıyor. Gregor Illéa, seksen küsur sene önce tahtı devraldığında ve büyük oğlu Spencer aniden öldüğünde, tüm ülke böyle gizemli ve geleceği parlak bir genç adamın yasını tutmuştu. Küçük oğlu Damon tahta geçtiğinde, birçok kişi böyle bir görevi on sekiz yaşında üstlenmeye hazır olup olmadığını merak etmişti. Fakat Damon, yetişkinliğe adım atmaya ve hayattaki en büyük başarıyla bunu kanıtlamaya hazırdı: Evlilikle. Aylar içinde Seçim yaratıldı ve ülkenin morali, sıradan bir kızın Illéa'nın prensesi olabileceği umuduyla düzeldi.

Fakat o günden beri, yarışmanın etkili olup olmadığı konusunda düşünmek zorunda bırakılıyoruz. Kalplerde romantik bir his bıraksa da bazıları, prensin kendisinden düşük sınıftan biriyle evlenmeye zorlanmasının adil olmadığını söylüyorlar, gerçi kimse şu anki kraliçemiz Amberly Station Schreave'in muhteşem duruşunu ve güzelliğini inkâr edemez. Bazılarımız hâlâ Abby Tamblin Illéa'nın eşi Prens Justin Illéa'yı henüz birkaç senelik evlilerken zehirlediğini ve daha sonra da kraliyet soyunu muhafaza etmek için kuzeni Porter Schreave ile evlenmeyi kabul ettiğini belirten dedikoduları hatırlıyor.

Bu dedikodu asla onaylanmasa da bu sefer saraydaki kadınların davranışlarının skandaldan azıyla açıklanabileceğini söyleyemeyiz. Artık bir Sekiz olan Marlee Tames, Seçim programının en önemli anlarından biri olarak duyurulan Cadılar Bayramı balosundan sonra, yani pazartesi gecesi, bir dolapta muhafızlardan biri tarafından soyulurken yakalandı. Balonun muhteşemliği, Bayan Tames'in dü-

şüncesizce davranışlarıyla tamamen gölgelendi ve sabah olduğunda tüm saray kaosa sürüklendi.

Fakat Bayan Tames'in affedilemez davranışları bir yana, sarayda kalan kızlar da taca layık olmayabilirler. Adını açıklamayan bir kaynağa göre, Elitlerin bazıları sürekli mızmızlanıyor ve zorunlu görevlerini yerine getirmek için nadiren çaba sarf ediyorlarmış. Herkes eylül ayının başında, Clermontlu güzel manken Celeste Newsome'a saldıran Anna Farmer'ın yarışmadan elendiğini hatırlıyor. Ve kaynağımız, sarayda Elitlerin arasında gerçekleşen tek fiziksel etkileşimin bu olmadığını onaylıyor ve bizi, Prens Maxon için seçilen kızları değerlendirmeye mecbur bırakıyor.

Bu dedikodular hakkında yorum yapması istenildiğinde Kral Clarkson sadece, "Bazı kızlar, kibarlığın öğretilmediği sınıflardan geldiler ve saraya uygun davranışlara pek alışkın değiller. Açıkça görülüyor ki Bayan Tames, Bir olarak yaşamaya hazırlıklı değildi. Eşim, kendine has bir kaliteye sahiptir ve bu da alt sınıflarda görülebilecek nadir bir durumdur. Daima kendini bir kraliçeye yakışacak seviyeye çıkartmaya çalışmıştır, tahta kendisinden daha uygun olabilecek birini bulmak oldukça zor bir görev olurdu. Fakat Seçim'de kalan diğer bazı alt sınıfların bu şekilde davranmalarını umduğumuzu söylemeliyim."

Natalie Luca ve Elise Whisks Dört olarak, halka karşı daima zarif davranışlar sergilediler, özellikle Leydi Elise ki kendisi oldukça kültürlü biridir. Kralımızın, America Singer'dan, Seçim'in ilk gününü atlatan tek Beşten bahsettiğini düşünmek durumunda kalıyoruz. Bayan Singer, Seçim'de ortalama bir yarış sergilemişti. Yeterince güzel ama Illéa'nın yeni prensesi olması umulacak kadar değil. Zaman zaman Başkent Raporun'daki söyleşileri eğlenceli oluyor ama bizim yeni bir lidere ihtiyacımız var, bir komedyene değil.

Daha sinir bozucu olan ise Bayan Singer'ın, Bayan Tames'in sopalanmasına engel olmaya çalıştığını bildiren haberler ki bu hareket, bize prensimize karşı sadakatsizce davranan Bayan Tames'in hainice işlerinde bir payı olduğunu gösteriyor.

Tüm bu haberler dahilinde (ve artık Bayan Tames de zirvede olmadığına göre) geriye sadece bir soru kalıyor: Yeni prensesimiz kim olacak?

Hızla gerçekleştirilen bir anket, en başından beri şüphelendiğimiz şeyi doğruluyor.

Bayan Celeste Newsome'ı ve Bayan Kriss Ambers'ı, halk oylamasında baş başa zirveye yerleştikleri için kutluyoruz. Elise Whisks üçüncü sırada yer alıyor, Natalie Luca da çok gerisinde değil. Dördüncü ve beşinci sıra arasında büyük bir fark var ve America Singer (bizi şaşırtmayarak) sonuncu oluyor.

Prens Maxon'ı, bize iyi bir prenses bulmak için zamanını iyice kullanması konusunda yüreklendirirken, sanırım tüm Illéa adına konuşuyorum. Bayan Tames'in, başına taç konmadan önce gerçek doğasını göstermesiyle kıl payı felaketin eşiğinden döndük. Kimi seviyorsanız Prens Maxon, buna değdiğinden emin olun. Onu biz de sevmek istiyoruz!

13. Bölüm

Odadan kaçtım. Tabii ki Celeste bana bir iyilikte bulunmuyordu. Bana haddimi bildiriyordu. Neden umurumdaydı ki? Kral hata yapmamı bekliyordu, halk beni istemiyordu ve prenses olamayacağımdan emindim.

Hızlı ve sessiz adımlarla üst kata çıktım, dikkatleri üzerimde toplamak istemiyordum. O derginin isimsiz kaynağının kim olduğunu bilemezdim.

Anne, ben kapıdan içeri girince "Leydim," dedi. "Öğle yemeğine kadar kesinlikle aşağıda kalacağınızı sanıyordum."

"Odadan çıkabilir misin lütfen?"

"Pardon?"

Oflayıp pufladım, sabrım taşmak üzereydi. "Yalnız kalmam gerekiyor. Lütfen?"

Tek kelime etmeden, hizmetçilerim selam vererek gittiler. Piyanoya gittim. Bu konuyu kafamdan atana kadar dikkatimi dağıtacaktım. Ezbere bildiğim birkaç şarkıyı çaldım ama bu benim için çok basitti. Gerçekten odaklanmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve beni zorlayacak bir şeyler bulmak için taburenin altına baktım. Nota sayfalarını karıştırdım, sonunda bir kitabın kenarını gördüm. Illéa'nın günlüğü! Burada olduğu-

nu tamamen unutmuştum. Dikkatimi kesinlikle dağıtabilirdi. Kitabı yatağıma kadar taşıdım ve açtım, ellerimle çevirdiğim eski sayfalara yoğunlaştım.

Günlük, Cadılar Bayramı fotoğrafının olduğu sayfada durdu, yapıştırılmış kalın fotoğraf bir tür doğal kitap ayracı görevi görüyordu ve ben de yazıları tekrar okudum.

Çocuklar bu sene Cadılar Bayramı'nı bir partiyle kutladılar. Sanırım etraflarında olan biteni unutmanın bir yolu da buydu ama bana çok yersiz geliyordu. Gerçekten kutlama yapabilecek parası olan üç beş aileden biriydik ama bu çocuk oyunu, bana israf gibi geliyordu.

Fotoğrafta tekrar baktım, özellikle kızı merak ediyordum. Kaç yaşındaydı? Mesleği neydi? Gregory Illéa'nın kızı olmaktan memnun muydu? Bu, çok popüler olmasını sağlamış mıydı? Sayfayı çevirdim ve karşımdakinin yeni bir not değil, Cadılar Bayramı notunun devamı olduğunu fark ettim.

Sanırım Çin istilasından sonra, hatalarımızı görebileceğimizi düşünmüştüm. Ne kadar tembelleştiğimiz, özellikle son zamanlarda benim için oldukça aşikârdı. Gerçekten, Çin'in ne kadar rahatlıkla gelebildiği ve karşı saldırıya geçebilmemiz için ne kadar uzun zaman gerektiği şaşırtıcı değildi. İnsanlara okyanusları aştıran, yıkıma sürükleyen kış mevsimine ve iç savaşa göğüs gerdiren o ruhu kaybetmiştik. Tembelleştik. Ve biz arkamıza yaslanıp otururken, Çin devleti ele geçirdi.

Özellikle son birkaç aydır, savaşta kullanmak üzere paradan daha fazlasını verme ihtiyacı hissediyorum. Lider olmak istiyorum. Fikirlerim var ve belki de bu kadar cömertçe bağışta bulunduğum için şu anda fikirlerimi sunmanın vakti gelmiştir. İhtiyacımız olan şey değişim. Bunu sağlayabilecek tek insan olabileceğim gerçeğini düşünmeden edemiyorum.

Tüylerim ürperdi. Maxon'ı kendisinden önce gelen bu hükümdar ile kıyaslamadan edemedim. Gregory'ye ilham gelmiş gibiydi. Parçalanmış bir şeyi alıp, tamir ederek bir bütüne dönüştürmeye çalışıyordu. Bugünkü krallık hakkında ne düşünürdü diye merak ettim.

O gece Aspen kapımı usulca açtığında, neredeyse okuduklarımı ona anlatacaktım. Fakat günlüğün varlığını zaten babama söylemiştim ve bu bile yeminimi bozduğum anlamına geliyordu.

"Durum nasıl?" diye sordu, yatağımın ucuna diz çöktü.

"İdare eder sanırım. Celeste bugün bana bir dergi yazısı gösterdi." Kafamı sağa sola salladım. "Buna kafa yormak istediğimden emin değilim. Ondan bıktım usandım artık."

"Marlee de gittiğine göre Maxon bir süreliğine kimseyi evine göndermez, değil mi?"

Omuz silktim. Halkın eleme yapılmasını iple çektiğini biliyordum ve Marlee'yle ilgili olanlar, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar dramatikti.

"Hey," dedi, ardına kadar açık kapının önünde bana dokunma riskine girdi. "Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum. Sadece onu özlüyorum. Ve kafam karışık."

"Neden kafan karışık?"

"Her şeyden dolayı. Burada ne yapıyorum, kimim? Bildiğimi sanıyordum... Bunu nasıl düzgün bir şekilde açıklayabileceğimi bile bilmiyorum." Son zamanlarda yaşadığım problem buydu. Kafamdan geçen her düşünce dağınıktı. Hiçbir şeyi düzenleyemiyordum.

"Kim olduğunu biliyorsun Mer. Seni değiştirmeye çalışmalarına izin verme." Sesi çok samimi çıkıyordu ve bir anlığına ben de kendimden emin oldum. Elimde sorularımın cevapları olduğu için değil, Aspen'e sahip olduğum içindi. Eğer kim olduğumu unutacak olursam, bana yolumu göstermek için yanımda olacağını biliyordum.

"Aspen, sana bir şey sorabilir miyim?" Başıyla onayladı. "Bu biraz garip ama prenses olmak için biriyle evlenmem gerekmeseydi, birilerinin beni göreve getireceği bir işten ibaret olsaydı, sence bu işi yapabilir miydim?"

Aspen'in yeşil gözleri bir anlığına büyüdü, böyle büyük bir soruyu sindirmeye çalışıyordu. Olasılığı gözden geçirdiğini görebiliyordum.

"Üzgünüm Mer. Sanmıyorum. Sen, onlar gibi ölçüp tartarak hareket edecek yapıda biri değilsin." Yüzünde özür dilediğini gösteren bir ifade vardı ama yapamayacağımı düşündüğü için ona darılmamıştım. Belirttiği sebebe biraz şaşırmıştım gerçi.

"Ölçüp tartarak hareket etmek mi? Nasıl yani?"

İç çekti. "Ben her yerde bulunuyorum Mer. Birçok şey duyuyorum. Güneyde, alt sınıfların yoğunlukta olduğu bölgelerde çok fazla kargaşa yaşanıyor. Yaşça büyük muhafızların dediklerine bakarsak, o insanlar hiçbir zaman Gregory Illéa'nın metodlarını onaylamamışlar ve uzun süredir bundan rahatsız oluyorlarmış. Dedikodulara göre, kralın kraliçeyi bu kadar çekici bulmasının sebebi de buymuş. Kraliçe Güneyli ve bu da Güneylileri bir süreliğine memnun etmiş. Görünen o ki artık o kadar da memnun değiller."

Yine aklıma günlükten bahsetmek geldi ama bahsetmedim. "Bu anlattıkların, ölçüp tartmaktan kastettiğini açıklamadı."

Tereddüt etti. "Geçen gün, tüm o Cadılar Bayramı olayından önce hizmet binalarından birindeydim. Güneydeki asilerin yandaşlarından bahsediyorlardı. Bazı mektupları posta kanadına güvenle götürmem söylenmişti. Üç yüzden fazla mektup vardı America. Rapor vermedikleri ya da sarayın tehdit olarak

algıladığı birine yardım ettikleri için bir alt sınıfa düşürülen üç yüz aileye mektup gönderilmişti."

Soluklandım.

"Biliyorum. Hayal edebiliyor musun? Ya o sen olsaydın ve tek bildiğin piyano çalmak olsaydı? Bir anda artık büro işleri yapman gerekseydi, o tip bir işi bile nasıl bulabilirdin ki? Mesaj oldukça açıktı."

Başımla onayladım. "Sence... Maxon biliyor mu?"

"Bence bilmek zorunda. Ülkeyi kendi başına yönetebilecek günler çok uzağında değil."

Kalbim, bunu *onaylamadığına* inanmak istiyordu ama görünüşe bakılırsa, bu olanlardan haberdar olma olasılığı yüksekti. Hizaya gelmesi bekleniyordu.

Bunu *ben* yapabilir miydim?

Aspen, "Kimseye söyleme, tamam mı? Ağızdan çıkacak böyle bir şey, işimi kaybetmeme neden olur," diye uyardı.

"Tabii ki. Unuttum bile."

Aspen, bana gülümsedi. "Seninle, tüm bunlardan uzakta, beraber olmayı özledim. Eski dertlerimizi özledim."

Kahkaha attım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Penceremden gizlice çıkıp gitmek, sarayda gizlice dolanmaktan çok daha iyiydi."

"Ve sana hiçbir şey verememektense, tek bir kuruş verebilmek için çalıp çırpmak daha iyiydi." Parmağıyla yatağımın yanında, eskiden ağaç evinde ona şarkı söylediğimde bana verdiği, hak ettiğimi düşündüğü kuruşların durduğu cam kavanoza tıklattı. "Gittiğin güne kadar, hepsini biriktirdiğini bilmiyordum."

"Tabii ki biriktirdim! Sen gittiğinde, elimde kalan tek şey onlardı. Bazen yatarken, kuruşları avcuma dökerdim, hemen sonra geri toplardım. Senin dokunduğun bir şeylere sahip olmak güzeldi." Gözlerimiz buluştu ve o anda diğer her şey benden çok uzakta gibiydi. Kendimi o balonun içinde, Aspen ile seneler önce ikimiz için yarattığımız o yerde hissetmek rahatlatıcıydı. "Hepsiyle ne yaptın?"

Evden ayrıldığımda, ona çok kızgındım, tüm kuruşları geri vermiştim. Kavanozun dibine takılan tek bir kuruş hariç hepsini.

Gülümsedi. "Evde bekliyorlar."

"Neyi?"

Gözleri parıldadı. "İşte onu söyleyemem."

Gülümserken iç çektim. "Peki, sırrını sakla. Ve bana bir şey veremediğin için endişelenme. Ben sadece burada olduğundan dolayı, en azından birlikte bir şeyleri, eskisi gibi olmayacak olursalar bile düzeltebileceğimiz için mutluyum."

Fakat görünen o ki Aspen'e bu yetmiyordu. Ceketinin koluna doğru uzandı ve altın düğmelerinden tekini çekip koparttı. "Kelimenin gerçek anlamıyla, sana verebilecek başka bir şeyim yok ama bunu saklayabilirsin –dokunduğum bir şey– ve istediğin zaman beni düşünebilirsin. Ve benim de seni düşündüğümü bilebilirsin."

Ne kadar saçma görünse de ağlamak istedim. Aspen'i Maxon'la kıyaslamak için duyduğum içgüdüyü bastırmak imkânsızdı. Şu anda bile ikisinden birini seçmeyi düşünmekten çok uzaktaydım, ikisini de enine boyuna ölçüp biçiyordum.

Maxon'ın bana bir şeyler vermesi çok kolaydı –unutulmuş bir bayramı tekrar canlandırmak, her şeyin en iyisine sahip olduğumdan emin olmak– çünkü tüm dünya parmaklarının ucundaydı. Burada Aspen, bana çalınmış anları ve birbirimize bağlanmamızı sağlayacak ufacık bir hediye veriyordu ve sanki bana çok daha fazlasını vermiş gibi hissediyordum.

Aniden, Aspen'in hep böyle olduğunu hatırladım. Benim için uykusundan fedakârlık ederdi, sokağa çıkma yasağı sırasında benim için yakalanmayı göze alırdı, benim için çalıp

çırparak kuruş biriktirirdi. Aspen'in cömertliğinin farkına varmak zordu, çünkü Maxon gibi büyük şeyler vermiyordu ama verdiklerinin manevi değeri çok daha büyüktü.

Üzerimdeki ağlama hissini, burnumu çekerek geçiştirdim. "Bunu şu anda nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey yapmayı bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Ben... Seni unutmadım, tamam mı? Hâlâ buramda."

Elimi, kısmen Aspen'e ne demek istediğimi anlatmak için kısmen de garip özlemimi gidermeye çalışmak için göğsüme koydum. Anladı.

"Bu benim için yeterli."

14. Bölüm

Ertesi sabah kahvaltıda, Maxon'ı gizlice izledim. Güneyde, sosyal statülerini kaybeden insanlarla ilgili ne kadar şey bildiğini merak ettim. Sadece bir kere bulunduğum yere doğru baktı ama yanımdaki bir şeye mi bakıyordu bana mı belirsizdi.

Ne zaman huzursuz olsam, elimle uzanıp Aspen'in düğmesine dokunuyordum ki düğmeyi minik bir kurdeleye geçirip bileklik yapmıştım. Buradan gidene kadar dayanırdı.

Kahvaltının sonuna doğru kral ayağa kalktı ve hepimiz ona döndük. "Artık burada sayıca çok azaldığınıza göre, yarın akşam *Rapordan* önce çay içmemizin hoş olacağını düşündüm. Aranızdan biri yeni gelinimiz olacağından kraliçe ile birlikte, ilgi alanlarınızı ve diğer şeyleri öğrenebilmek adına daha fazla konuşabilmek için imkân yaratmak istiyoruz."

Biraz gerildiğimi hissettim. Kraliçeyle temasa geçmek başlı başına bir işti ama kral hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Diğer kızlar, krala hevesle bakarken içeceğimi yudumladım.

"Lütfen *Rapordan* bir saat önce ilk kattaki salona gelin. Eğer nerede olduğunu bilmiyorsanız, endişelenmeyin. Kapılar açık olacak ve müzik çalacak. Bizi görmeden önce sesimizi duya-

caksınız," derken kıkırdadı. Diğerleri de karşılık vermek için hafifçe güldüler.

Kısa süre sonra, kızlar Kadınlar Odası'na gitmeye başladılar. İç çektim. Bazen o oda, ne kadar devasa olursa olsun bana klostrofobi yaşatıyordu. Genellikle insanlarla etkileşime geçmeye çalışıyordum ya da vaktimi okuyarak değerlendiriyordum. Bugün Celeste günü olacaktı. Kendimi televizyonun önüne sabitleyecek ve kendimden geçecektim.

Demesi yapmasından daha kolaydı. Bugün kızlar oldukça konuşkan görünüyorlardı.

Kriss hızla, "Kralın hakkımızda ne bilmek istediğini merak ediyorum," dedi.

Elise, "Silvia'nın nasıl durmamız gerektiğiyle ilgili öğrettiklerini hatırlamak zorundayız," diye yorumladı.

"Umuyorum ki hizmetçilerimin elinde, yarın gece için güzel bir elbise vardır. Cadılar Bayramı'nda yaptığım şeyleri tekrarlamak istemiyorum. Bazen çok kuş beyinliler." Celeste'nin morali bozulmuş gibiydi.

Natalie, özlemle "Umarım kral sakal bırakır," dedi. Omzumun üzerinden bakınca, kendi çenesindeki hayali sakalı okşadığını gördüm. "Bence hoş görünürdü."

Kriss, başka bir konuya geçmeden önce kibarca "Evet, gözümün önüne getirebiliyorum," dedi.

Kafamı sağa sola salladım ve önümde gerçekleşen gülünç gösteriye odaklanmaya çalıştım fakat ne kadar denersem deneyeyim, diğer kızların kelimelerini kavrayamadım.

Öğle yemeği saati geldiğinde, sinirlerim iyice gerilmişti. Bana –yarışmada kalan en alt sınıftaki kıza– ne demek isterdi acaba? Çok az şey beklediği kızla hangi konuda tartışmak isterdi?

Kral Clarkson haklıydı. Salonu bulmadan önce, piyanodan yük-

selen melodiyi duydum. Müzisyen iyiydi. Benden daha iyiydi, buna şüphe yoktu.

İçeri girmeden önce tereddüt ettim. Konuşmadan önce durup, kelimelerimi gerçekten düşünmeye karar verdim. Krala haksız olduğunu kanıtlamak istiyordum. O gazeteciye de haksız olduğunu kanıtlamak istiyordum. Kaybetsem bile, eve yenilgiye uğramış biri olarak dönmek istemiyordum. Aniden, bunun benim için ne kadar önemli olduğuna şaşırdım.

Kapıdan içeri girdim ve ilk olarak, Maxon'ın odanın arka duvarına yaslanıp Gavril Fadaye ile konuştuğunu gördüm. Gavril, çay yerine şarap yudumluyordu ve aniden Maxon'ın odağından çıktı. Maxon'ın gözlerinin üzerimde dolaştığını gördüm ve dudaklarını *Vay* der gibi şekillendirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Kafamı çevirdim ve uzaklaşırken yüzüm kızardı. Tekrar ona bakma riskini göze aldım ve hareketlerimi izlediğini gördüm. Bana o şekilde bakarken, mantıklı düşünmek zordu.

Kral Clarkson, bir köşede Natalie ile konuşuyordu ve Kraliçe Amberly, bir başka köşede Celeste ile konuşuyordu. Elise, çayını yudumluyordu ve Kriss de odada dolaşıyordu. Maxon ile Gavril'in yanından geçtiğini, Gavril'e içten bir gülücük gönderdiğini gördüm. Bir şeyler söyledi, ikisi de kahkaha attılar ve yürümeye devam etti, giderken omzunun üzerinden bir kez daha Maxon'a baktı.

Sonrasında yanıma geldi. Şakasına azarlar gibi yaparak, "Geç kaldın," dedi.

"Kendimi biraz gergin hissediyordum."

"Ah, endişelenecek bir şey değil. Hatta eğlenceli bile oldu."

"Sıran geldi mi ki?" Eğer kral, en az iki kızla sohbetini bitirdiyse, kendimi toparlamak için düşündüğümden bile daha az vaktim var demekti.

"Evet. Benimle birlikte otur. Sen beklerken, birlikte çay içe-

biliriz." Kriss, beni bir masaya sürükledi ve neredeyse derhal bir hizmetçi yaklaştı, çayı, sütü ve şekeri önümüze yerleştirdi.

"Sana ne sordu?" diye üzerine gittim.

Coşkuyla, "Aslında, oldukça sohbet havasında geçti. Tam olarak bilgi almaya çalıştığını sanmıyorum, daha çok kişiliklerimiz hakkında bir fikir edinmek istiyor gibiydi. Ona bir kez kahkaha attırdım!" dedi. "Oldukça iyi geçti. Ve sen doğal olarak komiksin, yani herkesle konuştuğun gibi konuşursan, senin için sorun olmayacaktır."

Çayıma uzanmadan önce, başımla onayladım. Kulağa basit gelmesini sağlamıştı. Belki de kral her şarta uygun davranıyordu. Ülkeyi tehdit eden şeylerle ilgilendiğinde, hükmedici, soğuk davranmak zorundaydı. Hızlı ve kimseye bağımlı olmadan hareket etmeliydi. Bu ise sadece birkaç kızla içilen çaydan ibaretti. Bize karşı o şekilde davranmasına gerek yoktu.

Kraliçe, Celeste'nin yanından ayrılmıştı ve şu anda Natalie ile usulca konuşuyordu. Natalie'nin suratında kraliçeye tapar gibi bir ifade vardı. Bir süreliğine, rüyalar âleminde gibi göründüğünden dolayı rahatsız oldum ama kolay çözümlenen biriydi ve farklılık yaratıyordu.

Tekrar çayımı yudumladım. Kral Clarkson, Celeste'nin yanına geçti ve Celeste de krala baştan çıkartıcı bir gülümseme gönderdi. Biraz sinir bozucuydu. Bu ise kızın sınır çizgisi neredeydi?

Kriss, elbiseme dokunmak için uzandı. "Bu kumaş muhteşem. Saçınla birlikte, gün batımı gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerimi kırptım. Işık kolyesine yansıyor, boğazında gümüşten bir ışık patlaması yaratıyordu ve bir anlığına gözlerimi kör etti. "Hizmetçilerim çok yeteneklidir."

"Kesinlikle. Hizmetçilerimi seviyorum ama prenses olursam, seninkileri çalacağım!"

Kahkaha attı, sözleri belki şaka amaçlıydı belki de değildi. Her halükârda, hizmetçilerimin onun elbisesini dikmesi düşüncesi beni rahatsız etmişti. Yine de zorla gülümsedim.

Maxon, yaklaşarak "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.

Kriss işveli bir şekilde, "Sadece kız muhabbeti," dedi. Bu gece, gerçekten havasındaydı. "America'yı sakinleştirmeye çalışıyordum. Babanla konuşacağı için gergin."

Söylediğin için teşekkür ederim Kriss.

"Endişelenmek için elinde bir sebep yok. Doğal ol. Zaten harikulade gözüküyorsun." Maxon bana sakince gülümsedi. Tekrar iletişim kurmamız için uğraştığı belliydi.

Kriss, "Ben de tam olarak böyle söyledim!" diye bağırdı. Hızla birbirlerine baktılar ve aynı takımdalarmış gibiydi. Garipti.

"Eh, sizi kız muhabbetinize devam etmeniz için yalnız bırakayım. Şimdilik hoşça kalın." Maxon, ikimize de başıyla hafifçe selam verdi ve annesine katılmak üzere uzaklaştı.

Kriss iç çekti ve Maxon'ı izledi. "O gerçekten farklı biri." Hızlıca gülümsedi ve Gavril ile konuşmaya gitti.

Odada zarifçe, dans eder gibi hareket edenleri izledim; çiftler konuşmak için bir araya geliyor, eş değiştirmek için ayrılıyorlardı. Durduğum köşeye Elise geldiğinde mutlu olduğum bile söylenilebilir, gerçi pek konuşmuyordu.

Kral, "Ah leydiler, zaman uçup gitmiş," diye duyurdu. "Alt kata dönmemiz gerekiyor."

Saate baktım ve haklıydı. Aşağı inip hazırlanmak için yaklaşık on dakikamız vardı.

Prenses olmakla, Maxon'la ya da herhangi bir şeyle ilgili hissettiklerimin önemi yok gibiydi. Kral, benim hiç şansı olmayan bir aday olduğumu açıkça düşünmüş olmalıydı ki benimle konuşmaya uğraşmadı bile. Dışlanmıştım, belki de bilerek dışlanmıştım ama kimse farkına bile varmamıştı.

Rapor boyunca kendimi tuttum. Hizmetçilerimi gönderene kadar bile kendime hâkim oldum. Fakat tek başıma kalır kalmaz, yıkıldım.

Maxon kapımı çalmaya geldiğinde kendimi nasıl ifade edebileceğimden emin değildim ama bu, sorun olmaktan çıktı. Hiç gelmedi. Ve o anda, benim yerime kimin arkadaşlığının keyfini sürdüğünü merak etmekten kendimi alamadım.

15. Bölüm

Hizmetçilerim bana verilmiş ödül gibiydiler. Şişmiş gözlerim ya da gözyaşlarıyla ıslanmış yastıklarım hakkında soru sormadılar. Sadece toparlanmama yardım ettiler. Bana çekidüzen vermelerine izin verdim, gördüğüm ilgiye minnettardım. Bana harika davranıyorlardı. Eğer Kriss kazanmayı başarır ve onlara sahip çıkarsa, ona da böyle hoş davranırlar mıydı acaba?

Kendimle tartışırken onları izledim ve aralarında gerginlik olduğunu fark ettiğimde şaşırdım. Mary, genel anlamda iyi görünüyordu, belki biraz endişeli olabilirdi. Fakat Anne ve Lucy, sanki birbirleriyle göz teması kurmaktan ve gerçekten mecbur kalmadıkça konuşmaktan kaçınıyorlardı.

Neler olduğu hakkında tahmin yürütemiyordum ve sormam normal karşılanır mı bilemiyordum. Ben üzgün ya da sinirli olduğumda asla karışmamışlardı. Benim de onlara aynı şekilde davranmamın uygun olacağını düşündüm.

Kadınlar Odası'nda geçireceğim uzun gün için saçımı yapıp, elbisemi giydirdiklerinde sessizliğin canımı sıkmasına izin vermemeye çalıştım. Maxon'ın, cumartesi günleri giyebilmem için verdiği lüks pantolonlardan birini üzerime geçirmek için can atıyordum ama şu anda kötü bir zamanlama olurdu.

Eğer yarışmada geride kalırsam, durumu leydi gibi idare etmeliydim. Gösterdiğim çaba için ekstra puan.

Çay ve kitaplarla geçirilecek bir diğer gün için yerime yerleştiğimde, diğerleri dün geceyle ilgili sohbet ediyorlardı. Eh, Celeste'yi ise okunacak dedikodu dergileri bekliyordu. Elinde tuttuğu dergide, benim hakkımda bir şeyler yazıyor muydu diye merak ettim.

Elinden almayı düşünürken, Silvia eli kolu kâğıt dolu bir vaziyette içeri girdi. Harika. Daha fazla iş.

Silvia, "Günaydın leydiler!" diye öttü. "Cumartesi günleri genellikle misafir beklediğinizi biliyorum ama bugün, kraliçe ile birlikte sizin için bir görev hazırladık."

Kraliçe, bize doğru yürüyerek "Evet," dedi. "Önceden haberdar etmediğimizi biliyorum ama gelecek hafta misafirlerimiz olacak. Ülkeyi gezecekler ve sarayda mola verip hepinizle tanışacaklar."

"Bildiğiniz gibi, böyle önemli misafirleri karşılama görevi kraliçeye düşüyor. Swendway'den gelen arkadaşlarımızı güler yüzle ağırladığını hepiniz gördünüz." Silvia, ölçülü bir şekilde gülümseyen Kraliçe Amberly'yi gösterdi.

Silvia, "Fakat Alman Federasyonu'ndan ve İtalya'dan gelecek misafirler, Swendway kraliyet ailesinden daha önemliler. Ve son zamanlarda diplomatik konulara yoğunlaştığımız için bunun sizin için mükemmel bir alıştırma olacağını düşündük. Takımlar halinde çalışarak, kıymetli misafirleriniz için yemek, eğlence ve hediyelerden oluşan bir resepsiyon düzenleyeceksiniz," diye açıkladı.

Anlatmaya devam ederken yutkundum.

"Diğer ülkelerle ilişkiler kurmak kadar sahip olduğumuz ilişkileri yönetmek de bizim için çok önemli. Bu misafirlerimizle etkileşime geçerken göstereceğiniz adabı muaşeret ku-

rallarını içeren taslaklarımız olduğu gibi bir araya gelindiğinde yapılmaması gereken şeyleri belirten rehberlerimiz de var. Fakat bunları uygulamaya koyacak olan sizsiniz."

Kraliçe, "Olabileceği kadar adil olmasını istedik," dedi. "Sanıyorum ki hepinizi aynı sahaya koyma konusunda iyi bir iş çıkarttık. Celeste, Natalie ve Elise, siz bir resepsiyon hazırlayacaksınız. Kriss ve America, siz de birbirinize destek olacaksınız. Ve siz bir kişi eksik olduğunuz için fazladan bir gününüz daha olacak. Alman Federasyonu'ndaki misafirlerimiz Çarşamba günü gelecekler ve İtalya'dan misafirlerimizi de Perşembe günü ağırlayacağız."

Duyduklarımızı sindirirken, kısa bir sessizlik yaşandı.

Celeste tiz perdeden, "Yani dört günümüz kaldığını mı söylüyorsunuz?" dedi.

Silvia "Evet," dedi. "Fakat kraliçe tüm bu işi tek başına yapmak zorunda ve bazen çok daha geç haber verildiği oluyor."

Yaşadığımız panik gözle görülüyordu.

Kriss, "Kağıtlarımızı alabilir miyiz lütfen?" diye sordu, elini öne uzattı. İçgüdüsel olarak ben de kendi elimi uzattım. Birkaç saniye içinde kağıtlara gömülmüştük.

Kriss, "Zor olacak," dedi. "Fazladan günümüz olsa bile."

"Enişelenme," diye yatıştırdım. "Kazanacağız."

Endişeyle karışık kahkaha attı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kararlı bir tonda "Çünkü," dedim. "Celeste'nin benden daha iyisini yapmasına izin vermem mümkün değil."

Kâğıtları okumak iki saat, hepsini sindirebilmek ise bir saat sürdü. Gözden geçirilecek çok fazla şey, planlanacak bir sürü detay vardı. Silvia bize yardımcı olacağını söylemişti ama içimden bir ses, ona sorarsak kendi başımıza iyi bir iş çıkartma-

dığımız izlenimi edinmesini sağlayacağımızı söylüyordu ki bu nedenle seçenekler dâhilinde değildi.

Ortamı düzenlemek zorlayıcı olacaktı. Kırmızı çiçekler kullanmamız yasaktı, çünkü mahremiyeti çağrıştırıyordu. Sarı çiçekler kullanmamız yasaktı, çünkü kıskançlığı çağrıştırıyordu. Ve mor herhangi bir şey kullanmamız yasaktı, çünkü o uğursuzluğu akla getiriyordu.

Şarap, yemek, her şey bol bol bulunmalıydı. Lüks, hava atma aracı olarak görülmüyordu; sarayı yansıtması amaçlanıyordu. Eğer yeterince iyi olmazsa, misafirlerimiz etkilenmeyerek gider ve bir daha bizle görüşmeye gönüllü olmazlardı. Tüm bunlara ek olarak, öğrenmiş olmamızı bekledikleri olağan şeyler de –anlaşılır bir şekilde konuşmak, sofra adabı ve benzerleri– Kriss ile hiçbir fikrimizin olmadığı ama kâğıtlarımızda yazılı olan kültüre uyarlanmalıydı.

İnanılmaz derecede korkutucuydu.

Kriss ile günümüzü not alarak ve beyin fırtınası yaparak geçerdik, diğerleri de yakın bir masada aynısını yapıyorlardı. Öğle vakti olduğunda, gruplarımız kimin durumunun daha beter olduğunu ortaya koymak için dertleşmeye başladı ve bir süre sonra gerçekten komik bir hal aldı.

Elise, "En azından sizin çalışacak bir gününüz daha var," dedi.

Kriss, "Ama Alman Federasyonu, Illéa'nın müttefiki. İtalyanlar yaptığımız her şeyden nefret edebilirler!" diye endişesini belirtti.

Celeste, "Bizim koyu renkler giymemiz gerektiğini biliyor musun?" diye yakındı. "Çok... Ciddi bir davet olacak."

Natalie, vücudunu sallayarak "Zaten salaş olmasını da istemeyiz," dedi. Kendi şakasına kendi güldü ve ben de devam etmeden önce gülümsedim.

"Eh, bizimkisinin tam bir bayram havasında olması bekleniyor. Ve hepinizin en iyi takılarınızı takmanız gerekecek," diye yönlendirme yaptım. "İlk izleniminiz harika olmalı ve dış görünüş çok önemlidir."

Celeste iç çekip kafasını sağa sola sallayarak, "Şükür ki bu aptal şeyler olurken güzel görünebileceğim," dedi.

Sonunda, çırpınıp durduğumuz ortadaydı. Marlee ile yaşananlar ve kral tarafından bir nevi görmezden gelinmemden sonra, hep beraber mahvolduğumuza memnundum. Fakat gün sonunda paranoyanın işleri devralmadığını söylemek yalan olurdu. Diğer kızlardan birinin –özellikle Celeste'nin– resepsiyonumuzu sabote etmeye çalışacağına emindim.

Akşam yemeğinde Kriss'e, "Hizmetçilerin sana ne kadar sadıklar?" diye sordum.

"Çok. Neden?"

"Ivır zıvırı salona değil de odalarımıza depolasak nasıl olur diye merak ediyordum. Bilirsin, böylece diğer kızlar fikirlerimizi sahiplenmeye çalışamazlar." Sadece minik bir yalandı.

Başıyla onayladı. "Bu iyi bir fikir. Özellikle biz ikinci sırada olduğumuzdan, onları taklit ediyormuşuz gibi görünürdü."

"Kesinlikle."

"Çok zekisin America. Maxon, senden neden bu kadar hoşlanmış belli." Ve tekrar yemeğine döndü.

Geçmiş zaman eki kullandığı gözümden kaçmadı. Belki de ben aynı zamanda hem prenses olabilecek kadar iyi olmadığım için endişelenip hem de prenses olmak isteyip istemediğimden kesinlikle emin olamazken, Maxon beni tamamıyla unutmuştu.

Kendimi, Kriss'in sırf Maxon ile birlikteliği hakkında kendini güvende hissetmek için böyle davrandığına ikna ettim. Ayrıca, Marlee sadece birkaç gün önce sopalanmıştı. Ne biliyor olabilirdi ki?

Kulak tırmalayan siren sesiyle aniden uyandım. Ses hiç tanıdık değildi, ne olduğunu anlayamadım bile. Tek bildiğim, kalbimin göğsümde ani bir adrenalin dalgasıyla hızlandığıydı.

Bir saniye geçmemişti ki odamın kapısı ardına kadar açıldı ve muhafızlardan biri koşarak içeriye girdi.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye tekrarlıyordu.

Bana uzanırken, genizden gelen bir tonla "Ha?" dedim.

"Kalk Mer!" diye emretti ve ben de dediğini yaptım. "Lanet ayakkabıların nerede?"

Ayakkabılar. Yani bir yere gidiyordum. Ancak o anda sesin manasını çıkartabilmiştim. Maxon bir keresinde, asiler saldırdığında devreye giren bir alarm olduğunu söylemişti ama güncel bir saldırıda tamamen kullanım dışı bırakılmıştı. Sonunda tamir edilmiş olmalıydı.

"Burada," dedim, ayakkabıları bularak ayaklarıma geçirdim. "Sabahlığım lazım." Yatağın ucunu işaret ettim ve Aspen de kapıp giymem için tuttu. "Uğraşma, ben taşırım bunu."

"Acele etmen gerekiyor," dedi. "Ne kadar yakında olduklarını bilmiyorum."

Başımla onaylayıp kapıya yöneldiğimde, Aspen'in eli sırtımdaydı. Henüz koridora çıkmamıştım ki beni aniden geriye çekti. Kendimi derin, sert bir öpücüğün ortasında buldum. Aspen'in eli kafamdaydı, uzun bir an boyunca dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Akabinde sanki tehlikeyi unutmuş gibi diğer eliyle belimden tutarak kendi vücuduna bastırdı ve öpücük derinleşti. Beni bu şekilde öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu; hercai kalbim ve yakalanma korkusu arasında, bunu neden yaptığını düşündü. Fakat bu gece acil bir durum olduğunu hissediyordum. Bir şeyler ters gidebilir ve bu son öpücüğümüz olabilirdi.

Öpücüğün unutulmaz olmasını istiyordu.

Ayrıldık, neredeyse birbirimize bakmak için duraksamadık bile. Eliyle koluma dokundu ve beni kapıdan dışarıya ittirdi. "Git. Şimdi."

Koridorun sonundaki gizli geçide doğru hızla ilerledim. Duvarı ittirmeden önce arkama baktım ve Aspen'in koşarak köşeden döndüğünü gördüm.

Koşmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, ben de koştum. Elimden geldiğince hızlı hareket ederek, dik, karanlık merdivenlerden aşağıya inerek kraliyet ailesinin sığınağına doğru yol aldım.

Maxon, asilerin ikiye ayrıldığını söylemişti: Kuzeyliler ve Güneyliler. Kuzeyliler sinir bozucuydu ama Güneyliler ölümcüldü. Koşarak kaçtığım her neyse, öldürmekten çok rahatsız etmeyi amaçladığını umuyordum.

Merdivenlerden aşağıya inerken etraf soğuktu. Sabahlığıma sarılmak istiyordum ama ayağım takılır diye korkuyordum. Sığınağın ışığını gördüğümde kendimi daha iyi hissettim. Son basamaktan indim ve muhafızların arasında duran birinin siluetini gördüm. Maxon. Saat geç olmasına rağmen hâlâ kumaş pantolon ve gömlek giyiyordu, hafif sarsılmış gibiydi ama derli toplu görünüyordu.

Sabahlığıma sokularak yaklaştığımda, "En sona kalan ben miyim?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı. "Kriss hâlâ yukarıda. Elise de."

Arkama, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen karanlık koridora baktım. Her iki yandan yukarıya uzanan, sarayın gizli merdivenlerine baktım. Kimse yoktu.

Eğer Maxon'ın bana dedikleri doğruysa, Kriss ile Elise'e karşı olan duyguları sınırlıydı. Fakat gözlerinden okunan endişeyi başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Sanki karanlıkta görmesine yardımı dokunacakmış gibi şakaklarını ovuşturdu

ve boynunu iyice uzattı. Bir an önce kapıları kapatmak isteyen muhafızlar kapının önünde dolanırlarken, birbirimizden çok ileriye, merdivenlere baktık.

Aniden iç çekti ve ellerini beline koydu. Daha sonra, hiçbir uyarı işareti vermeden bana sarıldı. Ona sokulmaktan kendimi alamadım.

"Muhtemelen hâlâ kızgınsın ve hiç sorun değil. Fakat güvende olduğun için mutluyum."

Maxon, Cadılar Bayramı'ndan beri bana hiç dokunmamıştı. Henüz bir hafta bile olmamıştı ama nedense bana sonsuzluk kadar uzun bir süre gibi gelmişti. Belki o gece çok fazla şey olduğundandı, hatta belki de o gecenin ertesinde daha çok şey yaşandığı içindi.

"Ben de senin güvende olduğuna memnunum."

Bana daha sıkı sarıldı. Aniden ağzı açık kaldı. "Elise."

Dönerek, kızın merdivenlerden inen ince vücudunu gördüm. Kriss neredeydi?

Maxon, kibarca "İçeri girmelisin," diye belirtti. "Silvia bekliyor."

"Yakında konuşacağız."

Bana ufak, umut dolu bir tebessüm gönderdi ve başını salladı. Odaya girdim, Elise de arkamdan geliyordu. İçeri girerken ağladığını gördüm. Kolumu omzuna attım ve o da bana karşılık verdi, yanında olduğum için mutluydu.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Sanırım hizmetçim hasta. Bana yardım ederken eli ağır davranıyordu. Ve daha sonrasında, alarmı duyunca öyle korktum ki bir anlığına kafam karıştı ve nereye gideceğimi bilemedim. Doğru duvarı bulana kadar dört farklı duvara dokundum." Elise, unutkanlığını düşünerek kafasını sağa sola salladı.

"Endişelenme," dedim, ona sarıldım. "Artık güvendesin."

Kendi kendine kafasını salladı, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Beşimiz arasında en çıtkırıldım oydu.

Odanın derinliklerine doğru giderken, kral ile kraliçenin birbirlerine yakın konumlarda oturduklarını gördüm, ikisi de sabahlık ve terlik giymişti. Kral, sanki burada geçireceği vakti çalışarak değerlendirecekti, kucağında bir deste kâğıt vardı. Kraliçenin elini hizmetçilerden biri ovuşturuyordu, hem hizmetçinin hem de kraliçenin suratında ciddi bir ifade vardı.

"Ne yani, bu sefer yanında kimse yok mu?" Silvia, şaka yaparak dikkatimizi kendisine yöneltti.

"Yanımda değillerdi," dedim, aniden hizmetçilerimin güvenliği hakkında endişelendim.

Kibarca gülümsedi. "İyi olduklarından eminim. Bu taraftan."

Peşi sıra, bir sıra katlanabilir karyolanın dizildiği yamuk bir duvarın önüne gittik. Buraya en son geldiğimde, odayı düzenleyenlerin Seçilmiş kızların gelişiyle oluşacak kaosa hazırlıklı olmadıkları ortadaydı. O zamandan bu yana, gelişme kaydetmişlerdi fakat kısa zaman önce gözden geçirmemişlerdi. Altı yatak vardı.

Celeste, kral ile kraliçeye en yakın olan yatağa kıvrılmıştı, gerçi hâlâ onlardan oldukça uzaktaydık. Natalie de hemen yanındaki yere yerleşmişti ve kendi saçının bir kısmını örüyordu.

"Uyumanızı bekliyorum. Hepinizin önünde ciddi bir hafta var ve aklınızı yitirecek kadar yorgun olursanız, size planlama yaptıramam." Silvia uzaklaştı, muhtemelen Kriss'i aramaya gidiyordu.

Elise ile aynı anda iç çektik. Bizi bu resepsiyon görevine devam ettireceklerine inanamıyordum. Şu anda yeteri kadar stresli değil miydik? Birbirimizden ayrıldık ve birbirine komşu karyolalara gittik. Elise hızla battaniyelerin altına gömüldü, çok yorulduğu belliydi.

"Elise?" dedim usulca. Bana baktı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver, olur mu?"

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Sırtını döndü ve birkaç saniye içinde uykuya dalmış gibiydi. Kapıdan gelen ses dalgasına rağmen dönmediği için gerçekten uyuduğunu biliyordum. Arkama baktım ve Maxon'ın Kriss'i sığınağa taşıdığını gördüm, Silvia da yanındaydı. Silvia içeri girer girmez, kapılar sıkıca kapandı.

Yanında huysuzlanan Silvia'ya "Ayağım takıldı," dedi. "Bileğimi kırdığımı sanmıyorum ama gerçekten acıyor."

Maxon, "Arka tarafta bandajlar var. En azından sarabiliriz," diye yönlendirdi. Silvia hızla uzaklaştı, bandaj aramaya koyulurken yanımızdan geçti.

"Uyuyun! Derhal!" diye emir verdi.

İç çektim ve iç çeken bir tek ben değildim. Natalie pek umursamadı ama Celeste çok kızgın görünüyordu. Kendimi kontrol ettim. Tavırlarım onun tavırlarını andırsaydı, farklı davranmam gerekirdi. Gerçi farklı davranmak istemiyordum. Karyolama gömüldüm ve yüzümü duvara döndüm.

Aspen'in yukarıda savaştığını ya da hizmetçilerimin zamanında sığınaklarına ulaşamadıklarını düşünmek istemiyordum. Gelecek hafta için endişelenmek istemiyordum ya da Güneyli asilerin, biz burada dinlenirken yukarıda insanları kesip biçtikleri ihtimalinden dolayı da endişelenmek istemiyordum.

Fakat hepsini düşündüm. Ve bu, çok yorucuydu, sonunda soğuk, sert karyolamda uykuya daldım.

Uyandığımda saat kaçtı bilmiyordum ama sığınağa geldiğimizden beri saatler geçmiş olmalıydı. Döndüm, Elise'e baktım. Huzurlu bir şekilde uyuyordu. Kral dosyasını okuyor, kâğıtları

hızla karıştırıyordu, sinirlenmiş gibi görünüyordu. Kraliçe, kafasını sandalyesinin sırtında dinlendiriyordu. Uyurken her zamankinden daha güzel görünüyordu.

Natalie hâlâ uyuyordu ya da en azından öyle görünüyordu. Fakat Celeste uyanıktı, tek kolunun üzerinde doğrulmuş, odaya göz atıyordu. Gözleri, genellikle bana sakladığı ateşle parlıyordu. Gözlerini takip ederek, karşı duvarın önündeki Kriss ile Maxon'ı izlediğini gördüm.

Yan yana oturmuşlardı, Maxon'ın kolu kızın omzundaydı. Kriss, bacaklarını göğsüne kadar çekmişti, sabahlık giydiği halde sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sol ayak bileği bandajlanmıştı ve şu anda onu rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. Yüzlerindeki tebessümler eşliğinde, usulca konuşuyorlardı.

İzlemek istemediğimden, böylece sırtımı döndüm.

Silvia, beni uyandırmak için omzuma dokunduğunda Maxon çoktan gitmişti. Kriss de öyle.

16. Bölüm

Dün gece beni güvenliğe ulaştıran merdivenlerden çıktığımda Güneylilerin burada bulunduğu çok açıktı. Kapıma ulaşmak için odama giden kısa koridordaki çerçöpün üzerinden atlamam gerekti.

Her zamanki gibi bizi sığınaktan çıkartmadan önce dağınıklığın çoğunu toparlamışlardı. Diğer yandan, bu sefer hizmetlilerin işi çok fazlaymış gibi görünüyordu, yani hepsini toparlamaya kalkışsalardı tüm gün aşağıda kalmamız gerekirdi. Yine de keşke biraz daha iyi çalışsalardı diyordum. Gizlice, bir grup hizmetçinin uzak köşedeki duvardan devasa harfleri silmeye çalıştığını gördüm.

GELİYORUZ.

Cümle koridor boyunca tekrar edilmişti, bazen çamurla bazen de boyayla yazılmıştı ve bir kez de kanla yazılmış gibi duruyordu. İçim ürperdi ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim.

Ben öylece dikilirken, hizmetçilerim yanıma koştular. "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu Anne.

Aniden karşıma çıktıklarında korkmuştum. "Hımm, evet. İyiyim." Tekrar duvardaki yazılara baktım.

Mary, "Gelin hanımefendi. Sizi hazırlayacağız," diye ısrar etti.

Boyun eğerek arkalarından gittim, gördüğüm tüm şeylerden dolayı biraz sarsılmıştım ve başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındım. Aynı beni giydirirken rahatlatmaya çalıştıkları günlük rutinde olduğu gibi usulca çalıştılar. Düzenli hareket eden elleri –Lucy'ninkiler bile– huzur vericiydi.

Hazır olduğumda bir hizmetçi, beni dışarı çıkartmak için geldi ki görünüşe bakılırsa bu sabah orada çalışacaktık. Angeles güneşinin altında, paramparça olmuş camı ve içimi ürperten *graffiti*'yi unutmak kolaydı. Maxon ile kral bile bir masada danışmanlar ile oturmuş, doküman yığınlarını gözden geçiriyor ve kararlar alıyorlardı.

Bir tentenin altında kraliçe kâğıtları okuyor, yanındaki bir hizmetçiye detayları anlatıyordu. Kraliçenin yanında Elise, Celeste ve Natalie bir masada oturmuş, resepsiyon planlarını tartışıyorlardı. Öylesine dalmışlardı ki çetin geçen geceyi tamamen unutmuş gibiydiler.

Kriss ile birlikte, benzer bir tentenin altında karşılıklı oturuyorduk ama bizim çalışmalarımız yavaş ilerliyordu. Maxon ile yaşadıkları anı kafamdan atmak için çabalarken, onunla konuşmakta zorlanıyordum. Kriss, Silvia'nın bize verdiği kâğıtların üzerindeki bazı kısımları çizip, kenarlarına notlar karalarken ben de izliyordum.

Kafasını kaldırmadan, "Sanırım çiçeklerimizi nasıl düzenleyeceğimizi buldum," diye yorumda bulundu.

"Ah. Tanrım."

Gözlerimin Maxon'a kaymasına müsaade ettim. Olduğundan daha yoğunmuş gibi görünmeye çalışıyordu. Gerçekten izleyen herhangi biri, kralın Maxon'ın yorumlarını duymuyormuş gibi yaptığını görebilirdi. Bunu anlamıyordum. Eğer kral Maxon'ın iyi bir lider olabileceğinden endişe duyuyorsa, yapılması gereken şey onu doğru yolda yönlendirmekti, oğlunun

hata yapabileceği korkusuna kapılıp, hiçbir şey yapmasına izin vermemesi yanlıştı.

Maxon sayfaları karıştırdı ve kafasını kaldırıp baktı. Bakışlarımı yakaladı ve el salladı. Elimi kaldırmak için davrandığımda, gözümün ucuyla Kriss'in heyecanla el salladığını gördüm. Yüzüm kızarmasın diye çabalayarak, tekrar kâğıtlara yoğunlaştım.

Kriss, "Yakışıklı değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Kendimi, onun saçlarına ve benim gözlerime sahip çocuklar nasıl görünürlerdi diye hayal etmekten alamıyorum."

"Bileğin nasıl?"

"A," derken iç çekti. "Biraz acıyor ama Doktor Ashlar, resepsiyona kadar iyileşeceğini söyledi."

"Çok iyi," dedim, ona bakarak. "İtalyanlar geldiğinde, sağda solda topallayarak dolaşmanı istemem." Arkadaşça konuşmaya çalışıyordum ama ses tonumu ölçüp biçtiğini anlayabiliyordum.

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra hemen kafasını çevirdi. Gözlerini takip ettim ve Maxon'ın, uşakların bizim için kurduğu içeceklerle dolu masaya doğru gittiğini gördüm.

Hızla, "Hemen dönerim," dedi ve yapabileceğini düşündüğümden daha hızlı bir şekilde topallayarak Maxon'a doğru gitti.

İzlemekten kendimi alamadım. Celeste de oraya gitti ve hep birlikte sessizce konuşup bardaklarına su doldurdular, minik sandviçlerden aldılar. Celeste bir şeyler söyledi ve Maxon kahkaha attı. Kriss gülümsüyor gibiydi ama Celeste araya girdiği için gerçekten eğlenemeyecek kadar rahatsız olduğu ortadaydı.

O anda neredeyse Celeste'nin varlığına minnet duyacaktım. Belki beni rahatsız eden binlerce yönü vardı ama bu kızı sindirmek de imkânsızdı. Bundan faydalanabilirdim.

Kral, danışmanlarından birine bir şeyler buyurdu ve kafam o yöne çevrildi. Tam olarak ne dediğini duyamamıştım ama sesi

huzursuz çıkmıştı. Kralın omzunun üzerinden, Aspen'i gördüm, görevi gereği turluyordu.

Kısa bir anlığına bana doğru baktı, göz kırpma riskine girdi. Bunu, endişelerimi dindirmek için yaptığını biliyordum ve biraz işe yaramıştı. Yine de dün gece, ayağının hafifçe aksamasına ve gözünün yanında bandajla dolaşmasına neden olacak neler yaşadığını merak etmeden edemedim.

Bu gece gelip beni görmesini çaktırmadan söylememin bir yolu var mı diye düşünürken, saray kapılarının hemen içinden bir duyuru geldi.

Muhafızlardan biri, "Asiler!" diye bağırdı. "Koşun!"

Bir diğer muhafız "Ne?" diye seslendi, kafası karışmıştı.

"Asiler! Sarayın içindeler! Geliyorlar!"

Muhafızın bu sözleri, bu sabah duvarda gördüğüm tehdidi derhal aklıma getirdi: GELİYORUZ.

Aniden hareketlenme oldu. Hizmetçiler, kraliçeyi sarayın uzak bir köşesine götürdüler, bazıları daha hızlı hareket etmesi için ellerinden çekiştiriyordu, bazıları da görevleri gereği arkasından takip ediyorlardı, bir saldırıya karşı onu koruyorlardı.

Celeste kraliçeyi takip ederken, kırmızı elbisesi parlıyordu, kraliçenin gittiği yönün en güvenlisi olduğunu varsaymış olmalıydı. Maxon, Kriss'i ve sakat ayağını kavrayarak, kızı en yakındaki muhafızın kollarına yerleştirdi ki bu muhafız Aspen'di.

Aspen'e "Koş!" diye bağırdı. "Koş!"

Söz dinleyen Aspen fırladı, Kriss'i sanki sıfır kiloymuş gibi taşıyordu.

Aspen'in omzunun üzerinden Kriss, "Maxon, hayır!" diye bağırdı.

Sarayın açık kapıları arasından, *pat* diye bir ses duydum ve çığlık attım. Koyu renk üniformaları içinde birkaç muhafız yetiştiler ve tabancalarını doğrulttular. Sesin ne anlama geldiğini

anladım. İki kere daha *pat* sesi geldi ve kendimi donakalmış, etrafımda hızla hareket eden vücutları izlerken buldum. Yırtık pırtık pantolonlar ve kalın ceketler içindeki insan sürüsü sırtlarında ve omuzlarında çantalarla dışarı doğru koşarken, muhafızlar da insanları saray duvarlarının bir köşesine ittirip, yoldan çekilmelerini sağlıyorlardı. Bir el daha ateş edildi.

Sonunda hareket etmem gerektiğini fark ederek döndüm ve hiç düşünmeden koştum.

Asiler resmen saraydan, fışkırdığı için yapılması gereken mantıklı şey, onlardan uzağa kaçmak gibi görünüyordu. Fakat bu, arkamda zalim insanlarla birlikte koca ormana doğru yol almama neden oldu. Koştum ve birkaç kere giydiğim düztabanlı ayakkabılardan dolayı takıldım ve ayakkabılarımı çıkartmayı düşündüm. Sonunda, çıplak ayaktansa kaymama neden olan ayakkabıların daha iyi olacağına karar verdim.

Maxon, "America," diye seslendi. "Hayır! Geri gel!"

Arkama göz atma riskine girdim ve kralın, Maxon'ı ceketinin yakasından tutarak uzaklaştırdığına gördüm. Arkamdan bakarken Maxon'ın gözlerindeki dehşeti gördüm. Bir el daha ateş edildi.

Maxon tiz perdeden "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Onu vuracaksınız! Ateş etmeyin!"

Birkaç kez daha ateş edildi ve ben artık ne dediğini anlayamayacak kadar uzağa gidene dek Maxon bağırarak emir vermeye devam etti. Tarlalara doğru koştum ve bu işte tek başıma olduğumu anladım. Maxon babası tarafından geri çekilmişti ve Aspen de görevini yapıyordu. Benim için gelebilecek herhangi bir muhafız, asilere karşı durmuş olacaktı. Yapabileceğim tek şey hayatımı kurtarmak için koşmaktı.

Korku hızlanmamı sağladı ve ormana vardığımda, çalı çırpıdan kendimi ne kadar iyi sakınabildiğime şaşırıyordum. Toprak kuruydu, aylardır yağmur görmemişti ve sertti. Aniden bacaklarımın çizildiğini hissettim ama ne kadar kötü olduğunu görmek için durup bakmadım.

Terliyordum ve hareket ettikçe elbisem göğsüme yapışıyordu. Ormanda hava daha serindi ve kademeli bir şekilde kararıyordu ama ben yanıyordum. Evdeyken, bazen eğlenmek, Gerad ile oynamak ya da sadece iş olsun diye koşardım. Fakat aylardır sarayda oturuyordum, ilk defa gerçek yiyeceklerden yiyordum ve şu anda bunu hissedebiliyordum. Ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım zonkluyordu. Yine de koştum.

Ormanda iyice ilerledikten sonra, asilerin ne kadar yakında olduklarını görmek için omzumun üzerinden baktım. Kulaklarımda uğuldayan kanımın gürültüsünden onları duyamıyordum ve baktığımda da göremedim. Bunun, onlar kararmaya başlayan ormanda parlak elbisemi görmeden önce saklanmak için en iyi şansım olduğunda karar kıldım.

Beni gizleyebilecek kadar geniş gövdeli bir ağaç görene kadar durmadım. Arkasına geçer geçmez, uzanıp tırmanabileceğim kadar alçak bir dalı olduğunu da gördüm. Ayakkabılarımı çıkartıp fırlattım, asilere yol göstermeyeceğini umuyordum. Tırmandım, gerçi çok yükseğe değildi; sırtımı ağaca yasladım, elimden geldiğince az yer kaplamaya çalışıyordum.

Nefesimi düzenlemek için iyice yoğunlaştım, sesin beni ele verebileceğinden korkuyordum. Fakat bunu yaptıktan sonra, bir anlığına çıt çıkmadı. Asilerin kaybolduğunu düşündüm. Hareket etmedim, emin olmak için bekledim. Saniyeler sonra bir hışırtı duydum.

Biri –bir kız– oflayıp puflayarak, "Gece olduğunda gelmeliydik," dedi. Ağaca yaslandım, ses çıkmaması için dua ettim.

Bir adam, "Gece dışarıda olmazlardı," diye cevapladı.

Hâlâ koşuyorlardı, koşmaya çalışıyorlardı ve seslere bakılırsa kendilerini zorluyorlardı.

Adam, "Bırak da biraz da ben taşıyayım," diye önerdi. Sesleri çok yakından geliyordu.

"Ben taşıyabilirim."

Nefesimi tuttum ve onları ağacımın altından geçerken izledim. Tam güvende olacağımı sandığımda, kızın çantası yırtıldı ve bir kitap yığını ormana saçıldı. Bu kadar çok kitapla ne yapıyordu?

"Lanet olsun," diye söylendi, dizlerinin üzerine çöktü. Sırtında defalarca bir tür çiçek işlenmiş kot ceket vardı. Onun içinde yanıyor olmalıydı.

"Sana yardım etmeme izin vermeni söylemiştim."

"Kapa çeneni!" Kız, çocuğun bacaklarını ittirdi. Bu şakayı yaparken, aralarındaki sevgiyi görebiliyordum.

Uzakta birileri ıslık çaldı.

Kız, "Bu Jeremy mi?" diye sordu.

"Sese bakılırsa o." Çocuk eğildi ve birkaç kitabı topladı.

"Git onu getir. Ben hemen arkanda olacağım."

Çocuk emin olamadı ama kabul etti, hızla koşmadan önce kızın alnını öptü.

Kız, geride kalan kitaplarını topladı, bir bıçakla çantasının sapını kesti ve kitapları üst üste bağladı.

Ayağa kalktığında biraz rahatladım, tekrar harekete geçeceğini varsayıyordum. Fakat saçını suratından geriye ittirdi, gözlerini gökyüzüne dikti.

Ve beni gördü.

Ne kadar sessiz olsam da kıpırtısız dursam da artık bana fayda etmeyecekti. Çığlık atsaydım muhafızlar gelirler miydi? Ya da gelseler bile asiler çok yakında mıydılar?

Birbirimize baktık. Diğerlerini çağırmasını bekledim, benim için planladıkları şeylerin çok acı verici olmamasını umuyordum.

Fakat durumumuzun komikliğine usulca gülmekten başka bir ses çıkartmadı.

Bir ıslık sesi daha duyuldu, bir öncekinden biraz daha farklıydı ve ikimiz de sesin geldiği yöne bakıp ve tekrar birbirimize döndük.

Ve daha sonra, akla gelecek en olmadık hareketi yaparak, bacağının tekini diğerinin önüne aldı ve nazikçe eğilerek selam verdi. Tamamıyla şaşkınlık içinde bakakaldım. Gülümseyerek doğruldu ve ıslığın geldiği yöne doğru koşarak gitti. Arkasından bakarak, yan yana dikilmiş yüzlerce minik çiçeğin yaprakların arasından kaybolmasını izledim.

Bir saatten daha uzun bir süre geçtiğinde, aşağı inmeye karar verdim. Ağacın dibinde dikildim, ayakkabılarımın nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim. Ağacın etrafında dolandım, beyaz sandaletlerin nerede olduğunu görmeye çalıştım ama boşa çıktı. Vazgeçtim ve saraya geri dönmem gerektiğine karar verdim.

Etrafıma baktığımda, bunun mümkün olmadığını fark ettim. Kaybolmuştum.

17. Bölüm

Ağacın köküne oturdum, dizlerimi göğsüme çektim, bekledim. Annem hep kaybolduğumuzda böyle yapmamız gerektiğini söylerdi. Bu, neler olduğunu düşünmek için zaman kazandırdı.

Nasıl olmuştu da asiler iki gün üst üste saraya girebilmişlerdi? İki gün üst üste! Seçim başladığından bu yana dışarıda işler o kadar berbat bir hale mi gelmişti? Carolina'da gördüklerim ve sarayda deneyimlediklerim göz önüne alındığında, bu eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Bacaklarım birçok yerinden çizilmişti ve artık saklanmadığım için sonunda acıyı hissedebiliyordum. Kalçama doğru bir yerde de morluk vardı ama nasıl oluştuğundan emin değildim. Susamıştım ve yere yerleştiğimde, günün getirdiği duygusal, zihinsel ve fiziksel yorgunluktan dolayı bitkin hissediyordum. Ağaca yaslayarak kafamı dinlendirdim, gözlerimi kapattım. Uyumaya niyetlenmemiştim. Fakat uyudum.

Bir süre sonra, uzaktan gelen ayak sesleri duydum. Gözlerim aniden açıldı ve orman hatırladığımdan daha karanlıktı. Ne kadar süredir uyuyordum?

Yapmak istediğim ilk şey, ağaca geri tırmanmaktı ve asi kızın çantasından geriye kalanları ezerek diğer uca koştum. Fakat

daha sonrasında insanların bana seslendiğini duydum.

Birisi, "Leydi America!" dedi. "Neredesiniz?"

Diğeri, "Leydi America?" diye seslendi. Bir süre sonra yüksek tonda bir ses, bir emir duyuldu. "Her yere baktığınızdan emin olun. Eğer onu öldürdülerse, onu asmış ya da gömmeye çalışmış olabilirler. Dikkat kesilin."

Adamlar, "Evet efendim," dediler hep bir ağızdan.

Ağacın ardından göz attım, seslere yoğunlaşmaya çalıştım. Gölgeler arasındaki siluetleri seçebilmek için gözlerimi kıstım, gerçekten beni kurtarmak için geldiklerinden emin değildim. Fakat hafifçe topalladığı halde hızlı hareket eden bir muhafız, sonunda güvende olduğuma emin olmamı sağladı.

Batan güneşin yansıması, Aspen'in suratının ufak bir kısmını aydınlatınca koştum. "Buradayım!" diye bağırdım. "İşte buradayım!"

Aspen'in kollarına koştum, bir kereliğine kimin gördüğünü umursamadım. "Tanrıya şükür," diyerek nefesini saçıma üfledi. Sonra, diğerlerine dönerek, "Onu buldum! Yaşıyor!" dedi.

Aspen, önce beni eğdi sonra da kucağını aldı. "Cesedini bir yerlerde bulacağız diye ödüm koptu. Yaralandın mı?"

"Biraz bacaklarımdan."

Bir saniye sonra, birkaç muhafız etrafımızı çevreledi, Aspen'i yaptıkları işten dolayı tebrik ettiler.

Görevin başındaki muhafız, "Leydi America," dedi. "Hiçbir yeriniz yaralandı mı?"

Kafamı sağa sola salladım. "Sadece bacaklarımda bazı çizikler var."

"Sizi incitmeye çalıştılar mı?"

"Hayır. Bana yetişemediler."

Biraz şaşırmış gibi görünüyordu. "Diğer kızların hiçbiri koşarak onları geçemezdi, hiç sanmıyorum."

Gülümsedim, sonunda rahatlamıştım. "Diğer kızların hiçbiri Beş değil."

Aspen de dâhil muhafızlardan birkaçı kıkırdadı.

"İyi bir nokta. Haydi seni geri götürelim." Önümüze geçti ve diğer muhafızlara seslendi. "Gözlerinizi açık tutun. Hâlâ buralarda geziyor olabilirler."

İlerlediğimiz sırada Aspen benimle usulca konuştu. "Hızlı ve zeki olduğunu biliyorum ama ödüm patlamıştı."

"Muhafıza yalan söyledim," diye fısıldadım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana sonunda yetişmişlerdi."

Aspen korkarak bana baktı.

"Hiçbir şey yapmadılar ama kızın biri beni gördü. Eğilerek selam verdi ve koşup gitti."

"Selam mı verdi?"

"Ben de şaşırmıştım. Hiç kızgın ya da kötü niyetli görünmüyordu. Aslında, sadece normal bir kız gibi görünüyordu."

Maxon'ın asi grupları hakkında yaptığı kıyaslamayı düşündüm ve bu kızın Kuzeyli olduğunu anladım. Kesinlikle saldırmaya gönlü yoktu, sadece görevini yapmak istiyordu. Ve dün geceki saldırının Güneyli asiler tarafından gerçekleştirildiğine de şüphe yoktu. Bunun bir anlamı var mıydı, yani saldırılar sadece artarda değil, farklı gruplar tarafından mı gerçekleştirilmişti? Kuzeyliler bizi izliyorlar mıydı, bu kadar sindirilmiş olmamızı mı bekliyorlardı? Sarayı bu derece yakından izlediklerini düşünmek biraz ürkütücüydü.

Aynı zamanda, saldırı neredeyse komikti. Öylece ön kapıdan girmişler miydi yani? Kaç saat içeri de ganimet toplamışlardı? Bu bana bir şeyi hatırlattı.

"Kitapları vardı, hem de çok," dedim.

Aspen başıyla onayladı. "Bu çok sık oluyor gibi. Onlarla ne

yaptıkları hakkında ipucu yok. Benim tahminim yaktıkları. Kaldıkları yer soğuk olmalı."

"Hımm," dedim, gerçekten bir cevap vermedim. Eğer yakacak ihtiyaçları varsa, saraydan daha kolay girilecek yerler aklıma geldi. Ve o kızın kitaplarını toplamak için umutsuzca çabalaması, arkasında başka bir şey olduğundan emin olmamı sağladı.

Saraya geri dönmek için neredeyse bir saat boyunca yavaş, sabit adımlarla ilerlenmesi gerekti. Yaralı olmasına rağmen, Aspen beni sıkıca tutmaktan hiç vazgeçmedi. Aslında, ekstra güç sarf etmesine rağmen bu yürüyüşün keyfini çıkartıyor gibi görünüyordu. Benim de hoşuma gitmişti.

Saraya giden geniş, çimenlerle kaplı yolu geçerken Aspen, "Önümüzdeki birkaç günüm yoğun geçebilir ama yakında seni görmek için gelmeye çalışacağım," diye fısıldadı.

"Tamam," diye usulca cevapladım.

Karşıya bakarken hafifçe gülümsedi ve ben de manzarayı sindirerek ona katıldım. Saray, her katın ışıklarını yansıtan pencereleriyle akşam güneşinde parlıyordu. Sarayı hiç böyle görmemiştim. Güzeldi.

Nedense Maxon'ın burada olacağını, arka kapıların önünde beni bekleyeceğini düşünüyordum. Burada yoktu. Kimse yoktu. Aspen'e verilen göreve göre, beni hastane kanadına götürmeliydi, Dr. Ashlar bacaklarımla ilgilenirken de bir diğer muhafız da gidip kraliyet ailesine canlı bulunduğumu haber verecekti.

Geri dönüşüm şaşalı olmadı. Bandajlı bacaklarımla birlikte hastane yatağında yalnızdım ve uyuyana kadar da bu şekilde kaldım.

Birinin hapşırdığını duydum.

Gözlerimi açtım, nerede olduğumu anlamadan önce bir anlığına şaşırdım. Gözlerimi kırpıştırdım, odaya göz attım.

Maxon, kısık sesle, "Seni uyandırmak istememiştim," dedi. "Uykuna devam etmelisin." Yatağımın yanındaki bir sandalyede oturuyordu, öyle yakındı ki isteseydi kafasını dirseğime değdirebilirdi.

"Saat kaç?" Gözlerimi ovuşturdum.

"Neredeyse iki."

"Sabah mı?"

Maxon başıyla onayladı. Beni dikkatlice inceledi ve aniden nasıl göründüğüm hakkında endişelendim. Geri geldiğimde yüzümü yıkamış ve saçımı toplamıştım ama yanağımda yastık izi çıktığından da oldukça emindim.

"Sen hiç uyumaz mısın?" diye sordum.

"Uyurum. Sadece çok sık geriliyorum."

"Görev nedeniyle mi?" Biraz daha dik oturdum.

Bana ufak bir gülümseme gönderdi. "Öyle bir şey."

Biz orada oturup, ne diyeceğimizi bilemezken uzun bir sessizlik oldu.

Öylesine, "Bugün bir şey düşündüm, ormandayken," dedim.

Olaydan böyle bahsetmeme gülümsedi. "A, gerçekten mi?"

"Seninle ilgiliydi."

Biraz daha yaklaştı, kahverengi gözleri gözlerime odaklandı. "Anlat."

"Eh," diye başladım, "Dün gece, Elise ile Kriss içeri girmeden önce nasıl olduğunu, ne kadar endişelendiğini düşünüyordum. Ve bugün asiler geldiğinde arkamdan koşmaya çalıştığını gördüm."

"Denedim. Çok üzgünüm." Kafasını sağa sola salladı, daha fazlasını yapmadığı için utandı.

"Üzülmedim," diye açıkladım. "Hepsi bu. Orada yalnız kaldığımda, muhtemelen benim için ne kadar endişelenmiş olabileceğini, diğerleri için de ne kadar kaygılandığını düşündüm. Ve

hepimizle ilgili neler hissettiğini biliyormuş gibi yapamam ama şu anda ikimizin doruk noktasında olmadığımızı biliyorum."

Kıkırdadı. "Daha iyi günlerimiz oldu."

"Fakat yine de peşimden koştun. Kriss'i, koşamayacağı için bir muhafıza emanet ettin. Hepimizi güvende tutmaya çalışıyorsun. Yani, neden aramızdan birini incitesin ki?"

Sessiz kaldı, konuyu nereye vardıracağımdan emin değildi.

"Şimdi anlıyorum. Eğer güvenliğimiz seni bu kadar endişelendiriyorsa, Marlee'ye onca şeyi yapmak istemezdin. Eğer elinden gelseydi, eminim ki engel olurdun."

İç çekti. "Hem de bir nefeste."

"Biliyorum."

Maxon, elimi tutmak için çekinerek yatağa uzandı. Tutmasına izin verdim. "Sana bir şey göstermek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Unutma, tamam mı? Yakında. Pozisyonum birçok şeyi yapmamı gerektiriyor ve bunlar, her zaman hoş şeyler olmuyor. Fakat bazen... Bazen harika şeyler yapabiliyorsun."

Ne demek istediğini anlamadım ama başımla onayladım.

"Bu projeyi tamamlayana kadar ertelenmesi gerekecek sanırım. Biraz geride kaldın."

"Ahh!" Gözlerimi kapatmak için elimi Maxon'dan kurtardım. Resepsiyonu tamamen unutmuştum. Tekrar ona baktım. "Hâlâ bize bunu yaptıracaklar mı? İki kere asiler saldırdı ve günümün çoğunu ormanda kaybolarak tükettim. Her şeyi berbat edeceğiz."

Maxon'ın yüzü anlayış doluydu. "Elinden geleni yapmalısın."

Başımı tekrar yastığa koydum. "Felaket olacak."

Güldü. "Endişelenme. Diğerleri kadar iyi iş çıkartamasan da sana tekmeyi basacak hâlim yok."

Nedense kulağa komik gelmişti. Tekrar oturdum. "Demek istediğin, diğerleri daha beter iş çıkartırlarsa, *birine* tekmeyi basacak mısın?"

Maxon, bir anlığına duraksadı, belli ki nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi.

"Maxon?"

İç çekti. "İki hafta kadar sonra tekrar birini göndermemi bekleyecekler. Bu iş de bunun büyük bir parçası gibi görülüyor. Kriss ile senin işiniz daha zor. Yeni bir ilişki, çalışacak daha az insan; kültürleri ne kadar eğlenceye düşkün olsa da İtalyanları gücendirmek kolaydır. Ve bunun üzerine, hiç çalışamadığın gerçeğini de eklersek..."

Suratımdan kanın çekildiği görülebiliyor mu diye merak ettim.

"Yardım etmemem bekleniyor ama eğer bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen söyle. İkinizden birini de evine gönderemem."

İlk kavgamızı ettiğimizde, Celeste ile ilgili aptalca bir tartışmaydı, içimde Maxon'a karşı beslediğim bir şeyin yok olduğunu düşünmüştüm. Ve daha sonra Marlee öylesine zamansız gönderilmişti, ben de tekrar bir şeyin yok olduğunu düşünmüştüm. Ne zaman yoluma bir şey çıksa, kalbimin kırılan parçalarının tuz buz olduğundan emindim. Fakat yanılıyordum.

Burada, hastane kanadında yatarken, kalbim ilk kez Maxon Schreave yüzünden kırılmıştı. Ve acısı tahmin edilemeyecek gibiydi. O ana kadar, Kriss ile aralarında bir şeyler olduğunu hayal ettiğimi sanıyordum ama artık emindim.

Ondan hoşlanıyordu. Belki de benden hoşlandığı kadar.

Yardım teklifini onaylayarak başımı salladım, başka bir şey diyemeyecek durumdaydım.

Kendime, kalbimi çekip geri almayı, asla ona vermemeyi tembihledim. Maxon ile arkadaş olarak yola çıkmıştık ve belki de

olmamız gereken buydu: Yakın arkadaş. Fakat vurulmuştum.

"Gitmeliyim," dedi. "Uyuman gerek. Çok uzun bir gün geçirdin."

Gözlerimi devirdim. Durum bundan ibaret değildi.

Maxon ayağa kalktı ve takım elbisesini düzeltti. "Sana çok daha fazla şey söylemek isterdim. Bugün seni kaybettiğimi gerçekten düşündüm."

Omuz silktim. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Bunu şu anda görebiliyorum ama bugün birkaç saatliğine kendimi en kötüsüne hazırlamak zorunda kaldım." Duraksadı, sözlerini ölçüp biçiyordu. "Genellikle, tüm kızların içinden en kolay seninle aramızdakileri konuşabiliyoruz. Fakat içimden bir ses, şu anda bunu konuşmanın yapılacak en mantıklı şey olmadığını söylüyor."

Kafamı eğerek, onaylarcasına hafifçe salladım. Başka birine vurulduğu açıkça belli olan biriyle hislerimi konuşmaya çalışamazdım.

Nazikçe, "Bana bak America," dedi.

Baktım.

"Benim için sorun yok. Bekleyebilirim. Sadece bilmeni isterim ki... Burada, tek parça halinde olduğunu görünce ne kadar rahatladığımı ifade edebilecek kelimeler bulamıyorum. Daha önce hiçbir şey için bu kadar minnet duymamıştım."

Şaşkınlıktan sus pus olmuştum, ne zaman kalbimdeki en utangaç noktalara temas etse böyle oluyordu. Bir yanım, sözlerine bu derece kolaylıkla güvendiğim için endişeleniyordu.

"İyi geceler America."

18. Bölüm

Pazartesi gecesiydi. Ya da salı sabahı. Çok geç olmuştu, tam olarak söylemek zordu.

Kriss ile tüm gün boyunca, uygun kumaş balyaları bulmuş, uşaklara bu kumaşları astırmış, kıyafetlerimiz ile mücevherlerimizi kararlaştırmış, porselen takımları seçmiş, menünün kabataslağını hazırlamış ve dil eğitmenlerinin, belki kulak dolgunluğumuz olur diye İtalyanca konuşmalarını dinlemiştik. En azından benim İspanyolca bilmem bir artıydı ki İtalyanca'yı daha kolay anlamama yardımcı olmuştu: İki dil birbirine çok benziyordu. Kriss, geride kalmamak için elinden geleni yapıyordu.

Yorgunluktan bitap düşmem gerekiyordu ama tek düşünebildiğim Maxon'ın sözleriydi.

Kriss ile aralarında ne olmuştu? Neden Kriss aniden onunla bu kadar samimi olmuştu? Bu kadar umurumda olmalı mıydı?

Ama söz konusu Maxon'dı.

Kabullenmek istemesem de hâlâ onu önemsiyordum. Tamamen vazgeçecek durumda değildim.

İşi açıklığa kavuşturmanın bir yolu olmalıydı. Olanları iyice düşünürken, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışırken, elimdeki tüm ipuçları dört kategoride toplandı.

Maxon'a olan hislerim. Maxon'ın bana olan hisleri. Aspen ile aramızda yaşananlar. Ve gerçekten prenses olmakla ilgili hissettiklerim.

Kafamda dolanan onlarca şey arasından, en kolayca üstesinden gelinebilecek olanlar prenseslikle ilgiliymiş gibi hissettim. En azından o konuda, elimde diğer kızlarda olmayan bir şey vardı. Elimde Gregory vardı.

Piyano taburemin yanına gittim, günlüğünü çıkarttım ve tüm kalbimle, bana bilgelik aşılamasını umdum. Kraliyet ailesi üyesi olarak doğmamıştı; uyum sağlamak zorunda kalmış olmalıydı. Cadılar Bayramı yazısında söylediklerine göre geleceğiyle ilgili yapmayı planladığı büyük değişiklikler vardı.

Kelimeleri dünyadan sakınan kapağı kaldırdım ve gömüldüm.

Eski usül Amerikan idealini canlandırmak istiyorum. Güzel bir ailem var ve çok varlıklıyım ve tüm bu şeyler, o resme uyuyor, çünkü bana sunulmadılar. Şu anda beni gören herkes, sahip olduklarım için ne kadar çok çalıştığımı biliyor.

Fakat konumumu, diğerlerinin sahip olduklarını ya da sahip olamadıklarını vermek için kullanabiliyor olmam gerçeği, beni suratsız bir milyonerden iyilik peşinde koşan birine dönüştürdü. Wallis işlerin başında, ben değilim ve halka, koltuğu gasp eden biri gibi görünmeden ihtiyaç duyduklarını uygun bir şekilde verebilmenin bir yolunu bulmak zorundayım. Yöneteceğim ve uygun gördüklerimi yapabileceğim bir gün gelecek. Şimdilik oyunu kuralına göre oynayacağım ve bu şekilde ilerleyebileceğim kadar devam edeceğim.

Sözcüklerinden gerçek bilgeliğe ulaşmaya çalıştım. Konumunu kullanacağını söylemişti. Kuralına göre oynayacağını ve korkmamak gerektiğini söylemişti.

Belki de bu yeterli olmalıydı ama değildi. Yardımcı olmanın yanından bile geçememişti. Gregory beni hayal kırıklığına uğrattığına göre güvenebileceğim tek bir adam kalıyordu. Masama gittim, kalem ve kağıt çıkarttım ve babama kısa bir mektup karaladım.

19. Bölüm

Bir sonraki gün vakit uçarcasına geçti ve aniden Kriss ile kendimizi, diğer kızların resepsiyonuna muhafazakâr, gri elbiselerle giderken bulduk.

"Plan nedir?" Kriss, koridorda yürüdüğümüzde sordu.

Bir anlığına düşündüm. Celeste'den hoşlanmıyordum ve kaybetmesini görmeyi dert etmezdim ama bu kadar büyük bir olayda kaybetmesini istediğimden emin değildim. "Kibar ol, yardımcı değil. Silvia'yı ve kraliçeyi ipuçları toplamak için izle. Her şeyi, elimizden geldiğince gözlemleyelim... Ve kendi davetimizi daha iyi bir hale getirmek için tüm gece çalışalım."

"Pekâlâ." İç çekti. "Haydi gidelim."

Tam vaktinde oradaydık, bu kültürün olmazsa olmazıydı ve kızlar şimdiden derbeder haldeydiler. Sanki Celeste kendi kendini sabote ediyordu. Elise ile Natalie'nin elbiseleri ciddi, koyu mavi renkteyken Celeste'nin elbisesi resmen beyazdı. Kafasına da bir duvak geçir, düğün olsun. Ne kadar açık seçik olduğunu söylemeye gerek yok, özellikle herhangi bir Alman kadınının yanında durduğunda. Sıcak havaya rağmen, çoğu bileklerine kadar uzun kollu elbiseler giymişlerdi.

Natalie, çiçeklerden sorumlu tutulmuştu ve leylakların ge-

leneksel olarak cenazelerde kullanıldığıyla ilgili detayı gözden kaçırmıştı. Tüm çiçekler derhal toplanmalıydı.

Elise, genellikle olduğundan daha telaşlı görünüyordu ama sakinliğin sembolü gibi duruyordu. Misafirlerimizin gözünde, bir yıldız gibi görünecekti.

Alman Fedarasyonu'nun yarım yamalak İngilizce konuşan kadınlarıyla iletişime geçme çabamız korkunçtu, özellikle de beynimde İtalyanca bu kadar çok yer kaplarken. Konuk sever olmaya çalıştım ve ciddi dış görünüşlerine rağmen, leydiler aslında oldukça arkadaş canlısıydılar.

Felaketi gerçekten tetikleyenin Silvia ve not tahtası olduğu hızla ortaya çıktı. Kraliçe, Alman konukları ağırlama konusunda kızlara nezaketle yardımcı olurken, Silvia odanın içinde dolanıyor, keskin gözleriyle hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Resepsiyon sona ermeden, sayfalar dolusu not yazmış gibiydi. Kriss ile birlikte, tek umudumuzun Silvia'nın resepsiyonumuza âşık olmasını sağlamak olduğunun hızla farkına vardık.

Bir sonraki sabah, Kriss hizmetçileriyle birlikte odama geldi ve birlikte hazırlandık. Benzer görünebilmek için çaba sarf ettik ki bu işi yöneten kişiler olduğumuz ortaya çıksın ama abartıp budala gibi görünmek de istemedik. Odamda bu kadar çok kızın olması eğlenceliydi. Hizmetçilerin hepsi birbirini tanıyordu ve çalışırlarken heyecanla sohbet ettiler. May buradayken işlerin nasıl olduğu aklıma geldi.

Ziyaretçilerimizin gelmesine henüz saatler varken, Kirss ile birlikte her şeyi son bir kez daha gözden geçirmek için salona gittik. Diğer resepisyonun aksine, masalarda kartlar yoktu, yani konuklarımızın istedikleri yere oturmalarına izin veriyorduk. Müzik grubu hazırlık yapmak için geldi ve şansımıza, seçtiğimiz kumaşlar akustiğe katkıda bulunuyordu.

Birbirimize sohbet ederken kullanacağımız cümleleri son bir

kez daha sorarken, Kriss'in kolyesini düzelttim. İtalyanca konuşurken sesi kulağa oldukça doğal geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"*Grazie*," diye yanıtladım.

"Hayır, hayır," diye cevaplayarak bana baktı. "Teşekkür etmek istedim. Harika şeyler başardın ve... Bilmiyorum. Marlee'den sonra vazgeçeceğini sanmıştım. Bunları tek başıma yapacağımdan korkmuştum ama sen çok çalıştın. Harikalar yarattın."

"Teşekkürler. Sen de öyle. Celeste ile çalışsaydım, sağ kalabilir miydim diye merak ediyorum. Sen bu işleri neredeyse kolay bir hale getirdin." Kriss gülümsedi. Söylediğimde ciddiydim. Hiç yorulmuyordu. "Ve haklısın; Marlee yokken çok zorlanıyorum ama vazgeçmeyeceğim. Bu davet de harika olacak."

Kriss dudağını ısırdı ve bir anlığına düşündü. Sanki beklese sinirleri boşalacakmış gibi hızla konuştu. "Yani hâlâ yarışıyorsun? Hâlâ Maxon'ı istiyorsun?"

Burada ne yaptığımızı bilmiyor değildim ama diğer kızların hiçbiri konudan bu şekilde bahsetmemişti. Bir anlığına savunmasız yakalandım, ona cevap vermeli miyim diye düşündüm. Ve eğer cevap vereceksem, ne demeliydim?

"Kızlar!" Silvia telaşla kapıdan içeri daldı. Bu kadını gördüğüme hiç bu kadar memnun olmamıştım. "Vakit neredeyse geldi. Hazır mısınız?"

Arkasından kraliçe içeri girdi, Silvia'nın enerjisini varlığıyla yumuşatıyordu. Odayı inceledi, çalışmamıza hayran kaldı. Gülümsediğini görmek çok rahatlatıcıydı.

Kriss, "Neredeyse hazırız," dedi. "İlgilenmemiz gereken sadece birkaç detay var. Özellikle biri için size ve kraliçeye ihtiyacımız var."

Silvia merakla "Aa?" dedi.

O anda kraliçe bize doğru yaklaştı, koyu renk gözleriyle gu-

rurlu ve samimi bakıyordu. "Güzel görünüyor. Ve ikiniz de göz alıcısınız."

Birlikte "Teşekkür ederim," dedik. Büyük, altın detayları olan soluk mavi elbiseler benim fikrimdi. Hoş, bayramlık kıyafetlerdi ama abartıya yer yoktu.

"Eh, kolyelerimizi fark etmişsinizdir," dedi Kriss. "Eğer bir örnek olurlarsa, insanlar ev sahibi olduğumuzu anlarlar diye düşündük."

Silvia, "Muhteşem bir fikir," dedi, not tahtasını karaladı.

Kriss ile birbirimize bakarak güldük. Kriss masadan kutuları kaldırırken, "İkiniz de burada ev sahibi olduğunuza göre, sizin de kolyeniz olması gerektiğini düşündük," dedim.

Kraliçe şaşkınlıkla, "Düşünmüş olamazsınız!" dedi.

Silvia, "Benim... Benim için mi?" diye sordu.

Kriss, tatlılıkla "Tabii ki," dedi, mücevherleri uzattı.

"İkiniz de çok yardımcı oldunuz. Bu sizin de projeniz," diye ekledim.

Bu jestimizin kraliçeyi ne kadar duygulandırdığını görebiliyordum ama Silvia'nin kesinlikle dili tutulmuştu. Aniden, saraydaki herhangi birinin ona ilgi gösterip göstermediğini merak ettim. Evet, dün bu fikri Silvia'yı kendi safımıza çekmek için düşünmüştük ama şu anda, bundan farklı sebeplerle de iyi ki yaptık diyordum.

Silvia insanı yorabiliyordu ama tüm bu bilgileri de kendi yaramız için aktarmıştı. Ona daha iyi şekilde teşekkür edeceğime dair kendime söz verdim.

Bir uşak, konuklarımızın gelmek üzere olduğunu bize haber verdi ve Kriss ile birlikte, çift taraflı kapıların önünde konuklarımızı beklemek için durduk. Müzik grubu usulca çalmaya hizmetçiler ara sıcak tabaklarıyla dolanmaya başlamışlardı ve biz de hazırdık.

Elise, Celeste ve Natalie bize doğru yürüyorlardı, şaşırtıcı

derecede dakiktiler. Dekorumuzu –donuk duvarlarda dalgalanan kumaşları, masalarımızdaki parıldayan aksesuarları, saksılarından taşan çiçeklerimizi– görür görmez, Elise ile Celeste'nin gözlerindeki acı açıkça ortaya çıkmıştı. Diğer yandan Natalie, umursayamayacak kadar heyecanlıydı.

Resmen odada dans ederek, "Aynı bahçe gibi kokuyor," diyerek iç çekti.

Celeste, "Biraz fazla benziyor," diye ekledi. "İnsanların başını ağrıtacaksınız." Güzel bir şeyde kusur bulmayı ona bırakın.

Yanımızdan geçtiklerinde Kriss, "Farklı masalarda oturmayı deneyin," dedi. "İtalyanlar burada arkadaşlık kurmak için bulunuyorlar."

Celeste dişlerini sıktı, sanki tüm bunlar canını sıkıyormuş gibi rol yapıyordu. Kendini toplamasını söylemek istedim: Onun resepsiyonunda biz en iyi şekilde davranmıştık. Fakat daha sonra, İtalyan kadınlarının koridorda ilerlerken kulağa samimi, vızıldarmış gibi gelen sohbetlerini duydum ve onu tamamen unuttum.

İtalyan leydileri tanımlamanın en iyi yolu, görüneni söylemekten geçiyordu. Uzun, altın tenli ve kesinlikle güzellerdi. Ve sanki bu yetmezmiş gibi hepsi iyi huyluydu. Sanki ruhlarında güneşi saklıyor, etraflarında her şeye ışık saçmasını sağlıyor gibiydiler.

İtalyan monarşisi, Illéa'nınkinden de gençti. Okuduğum bilgilere göre yıllardır dostluk çağrılarımıza cevap vermiyorlardı ve bu, bizimle ilk temaslarıydı. Bu toplantı, büyüyen bir devletle yakın ilişki kurmanın ilk adımını oluşturuyordu. Kapıdan içeri girdikleri ana kadar düşünmesi korkutucuydu ve nezaketleri endişelerimi eritip yok etmişti. Kriss ile ikimizi yanaklarımızdan öpmüşlerdi ve "*Salve!*" diye bağırmışlardı. Mutlu olarak, onların şevkini paylaşmaya çalıştım.

İtalyanca cümlelerinden birkaç tanesini yanlış söylemiştim

ama konuklarımız çok nazikti, hatalarıma gülüyor ve düzeltmem için bana yardım ediyorlardı. İngilizceleri etkileyiciydi; birbirimizin saç stili ile kıyafetleri hakkında konuştuk.

Partinin büyük kısmında, kendimi Orabella ile Noemi'nin, yani prensesin kuzenlerinin yanında bulmuştum.

"Leziz!" Orabella, şarap kadehini kaldırarak bağırdı.

"Beğendiğinize sevindik," diye cevapladım, çok utangaç davrandığımdan endişeleniyordum. Konuştuklarında sesleri çok yüksek çıkıyordu.

"Siz de biraz içmelisiniz!" diye ısrar etti. Cadılar Bayramı'ndan beri hiçbir şey içmemiştim ve zaten alkole pek düşkün değildim. Kaba olmak istemiyordum gerçi, böylece bana uzattığı kadehi aldım ve yudumladım.

İnanılmazdı. Şampanya köpük köpüktü ama yoğun, kırmızı şarabın birçok farklı tadı vardı, hepsi sırayla ön plana çıkıyordu.

"Mmmm." İç çektim.

"Baksanıza," dedi Noemi, dikkatimi kendi üzerinde topladı. "Bu Maxon, yakışıklı biri. Kendimi Seçim'e nasıl yazdırabilirim?"

"Bir yığın evrakla," diye şaka yaptım.

"Hepsi bu mu? Kalemim nerede?"

Orabella araya girdi. "O kâğıtların birkaçını da ben alabilirim. Maxon'ı benimle birlikte eve götürmeyi çok isterim."

Kahkaha attım. "Bana güvenin, burası birazcık karışıktır."

Noemi, "Daha fazla şaraba ihtiyacınız var," diye ısrar etti.

"Kesinlikle!" Orabella onayladı ve bir uşak çağırıp bardağımı tekrar doldurdular.

Noemi, "Hiç İtalya'da bulundunuz mu?" diye sordu.

Kafamı sağa sola salladım. "Seçim'den önce kendi bölgemden bile ayrılmamıştım."

Orabella, "Gelmelisiniz!" diye ısrar etti. "İstediğiniz zaman benim yanımda kalabilirsiniz."

Noemi, "Sen sürekli misafirleri kapıyorsun," diye yakındı. "O benimle kalacak."

Şarabın vücudumu ısıttığını hissettim ve heyecan, beni neredeyse aşırı mutlu kılıyordu.

Noemi, "Ee, iyi öpüşen biri mi?" diye sordu.

Aldığım yudumun bir kısmı boğazıma takıldı, kahkaha atmak için bardağı geri çektim. Çok fazla şey anlatmak istemiyordum ama anlamışlardı.

Orabella, "Ne kadar iyi?" diye sordu. Cevap vermediğimde, elini havada salladı. "Biraz daha şarap iç!" diye bağırdı.

Onlara, suçlar gibi parmağımı salladım, ne yapmaya çalıştıklarını fark etmiştim. "Siz ikiniz beladan başka bir şey değilsiniz!"

Kafalarını geriye atarak kahkaha attılar ve ben de onlara katılmadan edemedim. Aynı çocuk için yarışmadığımızdan dolayı, kız kıza muhabbet çok daha ilgi çekiciydi ama kendimi buna çok fazla kaptıramazdım.

Masanın altında sızıp kalmadan önce ayağa kalktım. "Çok romantiktir. Olmak istediğinde," dedim. Ben giderken, alkışladılar ve kahkaha attılar, ne kadar oyuncu olduklarına gülüyorlardı.

Önüme biraz su ile yiyecek konduktan sonra, kemanımla öğrendiğim bazı halk şarkılarını çaldım ve odanın çoğu şarkı söyleyerek eşlik etti. Göz ucuyla, Silvia'nın aynı anda hem not aldığını hem de ayağını yere vurarak ritim tuttuğunu gördüm.

Kriss ayağa kalkıp, yardımları için kraliçeye ve Silvia'ya kadeh kaldırdığında tüm oda onları alkışladı. Kadehimi konuklarımıza kaldırdığımda neşeyle çığlık attılar, bardaklarını indirdiler ve duvara fırlattılar. Kriss ile bunu beklemiyorduk ve kendi kadehlerimizi fırlatmadan önce omuz silktik.

Zavallı hizmetçiler odaya üşüşüp kırık cam parçalarını toplarken müzik grubu tekrar çalmaya başladı ve tüm odadakiler dans ettiler. Belki de en ön plana çıkan an, Natalie'nin masanın

üzerinde ahtapot gibi görünmesine yol açan bir tür dans etmesiydi.

Kraliçe Amberly bir köşede oturmuş, neşeyle İtalyan kraliçesiyle konuşuyordu. Bir anlığına muaffakiyet duygusuyla doldum ve öylesine daldım ki Elise bana seslendiğinde neredeyse yerimden sıçrıyordum.

Gönülsüz ama içten bir şekilde, "Sizinkisi daha iyi," dedi. "Siz ikiniz, inanılmaz bir resepsiyon yarattınız."

"Teşekkürler. Bir ara endişelenmiştim; çok kötü bir başlangıç yapmıştık."

"Biliyorum. Bu, işi daha da etkileyici kılıyor. Sanki haftalardır çalışıyormuşsunuz gibi görünüyor." Odaya şöyle bir baktı, parlak süslemelere özlemle gözlerini dikti.

Elimi omzuna koydum. "Biliyorsun Elise, dün takımında en çok çalışan kişi olduğunu herkes görebiliyordu. Silvia'nın bunu Maxon'a söyleyeceğinden eminim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Ve söz, eğer bu bir tür yarışmaysa ve sen kaybedersen, Maxon'a ne kadar iyi bir iş çıkarttığını söyleyeceğim."

Çelik gözlerini iyice kıstı. "Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki. Neden olmasın?" derken gülümsedim.

Elise kafasını sağa sola salladı. "Bu şekilde davrandığın için sana hayranlık duyuyorum. Sanırım dürüst olmana. Fakat birbirimizle yarıştığımızın farkına varmalısın America." Tebessümüm soldu. "Yalan söyleyip, senin hakkında kötü şeyler ortaya atmazdım ama kendimi aşıp, Maxon'a iyi bir şeyler yaptığını da söylemezdim. Bunu yapamam."

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedim usulca.

Kafasını sağa sola salladı. "Evet, olmak zorunda. Bu sadece bir ödül için değil. Bu bir eş, bir taç ve bir gelecek için. Ve muhtemelen en fazla kazanacak ya da kaybedecek şeyi olan da sensin."

Orada öylece dikildim, tamamıyla şoktaydım. Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Celeste hariç, bu kızlara gerçekten güvenmiştim. Ne kadar çok savaştıklarını göremeyecek kadar kör müydüm?

"Bu, senden hoşlanmadığım anlamına gelmez," diye devam etti. "Seni severim. Fakat kazanman için sana tezahürat yapamam."

Başımla onayladım, hâlâ sözlerini sindirmeye çalışıyordum. Zihnimi onun kadar bu işe yormadığım belliydi. İşte bu işi yapabileceğimden şüphelenmemi sağlayan bir diğer şey daha.

Omzumun üzerinden Elise'in gülümsediğini ve İtalyan prensesin bize doğru geldiğini gördüm.

O tatlı aksanıyla, "Bana müsaade edin. Ev sahibini ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Elise, eğilerek selam verdi ve sonrasında dans etmeye gitti. Yaşanan konuşmayı kafamdan silkip atmak ve etkilemem gereken tek insana yoğunlaşmak istiyordum.

"Prenses Nicoletta, bugün pek fazla konuşamadığımız için üzgünüm," dedim, ben de eğilerek selam verdim.

"Ah hayır! Çok meşguldünüz. Onlar, kuzenlerim sizi seviyorlar!"

Kahkaha attım. "Çok komikler."

Nicoletta, beni odanın bir köşesine çekti. "Illéa ile bağ kurmakta çekincelerimiz vardı. Halkımız, sizden... Çok daha özgürdür."

"Bunu görebiliyorum."

"Hayır, hayır," dedi ciddiyetle. "*Kişisel* özgürlüklerden bahsediyorum. Hayatın tadını sizden daha çok çıkartıyorlar. Hâlâ kast sınıflarınız var, değil mi?"

Aniden bunun arkadaşça bir sohbetten daha fazlası olduğunu anlayarak başımla onayladım.

"İzliyoruz, tabii ki. Burada neler olduğuna bakıyoruz. İsyanlar, asiler. İnsanlar mutlu değil gibiler?"

Ne diyeceğimden emin değildim. "Majesteleri, bunu konuşmak için en uygun insan olduğumdan emin değilim. Gerçekten hiçbir şeyin kontrolü bende değil."

Nicoletta ellerimi tuttu. "Fakat sende olabilir."

İçim ürperdi. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu?

"O kıza ne olduğunu gördük. Sarışına..." diye fısıldadı.

"Marlee." Başımla onayladım. "En iyi arkadaşımdı."

Gülümsedi. "Ve seni gördük. Pek fazla kayıt yoktu ama koştuğunu gördük. Savaştığını gördük."

Gözlerindeki bakış, Kraliçe Amberly'nin bana bu sabah baktığı gibiydi. Başka bir şeyle karıştırılamayacak gurur ortadaydı.

"Güçlü bir milletle, eğer o millet değişebilecekse, bağ kurmayı çok istiyoruz. Eğer taca ulaşmanı sağlayabilecek bir şey yapmamız gerekirse, bize haber ver. Tüm desteğimiz arkanda."

Elime katlanmış bir kâğıt parçası tutuşturdu ve yürüyerek uzaklaştı. Arkasını döndüğünde İtalyanca bir şeyi bağırarak söyledi ve tüm oda neşeyle gürledi. Cebim yoktu, bu nedenle notu sütyenime sokuşturdum, kimsenin fark etmemesi için dua ediyordum.

Resepsiyonumuz, ilkinden çok daha uzun sürdü ve bunun, konuklarımızın gitmek istemeyecek kadar mutlu olduklarından kaynaklandığını seziyordum. Yine de, uzun sürse de her şey bir çırpıda bitti.

Saatler sonra, tamamıyla yıpranmış bir şekilde odamın yolunu tuttum. Akşam yemeğini düşünemeyecek kadar toktum ve gecenin ilk saatleri olsa da yatağa gitmek çok ilgimi çekiyordu.

Fakat yatağıma bakamadan, Anne elinde bir sürprizle yanıma geldi. Ağzım açık kaldı ve elinden derhal mektubu aldım. Saraydaki postacıların hakkını yememeliydim; çok hızlıydılar.

Zarfı yırtarak açtım ve balkona çıktım, aynı anda hem babamın sözcüklerini hem de gün ışığının son parıltılarını içime çekiyordum.

Sevgili America,

Çok yakında May'e mektup yazman gerekecek. Bunun sadece benim gözlerime özel yazıldığını anladığında hayal kırıklığına uğradı. Belirtmeliyim ki ben de biraz gafil avlandım. Ne beklemem gerektiğini bilemiyordum ama bu, kesinlikle sorduğun soru değildi.

Öncelikle, bu doğru. Geldiğimizde Maxon ile konuştum ve sana karşı olan niyetleri hakkında oldukça açıktı. Yapmacık olmak onun doğasında yok sanırım ve seni çok önemsediğine inanmıştım (hâlâ inanıyorum). Eğer tüm bu süreç daha basit ilerleseydi, şimdiden seni seçmiş olurdu diye düşünüyorum. Bir yanım, yavaşlığın işine yarayacağını düşünüyor. Yanılıyor muyum?

Basit cevap, evet. Maxon'ı onaylıyorum ve eğer onunla birlikte olmak istiyorsan, bunu desteklerim. Eğer istemezsen, bunu da desteklerim. Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Belki de bu, saray yerine basit bir evde yaşarsan gerçek olacaktır. Bana uyar.

Diğer soruna gelince, ona da evet demeliyim.

America, kendinde pek bir özellik bulamıyorsun ama bulmaya başlamalısın. Sana senelerce yetenekli olduğunu söyledik ama sen işlerin açılıncaya kadar buna inanmadın. Tüm haftanın dolu olduğunu öğrendiğinde, bunun sesinden ve müzik çalış şeklinden dolayı olduğunu düşünüp ne kadar gururlandığını hatırlıyorum. Sanki aniden yapabileceğin her şeyin farkına varmış gibiydin. Ve sana hatırlayabildiğim kadarıyla

sürekli güzel olduğunu söylemiştik ama bunu, Seçim'e katılmaya hak kazanana kadar gerçekten gördüğünden emin değilim.

İçinde lider olabilecek vasıf var America. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa duruyor; öğrenmeye isteklisin ve belki de en önemlisi anlayışlısın. Bu, bu ülkenin insanlarının senin bilebileceğinden daha uzun bir süredir istedikleri bir şey.

Eğer tacı istiyorsan America, al. Al. Çünkü o senin olmalı.

Ve eğer... Bu sorumluluğu taşımak istemiyorsan, seni asla suçlayamam. Kollarım açık bir şekilde evine dönmeni beklerim. Seni seviyorum.

Baban

Gözyaşlarım usulca aktı. Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyordu. Bir tek o vardı. Eh, o ve Nicoletta.

Nicoletta!

Not tamamen aklımdan çıkmıştı. Elbisemin içine uzandım ve notu dışarı çıkarttım. Bir telefon numarasıydı. Üzerine adını bile yazmamıştı. Bu teklifi yapmak için ne kadar çok riske girdiğini hayal bile edemiyordum.

Minik kâğıt parçasını ve babamdan gelen mektubu ellerimde tuttum. Aspen'in prenses olamayacağımdan emin oluşu aklıma geldi. Halk oylamasında en sonuncu olduğumu hatırladım. Maxon'ın haftanın ilk günlerinde verdiği şifreli sözü düşündüm...

Gözlerimi yumdum ve kendimi yokladım.

Bunu gerçekten yapabilir miydim? Illéa'nın yeni prensesi olabilir miydim?

20. Bölüm

İtalyanlarla olan resepsiyondan sonraki gün, kahvaltı ertesi Kadınlar Odası'nda toplandık. Kraliçe yoktu ve bunun ne anlama geldiğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Elise, "İddiasına girerim ki Silvia'ya, raporun son halini yazmasına yardım ediyordur," diye tahminde bulundu.

Kriss karşı çıkarak, "Bence pek fazla söz hakkı verilmemiştir," dedi.

Natalie, parmaklarını şakaklarına bastırarak, "Belki akşamdan kalmadır," dedi.

Celeste, "Sırf sen öylesin diye onun da öyle olması gerekmez," diye tersledi.

"Kendini iyi hissetmiyor olabilir," dedim. "Sıkça hastalanıyor."

Kriss başıyla onayladı. "Bunun sebebini merak ediyorum."

Elise, "Güneyde büyümemiş mi?" diye sordu. "Havanın ve suyun, oralarda pek temiz olmadığını duyuyorum. Belki de yetiştirilme tarzından dolayıdır."

Celeste, "Sumner'ın aşağısında kalan yerlerde her şeyin kötü olduğunu duyuyorum," diye ekledi.

"Muhtemelen sadece dinleniyordur," diye araya girdim. "Bu akşam *Rapor* var ve sadece hazır olmak istiyordur. Akıllı biri.

Saat henüz ona geliyor ve benim kestirmem gerekiyor."

Natalie bitkinlikle, "Evet, hepimiz kestirmeliyiz," dedi.

Bir hizmetçi, elinde ufak bir tabakla odaya girdi ve usulca odanın bir ucuna yürüdü, neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlıydı.

Kriss, "Bekle," dedi. "Sence *Rapor*'da resepsiyonla ilgili şeylerden konuşmazlar, değil mi?"

Celeste inledi. "O aptal şeyden nefret ediyorum. America ile sen şanslıydınız."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Sende hiç..."

Kriss'in sözleri, hizmetçi solumda durup tabağın içindeki küçük, katlanmış kağıdı gösterince yarıda kesildi.

Mektubu çekinerek alıp okuduğumda, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Kriss, "Maxon'dan mı?" diye sordu, ilgisini çektiği halde ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

"Evet." Kafamı kaldırmadım.

"Ne yazıyor?" diye sordu.

"Bir dakikalığına beni görmesi gerektiği."

Celeste kahkaha attı. "Kulağa başın beladaymış gibi geliyor."

İç çektim ve ayağa kalkıp hizmetçiyi takip ettim. "Sanırım bunu anlamanın tek bir yolu var."

"Belki sonunda ona tekmeyi basıyordur." Celeste, duyabilmem için yüksek tonda fısıldadı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Natalie, biraz fazla heyecanlanarak sormuştu.

İçim ürperdi. Belki de *gerçekten* bana tekmeyi basıyordu! Benimle konuşmak isteseydi ya da vakit geçirmek isteseydi, bunu farklı yollardan söyleyemez miydi?

Korkarak yanına gittiğimde, Maxon koridorda bekliyordu. Sinirli değil ama gergin görünüyordu.

Kendimi toparladım. "Ee?"

Kolumu tuttu. "On beş dakikamız var. Sana göstermek üzere olduğum şeyi kimseyle paylaşamazsın. Anlıyor musun?"

Başımla onayladım.

"Pekâlâ öyleyse."

Merdivenlerden yukarı fırladık, üçüncü kata kadar çıktık. Maxon, nazik ama hızlı bir şekilde beni bir koridordan geçirip, beyaz bir kapının önüne getirdi. "On beş dakika," diye hatırlattı.

"On beş dakika."

Cebinden bir anahtar çıkarttı ve kapının kilidini açtı, ondan önce içeri girebilmem için eliyle kapıyı ittirdi. Oda geniş ve aydınlıktı, duvar boyunca tek bir balkona açılan birçok kapısı ile pencereleri vardı. Bir yatak, devasa bir gardırop ve masa ile sandalyeler vardı ama bunlar dışında oda boştu. Duvarda hiç tablo yoktu, raflar boştu. Odanın boyası bile biraz donuktu.

Maxon usulca, "Burası prenses odası," dedi.

Gözlerim ardına kadar açıldı.

"Şu anda bakılacak pek bir yanı olmadığını biliyorum. Dekorasyonu prensesin seçmesi gerekiyor, yani annem kraliçe odasına taşınır taşınmaz bu oda boşaltılmış."

Kraliçe Amberly burada uyumuş. Oda havasının büyülü olduğunu hissettim.

Maxon arkamdan geldi ve parmağıyla sağı solu işaret etmeye başladı. "Bu kapılar balkona açılır. Ve şuradaki" –odanın diğer ucunu gösterdi– "kapılar ise prensesin kişisel çalışma odasına açılır. Tam buradan ise" –sağımızdaki bir kapıyı gösterdi– "benim odama geçiliyor. Prensesin çok uzağımda olmasını istemem."

Burada Maxon'a bu kadar yakınken uyumak aklıma gelince kızardığımı hissettim.

Gardıroba yöneldi. "Ve bu? Bu mobilyanın arkasından sığınağa kaçılıyor. Bu yolla, saraydaki diğer yerlere de gidebilirsin

ama kullanım amacı budur." İç çekti. "Pek sık kullanılmaz ama değerli olduğunu düşünmüştüm."

Maxon elini gizli sürgüye uzattı ve gardırop ile arkasındaki panel öne doğru açıldı. Ardında açılan alana bakarak gülümsediğini gördüm. "Tam zamanında."

Bir diğer ses, "Bunu kaçıramazdım," dedi.

Hızla nefes aldım. Bu sesin ait olduğunu düşündüğüm kişiye gerçekten ait olması imkânsızdı. İri mobilyanın ardını ve Maxon'ın gülen yüzünü görebilmek için bir adım attım. Orada, çok basit kıyafetlere bürünmüş, saçı bir tokayla tutturulmuş Marlee duruyordu.

"Marlee?" diye fısıldadım, rüya gördüğümden emindim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni çok özledim!" diye inledi ve kollarını açarak bana doğru koştu. Ellerini uzattığı için avuçlarındaki kırmızı, iyileşmeye başlayan yaralarını açıkça görebiliyordum. Bu gerçekten Marlee'ydi.

Bana sıkıca sarıldı ve zeminde birbirimize kenetlendik. Kendimden geçmiştim. Ağlamaktan ve defalarca burada ne yaptığını sormaktan kendimi alamıyordum.

Yeterince sakinleşebildiğimde, Maxon dikkatimi çekti. "On dakika. Ben dışarıda bekliyor olacağım. Marlee, sen geldiğin yoldan gidebilirsin."

Maxon'a söz verdi ve Maxon da bizi yalnız bıraktı.

"Anlamıyorum," dedim. "Güneye gidiyor olmalıydın. Sekiz olman gerekiyordu. Carter nerede?"

Yanlış anladığım şeylere güldü. "Hep buradaydık. Mutfakta çalışmaya başladım ve Carter da hâlâ tamir işlerine bakıyor ama yakında ahırda olacağını düşünüyorum."

"Tamir işleri mi?" Aklımdan çok fazla soru geçiyordu, neden özellikle bunu sorduğumdan emin değildim.

"Evet, yürüyor, oturabiliyor ve ayakta durabiliyor ama güç

gerektiren şeyleri yapması zor. Tamamıyla iyileşene kadar mutfakta yardım ediyor. İyileşecek gerçi. Ve bana bir bak," dedi, ellerini uzattı. "Bize çok iyi bakılıyor. Güzel değiller ama en azından artık acımıyorlar."

Ellerindeki şiş çizgilere dikkatlice dokundum, gerçekten canını acıtmadıklarına inanmıyordum. Fakat hiç kıpırdamadı ve bir dakika sonra elimi avcuna bıraktım. Tuhaftı ama aynı zamanda doğaldı. Marlee buradaydı. Ve ben onun elini tutuyordum.

"Yani Maxon seni bunca zamandır sarayda mı tuttu?"

Başıyla onayladı. "Sopalandıktan sonra, kendi başımıza bırakılırsak incineceğimizi düşündü, böylece bizi burada tuttu. Panama'da ailesi olan kardeşleri bizim yerimize gönderdiler. Artık yeni isimlerimizle anılıyoruz ve Carter sakal bırakıyor, yani bir süre sonra arada kaynayacağız. Sarayda olduğumuzu bilen pek kimse de yok, sadece birlikte çalıştığım birkaç aşçı, hemşirelerden biri ve Maxon biliyor. Muhafızların bildiğinden emin değilim, çünkü onların krala hep cevap vermesi gerekiyor ve kral bunu öğrenirse memnun olmaz."

Kafasını sağa sola salladı, hızla devam etti. "Dairemiz küçük, sadece yatağımız ile birkaç raf sığıyor ama en azından temiz. Bizim için yeni bir yatak örtüsü örmeye çalışıyorum ama ben..."

"Dur. *Yatağımız* mı dedin? Yani, bir yatağı paylaşıyorsunuz?"

Gülümsedi. "İki gün önce evlendik. Maxon'a, sopalandıktan sonraki sabah Carter'ı sevdiğimi ve evlenmek istediğim kişi olduğunu söyledim ve onu incittiğim için özür diledim. Tabii ki umursamadı. İki gün önce büyük bir davet olduğunu ve evlenmek istiyorsak, bunun için tam zamanı olduğunu söyledi."

Hesapladım. İki gün önce Alman Federasyonu gelmişti. Tüm saray çalışanları ya onlara hizmet etmekle ya da İtalya'dan gelecek leydiler için hazırlık yapmakla meşguldü.

"Beni Maxon evlendirdi. Annemle babamı tekrar görebile-

ceğimden emin değilim. Benden ne kadar uzakta dururlarsa, o kadar iyi."

Bunu derken acı çektiğini görebiliyordum ama sebebini de anlıyordum. Eğer onun yerinde ben olsaydım ve aniden Sekiz olsaydım, ailem için yapabileceğim en iyi şey ortadan kaybolmak olurdu. Zaman alırdı ama insanlar unuturdu. Sonunda annemle babam da toparlanırdı.

Üzücü düşünceleri uzaklaştırmak için sol eliyle kendini yelledi ve parmağındaki küçük bandı ilk defa gördüm. Basitçe düğümlenmiş bir sicimdi ama demek istediği açıktı: Sahibim var.

"Yakında bana yeni bir tane vermesini sağlayacağım sanırım: Bunu şimdiden yıprattım. Sanırım ahırda çalışırsa, ona her gün yeni bir yüzük yapmam gerekecek." Oyuncu bir tavırla omzunu silkti. "Umursadığımdan değil gerçi."

Aklım, sormanın kabalık olacağından endişelendiğim bir soruya takıldı ama bu tarz bir konuşmayı annemle ya da Kenna ile asla yapamayacağımı da biliyordum. "Ee, siz... Bilirsin işte."

Anlaması zaman aldı ama daha sonra kahkaha attı. "A! Evet, yaptık."

Birlikte güldük. "Nasıl?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Başlarda biraz rahatsız edici. İkinci kere olduğunda daha iyiydi."

"Ah." Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Evet."

Bir anlık sessizlik oldu.

"Sensiz gerçekten yalnız kaldım. Seni özledim." Parmağındaki küçük sicimle oynadım.

"Ben de seni özledim. Belki prenses olduğunda, sürekli buraya kaçabilirim."

Homurdandım. "Bunun olacağımdan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, suratı ciddileşti. "Hâlâ onun gözdesisin, değil mi?"

Omuz silktim.

"Ne oldu?" Bu soru endişe yüklüydü ve ben de her şeyin onu kaybetmemle başladığını belirtmek istemiyordum. Onun suçu değildi.

"Bir şeyler işte."

"America, sorun nedir?"

İç çektim. "Sen sopalandıktan sonra Maxon'a kızgındım. Bir süre sonra, eğer durdurabilseydi, böyle bir şey yapmayacağını anladım."

Marlee başıyla onayladı. "Çok çabaladı America. Ve yapamadığında, durumu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Yani, ona kızma."

"Artık kızgın değilim ama ayrıca, prenses olmak istediğimden de emin değilim. Onun yaptığını yapabilir miyim bilmiyorum. Ve sonra Celeste'nin bana gösterdiği şu dergideki oylama vardı. İnsanlar benden hoşlanmıyorlar Marlee. Ben en sonuncuyum. O kumaş bende var mı emin değilim. Asla iyi bir tercih değildim ve sanki dibe vuruyor gibiyim. Ve şimdi... Şimdi... Sanırım Maxon, Kriss'i istiyor."

"Kriss? Bu ne zaman oldu?"

"Hiçbir fikrim yok ve ne yapacağımı bilemiyorum. Bir yanım, bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Daha iyi bir prenses olurdu ve eğer Maxon ondan gerçekten hoşlanıyorsa, onun mutlu olmasını isterim. Ve çok yakında bir eleme daha yapması gerekiyor. Bugün beni çağırdığında, eve gidiyor olabileceğimi düşündüm."

Marlee kahkaha attı. "Çok komiksin. Eğer Maxon'ın sana karşı hisleri olmasaydı, seni uzun süre önce evine gönderirdi. Hâlâ burada olmanın sebebi, umudunu yitirmeyi reddetmesi."

Ağzımdan boğulma ile kahkaha arası bir ses çıktı.

"Keşke daha uzun konuşabilsek ama gitmem gerek," dedi. "Bunu yapabilmek için muhafızların yer değiştirmesinden istifade ediyoruz."

"Kısa olması umurumda değil. Senin iyi olduğunu bildiğime memnunum."

Sarılmak için beni kendine çekti. "Hemen pes etme, olur mu?"

"Olur. Belki bir ara bana mektup falan gönderebilirsin?"

"Olabilir. Bakalım." Benden uzaklaştı ve birlikte ayakta durduk. "Eğer ankette bana sorsalardı, oyum senden yana olurdu. Daima senin seçilmen gerektiğini düşünmüştüm."

Kızardım. "Git artık. Kocana benden selam söyle."

Gülümsedi. "Söyleyeceğim." Çevik hareketlerle mobilyaya yaklaştı ve sürgüyü buldu. Nedense, sopalanınca dağılacağını sanmıştım ama artık daha güçlüydü. Hareketleri bile farklıydı. Marlee bana öpücük göndermek için arkasını döndü ve gözden kayboldu.

Hızla odadan çıktım ve Maxon'ı koridorda beklerken buldum. Kapının sesini duyunca başını kitabından kaldırdı, gülümsedi ve ben de yanına oturmaya gittim.

"Neden bana daha önce söylemedin?"

Öncelikle güvende olduklarından emin olmam gerekiyordu. Babamın bunu yaptığımdan haberi yok ve onlara zarar gelmeyeceğinden emin olana kadar bunu kendime saklamam gerekiyordu. Onu daha sık görebilmeni sağlayacak ayarlamalar yapmayı umuyorum ama zaman alacaktır."

Sanki taşıdığım endişe yüklü tuğlalar bir anda omuzlarımdan dökülmüş gibi rahatladığımı hissettim. Marlee'yi görmenin yarattığı mutluluk, Maxon'ın düşündüğüm kadar nazik olması ve bu görüşmenin evime yollanmamla bir ilgisinin olmamasının yarattığı rahatlık baş döndürücüydü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Sorun değil."

Başka ne diyebilirim bilmiyordum. Bir süre sonra, Maxon genzini temizledi.

"Bu görevin zorlu kısımlarını yapmaya gönülsüz olduğunu biliyorum ama sağladığı birçok imkân var. Bence harika şeyler yapabilirsin. Artık içimdeki prensi görebildiğini biliyorum ama eğer gerçekten benim olacaksan, sonunda bu da ortaya çıkacaktı."

Gözlerim gözlerine yöneldi. "Biliyorum."

"Artık düşüncelerini anlayamıyorum. Başlarda, beni gerçekten umursamadığın zamanlarda anlayabiliyordum ve aramızdaki şeyler değiştiğinde, bana farklı gözle bakmaya başladın. Şimdi bazı anlarda bunu görebiliyorum ama bazen benden tamamen kopuyorsun."

Başımla onayladım.

"Beni sevdiğini söylemeni istemiyorum. Aniden prenses olmak istediğine karar vermeni istemiyorum. Sadece, burada bulunmak istediğini bilmem gerekiyor."

Önemli olan soru da buydu, değil mi? Hâlâ bu görevi yapabilir miyim bilmiyordum ama pes etmek istediğimden de emin değildim. Ve Maxon'ın iyi niyetini görmek kalbimi etkiledi. Hâlâ düşünecek çok fazla şey vardı ama pes edemezdim. Şimdi değil.

Maxon'ın eli bacağında duruyordu ve ben de elimi elinin altına uzattım. Karşılamak için elimi sıktı. "Eğer hâlâ istiyorsan, kalmak istiyorum."

Maxon, rahatlayarak nefes verdi. "Bunu çok isterim."

Hızlıca banyoya uğradıktan sonra Kadınlar Odası'na döndüm. Ben oturana kadar kimse hiçbir şey söylemedi, sorabilecek kadar cesur olan Kriss'di.

"Sebebi neymiş?"

Sadece ona değil, bakan diğer tüm gözlere de baktım. "Söylemek istemiyorum."

Şişmiş suratıma ve böyle bir cevaba bakarak, buluşmadan iyi bir sonuç çıkmadığına inandırmak kolaydı ama bu, Marlee'yi korumak için söylediğim bir şeydi, bu nedenle benim için sorun değildi.

Canımı yakan şey, Celeste'nin güldüğünü göstermemek için dudaklarını sıkması, Natalie'nin ödünç aldığı dergiyi okurmuş gibi yaparken yukarı kalkan kaşları ve Kriss ile Elise arasındaki umut dolu bakışlardı.

Yarış, tahmin ettiğimden daha çetindi.

21. Bölüm

Resepsiyonlarımızda yaşadığımız felaketleri Rapor'da anlatma utancından muaf tutulduk. Laf arasında yabancı dostlarımızın ziyaretlerinden bahsedildi ama yaşanan olaylar halktan saklandı. Ertesi güne kadar da Silvia ile kraliçe gösterdiğimiz performanslar hakkında konuşmaya gelmediler.

"Size verdiğimiz görev oldukça yıldırıcıydı ve kesinlikle berbat bir hâle gelebilirdi. Öte yandan, iki takımın da çok iyi iş çıkarttığını söylemekten memnuniyet duyuyorum." Silvia hepimizi takdir edercesine süzdü.

Hepimiz iç çektik ve ben Kriss'in eline uzanırken o da benim elime uzanıyordu. Maxon ile aralarındakiler hakkında kafam karışmış olsa da Kriss olmadan bunları başarabilmemin imkânsız olduğunu biliyordum.

Silvia, "Dürüst olmam gerekirse, davetlerden biri diğerinden biraz daha iyiydi ama hepiniz başardıklarınızla gurur duymalısınız. Gösterdiğiniz konukseverlik için Alman Federasyonu'ndaki dostlarımızdan teşekkür mektupları aldık," derken Celeste, Natalie ve Elise'e bakıyordu. "Birkaç ufak hata vardı ve hiçbirimizin böylesine resmi ilişkilerden gerçekten zevk aldığını düşünmüyorum ama onlar kesinlikle zevk aldılar."

"Ve siz ikinize gelince," Silvia, Kriss ile bana döndü. "İtalya'dan gelen leydiler doyasıya eğlendiler. Tarzınızdan ve yemeklerden oldukça etkilendiler ve sunduğunuz şaraptan özellikle istediler, yani bravo size! Bu karşılama nedeniyle Illéa yeni bir müttefik kazanırsa şaşırmam. Övünmelisiniz."

Kriss çığlık attı ve ben de gergin bir şekilde güldüm, bittiği için yeterince mutluydum, diğerlerini yenmeyi saymıyorum bile.

Silvia, kral ile Maxon'a iletmek üzere resmi rapor hazırlamamız gerektiğini ama hiçbirimizin endişelenmemesi gerektiğini anlatarak konuşmasına devam etti. O konuşurken, bir hizmetçi hızla odaya girdi ve kraliçenin yanına koştu, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kraliçe, "Tabii ki gelebilirler," dedi, aniden ayağa kalktı ve yürüdü.

Hizmetçi hızla geri koştu ve kral ile Maxon için kapıyı açtı. Kraliçenin izni olmadan bu odaya erkeklerin girmesinin yasak olduğunu biliyordum ama bunun gözümün önünde olması da komikti.

Onlar odaya girerken biz de eğilerek selam verdik ama resmiyet umurlarında değil gibiydi.

Kral, "Sevgili leydiler, böldüğümüz için üzgünüz ama ani gelişmeler oldu," dedi.

Maxon sert bir şekilde, "Korkarım ki Yeni Asya'daki savaşta gelişmeler oldu," dedi. "Durum öylesine vahim ki babam ile birlikte, yapabileceğimiz bir şey var mı görmek için hemen yola çıkıyoruz."

Kraliçe göğsüne dokunarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

Kral, kendine güvenen bir edayla "Endişelenecek bir şey yok aşkım," dedi. Fakat acil olarak yola çıkacaklarına göre bu cümlesi tamamıyla dürüstçe söylenmiş olamazdı.

Maxon annesine doğru gitti. Kısa, fısıltılarla geçen bir konuşma yaşandı ve kraliçe Maxon'ın alnından öptü. Maxon ona sarıldı ve geri çekildi. Kral, kraliçeye yapılması gerekenlerle ilgili bir dizi direktif verirken Maxon da hepimizle vedalaşmak için yanımıza geldi.

Natalie ile vedalaşması öylesine kısa sürdü ki sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Natalie pek umursuyor gibi görünmüyordu ve ben bundan ne anlam çıkartacağımı bilmiyordum. Maxon'ın ilgisizliğinden mi etkilenmiyordu yoksa etkilendiği için kendini sakin kalmaya mı zorluyordu?

Celeste kendini Maxon'ın üzerine attı ve hayatımda gördüğüm en sahte ağlama gösterisini gerçekleştirdi. Aklıma May'in çocukluk hali geldi, ağladığında istediğimiz şeyleri almamızı sağlayacak paranın büyülü bir şekilde ortaya çıkacağını düşünürdü. Maxon kendini kurtarmak için geriye çekildiğinde Celeste dudaklarına bir öpücük kondurdu ki Maxon bu öpücüğü sırtını döner dönmez çabucak –ve olabilecek en kibar tavırlarla– dudaklarından sildi.

Elise ile Kriss o kadar yakınımdaydılar ki Maxon'ın onlara hoşça kal dediğini duydum.

Elise'e "Arayıp bize zorluk çıkartmamalarını söyle," dedi. Burada olmasının temel sebebinin Yeni Asya'daki liderlerle bağlantısı olduğunu neredeyse unutmuştum. Savaş kötüye giderse, buradaki pozisyonunu kaybeder mi diye merak ettim.

Akabinde, eğer bu savaşı kaybedersek Illéa'nın neleri kaybedebileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı aklıma geldi.

"Eğer bana bir telefon verirseniz, ebeveynlerimle konuşurum," diye söz verdi.

Maxon başıyla onayladı ve Elise'in elini öptü, sonrasında ise Kriss'in yanına gitti.

Kriss hemen parmaklarını Maxon'ın parmaklarına doladı.

Usulca "Tehlikede olacak mısın?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Bilmiyorum. Yeni Asya'ya yaptığımız son yolculukta durum hiç bu kadar gergin değildi. Bu kez emin olamıyorum." Sesi çok narin çıkıyordu, bu konuşmayı kendi başlarına yapmaları gerektiğini düşündüm. Kriss bakışlarını tavana dikti, iç çekti ve o kısacık anda Maxon bana baktı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Kriss, "Lütfen dikkatli ol," diye fısıldadı. Bir damla gözyaşı yanağına aktı.

"Tabii ki canım." Maxon onu öyle salakça selamladı ki bir kahkaha patlattım. Daha sonrasında Kriss'in yanağını öptü ve dudaklarını kulağına yasladı. "Lütfen annemi eğlendir. Endişeleniyor."

Maxon, Kriss'in gözlerine bakmak için geriye çekildi ve Kriss başıyla onaylayarak Maxon'ın elini bıraktı. Artık birbirlerine dokunmadıkları anda vücudumdan bir titreme geçti. Maxon'ın elleri, sanki Kriss'i kucaklayacakmış gibi bir anlığına hareket etti ama daha sonra geri çekildi ve bana doğru yürümeye başladı.

Sanki Maxon'ın geçen hafta söyledikleri yeterli değilmiş gibi şimdi birlikteliklerinin fiziksel kanıtı da şimdi ortadaydı. Görünen o ki aralarında çok tatlı ve gerçek bir bağ vardı. Kriss'in ellerine gömdüğü yüzüne attığım tek bakış, Maxon'ı ne kadar önemsediğinin kanıtıydı. Ya gerçekten böyleydi ya da inanılmaz bir oyuncuydu.

Bana baktığında, bu bakışını Kriss'e gönderdiği bakış ile kıyaslamaya çalıştım. Aynı mıydı? Bakışlarından akan sıcaklık daha mı azdı?

Dalga geçerek, "Gittiğimde başını belaya sokmamaya çalış, tamam mı?" dedi.

Kriss ile şakalaşmamıştı. Bunun bir anlamı var mıydı?

Sağ elimi kaldırdım. "En uslu tavırlarımı sergileyeceğime söz veriyorum."

Kıkırdadı. "Muhteşem. Endişelenme listemden çıktı."

"Bize ne olacak? Biz endişelenmeli miyiz?"

Maxon başını sağa sola salladı. "Olan biteni yatıştıracak bir şeyler yapabiliriz. Babam isterse oldukça diplomatik ve..."

"Bazen tam bir embesilsin," dediğim anda Maxon'ın kaşları çatıldı. "Ben senden bahsediyorum. Senin için endişelenmeli miyiz?"

O anda bakışları çok ciddiydi ve korkularımı yok edecek bir şey yapmadı.

"Uçarak gidip geleceğiz. Eğer oraya vardığımızda yapabilirsek..." Maxon yutkundu ve ne kadar korktuğunu gördüm.

Başka bir şey sormak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Boğazını temizledi. "America, gitmeden önce..."

Bakışlarımı Maxon'ın yüzüne yönelttim ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Bilmeni isterim ki her şey..."

Kral, "Maxon," diye bağırdı. Maxon kafasını kaldırdı ve babasının vereceği talimatı bekledi. "Gitmemiz gerekiyor."

Maxon başıyla onayladı. Usulca, "Hoşça kal America," dedi ve elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. Elimi kaldırırken, taktığım bilekliği fark etti. İnceledi, aklı karışmış gibiydi ve daha sonra kibarca elimi öptü.

Bu minicik öpücük, sanki yıllar önce yaşadığımı hissettiğim hatırlarımı canlandırdı. Saraydaki ilk gecemde, ona bağırdığımda ve yine de burada kalmama izin verdiğinde elimi bu şekilde öpmüştü.

Kral ile Maxon giderken, diğer tüm kızların gözleri üzerlerindeydi ama ben kraliçeyi izliyordum. Vücudu tamamıyla güçsüzmüş gibi görünüyordu. Yıkılmadan önce daha kaç kez kocası ve tek çocuğu tehlikeye atılacaktı?

Ailesinin ardından kapı kapatıldığı anda, Kraliçe Amberly birkaç kez gözünü kırptı, derin nefes aldı ve kendini toparlayarak dimdik durdu.

"Beni bağışlayın leydiler ama bu ani gelişme nedeniyle bana birçok görev düşüyor. Dikkatimi toparlayabilmem için odama gitmemin en doğrusu olacağını düşünüyorum." Kendisiyle öylesine savaşıyordu ki. "Rahatça yiyebilmeniz için öğle yemeğini buraya getirtsem ve sizinle akşam yemeğinde görüşsem nasıl olur?"

Başımızla onayladık. "Harikulade," dedi ve gitmek için arkasını döndü. Güçlü olduğunu biliyordum. Fakir bir bölgenin fakir bir mahallesinde büyümüş, Seçim'e katılana kadar bir fabrikada çalışmıştı. Daha sonra, kraliçe olduğunda çocuk sahibi olana kadar düşük üzerine düşük yapmıştı. Pozisyonunun gerektirdiği üzere, odasına kadar bir leydi gibi gidebilirdi. Fakat yalnız kaldığında ağlayacaktı.

Kraliçe gittikten sonra Celeste de gitti. Daha sonra ben de kalmak zorunda olmadığıma karar verdim. Tek başıma kalıp düşünmek için odama gittim.

Kriss'i düşünüp duruyordum. Nasıl olmuştu da Maxon ile aniden birbirlerine bağlanmışlardı? Yakın zaman önce, Maxon bana gelecekle ilgili sözler veriyordu. Bana bunca samimi şeyler söylerken Kriss ile ilgileniyor olamazdı. Benimle bunları konuştuktan sonra bir şeyler olmuş olmalıydı.

Gün hızla akıp geçti ve akşam yemeğinden sonra hizmetçilerim beni yatağa girmem için hazırlarken tek bir cümle beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Burada bugün kimi buldum biliyor musunuz hanımefendi?" Anne, saçımı nazikçe fırçalarken sordu.

"Kimi?"

"Memur Leger'ı."

Dondum ama sadece bir anlığına. "Aa?" dedim. Onlar devam

ederken, gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırmadım.

Lucy, "Evet," dedi. "Odanızda inceleme yaptığını söyledi. Güvenlikle ilgili bir şeymiş." Biraz aklı karışmış gibi görünüyordu.

Anne, Lucy'nin surat ifadesini dile getirircesine "Biraz garipti gerçi," dedi. "Üzerinde üniforması değil, günlük kıyafetleri vardı. İzinli olduğu zamanlarda güvenlik görevini yerine getirmemesi gerekiyor."

İlgisiz bir tonda "İşine kendini adamış olmalı," diyerek yorumda bulundum.

Lucy şaşırdığını belli eden bir tonda "Sanırım öyle," dedi. "Ne zaman onu sarayda görsem, sürekli yeni bir şeyler keşfediyor. Çok iyi bir asker."

Mary net bir şekilde "Doğru," dedi. "Buraya gelen adamlardan bazıları gerçekten bu işe uygun değil."

Lucy, "Ve günlük kıyafetlerinin içinde hoş görünüyor. Çoğunun üzerinden üniformasını çıkartsan berbat görünürler," diye yorumladı.

Mary kıkırdadı ve kızardı ve Anne bile gülümsedi. Onları bu kadar rahat görmeyeli uzun zaman olmuştu. Başka bir günde, başka bir zamanda olsa muhafızlar hakkında dedikodu yapmak eğlenceli olabilirdi. Bugün değil. Tek düşünebildiğim, odamda Aspen'den gelen bir mektup olduğuydu. Omzumun üzerinden çakırmadan kavanozuma bakmak istiyordum ama cesaret edemiyordum.

Yalnız bırakılana kadar sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Tekrar geri gelmeyeceklerinden emin olmak için kendimi sabırlı olmaya ve birkaç dakika daha beklemeye zorladım. Sonunda yatağıma doğru koştum ve kavanozumu kaptım. Tabii ki ufak bir kâğıt parçası beni bekliyordu.

Maxon gitti. Bu her şeyi değiştirir.

22. Bölüm

"Merhaba?" diye fısıldadım, Aspen'in dün bıraktığı talimatları takip ediyordum. Sadece batan güneşin örümcek ağı gibi işlenmiş perdelerden süzülerek aydınlattığı odaya dikkatlice girdim ama Aspen'in yüzündeki heyecanı da görebiliyordum.

Arkamdan kapıyı kapattım ve o da hemen yanıma koşarak üzerime atıldı.

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Şu resepsiyon ile çok meşguldüm, nefes alacak zamanı zor buldum."

"Bittiğine memnunum. Buraya gelmekte zorlandın mı?" diye şakasına sordu.

Güldüm. "Cidden Aspen, bu iş için fazlasıyla iyiysin." Aklına gelen fikrin bu kadar basit olması komikti. Kraliçe, söz konusu sarayı yönetmek olduğunda biraz fazla rahat davranıyordu. Ya da belki aklı başka yerde oluyordu. Sonuçta, akşam yemeğine katılmayı mecburi kılmadı: Odanda ya da aşağı katta yiyebilirdin. Hizmetçilerim beni yemek için hazırladılar ama ben yemek odasını gitmek yerine Bariel'in eski odasına gittim. Neredeyse aşırı derecede kolay olmuştu.

İltifatımı anlayınca gülümsedi ve beni, odanın arka köşesine

daha önce yerleştirdiği yastıkların üzerine oturttu. "Rahat mısın?"

Başımla onayladım ve onun da oturmasını bekledim ama oturmadı. Bunun yerine, büyük bir koltuğu kapının önüne çekti ve daha sonra bir masayı sürükledi, yerde oturduğumuzda masa başımıza değiyordu. Son olarak, masada bıraktığı bir çıkını kaptı –kokusundan yemek olduğu anlaşılıyordu– ve önüme koydu.

"Neredeyse evdeki gibi, değil mi?" Arkama geçti, böylece ben de bacaklarının arasında kaldım. Aldığımız pozisyon öylesine tanıdıktı ve yerimiz öylesine küçüktü ki gerçekten eski ağaç evimizi biraz hatırlatıyordu. Sanki sonsuza kadar yok olduğunu düşündüğüm bir şeyin bir parçasını almış ve özenle avucuma koymuştu.

"Daha bile iyi." Ona sokulurken iç çektim. Bir dakika sonra, parmaklarıyla saçımı düzelttiğini hissettim. İçimi titretti.

Bir süreliğine orada sessizce oturduk ve gözlerimi kapatıp Aspen'in nefesine yoğunlaştım. Maxon için de aynı şeyi yapmamın üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. Fakat bu farklıydı. Eğer yapmam gerekseydi, kalabalığın arasından Aspen'in nefes alışını tanıyabilirdim. Ve onun da beni tanıdığı ortadaydı. Bu bir parçacık huzur, özlemle istediğim şeydi ve Aspen bunu gerçek kılmıştı.

"Ne düşünüyorsun Mer?"

"Birçok şey." İç çektim. "Evim, sen, Maxon, Seçim, her şey."

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Genellikle aklımı ne kadar çok karıştırdıklarını. Yani, tam bana olanları anlayabileceğimi düşünürken bir şeyler oluyor ve duygularım değişiyor."

Aspen bir anlığına sessiz kaldı ve sorusunu sorduğunda sesi acıyla çıkıyordu, "Bana karşı olan hislerin çok sık değişiyor mu?"

"Hayır!" dedim, ona iyice sokuldum. "Adlandırmak gerekir-

se, değişmeden kalan tek sensin. Eğer her şey tepetaklak gider-se, senin burada, aynı noktada kalacağını biliyorum. Her şey çığırından çıksa ve sana olan sevgimi geri plana itse de daima var olacağını biliyorum. Mantıklı geliyor mu?"

"Geliyor. Tüm bu işi olduğundan daha karışık bir hale soktuğumu biliyorum. Tamamen dışarıda bırakılmadığıma da memnunum gerçi."

Aspen, sanki beni sonsuza kadar yanında tutabilecekmiş gibi sarıldı.

"Bizi unutmadım," diye temin ettim.

"Bazen Maxon ile birlikte Seçim'in kendimize özel versiyonundaymışız gibi hissediyorum. Sadece benimle o var ve sonunda ikimizden biri seni alacak ve kimin daha beter olduğuna karar veremiyorum. Maxon'ın yarıştığımızdan tam olarak haberi yok, yani o kadar çok çaba göstermeyebilir. Ama ben de saklanmak zorundayım, yani onun sana verebileceklerini verebilecek halim yok. İki taraftan da bakınca adil bir dövüş değil."

"Bu şekilde düşünmek zorunda değilsin."

"Başka nasıl düşünebilirim bilmiyorum Mer."

Nefesimi bıraktım. "Bundan konuşmayalım."

"Pekâlâ. Maxon hakkında konuşmak hoşuma gitmiyor zaten. Aklını karıştıran diğer şeyler neler? Neler oluyor?"

"Asker olmayı seviyor musun?" diye sorarken ona döndüm.

Başıyla onaylarken hevesle yemek paketine uzandı ve açtı. "Bayılıyorum Mer. Her anından nefret edeceğimi sanmıştım ama harika bir şey." Ağzına bir parça ekmeği attı ve konuşmaya devam etti. "Demek istediğim, görünen şeyler var, yani her zaman karnım tok. Kocaman olmamızı istiyorlar, bu nedenle dolu yiyecek var. Ve iğneler de tabii," derken düşünceliydi. "Ama çok kötü değiller. Ve haftalık da alıyorum. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğum halde para kazanıyorum."

Bir anlığına durdu, bir portakal dilimiyle oynuyordu. "Eve para göndermenin insana kendini ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğini biliyorum."

Annesini ve altı kardeşini düşündüğünü anlayabiliyordum. Evdeki baba figürü oydu; bu sebeple benden daha fazla ev hasreti çekiyor mu diye merak ettim.

Boğazını temizledi ve devam etti. "Ama hoşuma gitmeyeceğini sandığım başka şeyler de vardı. Askerlik rutinini ve disiplini seviyorum. Önemli bir şey yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor. Çok... Memnunum. Yıllardır malzeme sayıp evleri temizlerken durup dinlenmemiştim. Şimdi ise gerçekten yapmam gerekeni yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Yani cevabın kocaman bir evet mi? Seviyor musun?"

"Kesinlikle."

"Ama Maxon'ı sevmiyorsun. Ve Illéa'nın yönetim şeklini de sevmediğini biliyorum. Eskiden evimizdeyken bundan konuşurduk ve sonra, Güney'de statüsünü kaybeden onca insanla ilgili olay da var. Bunun da seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Başıyla onayladı. "Bence bu acımasızlık."

"O halde koruma konusunda kendini nasıl iyi hissediyorsun? Kralı ve Maxon'ı güvende tutmak için asilerle savaşıyorsun. Her şeyi yapan onlar ve yaptıkları şeylerin hiçbirini sevmiyorsun. Yani işini nasıl sevebiliyorsun?"

Düşünürken lokmasını çiğnedi. "Bilmiyorum. Sanırım mantıklı değil ama... Pekâlâ, dediğim gibi işte, ortada bir amaç var. Ve meydan okunduğunu ve teşvik edildiğini hissetmek, kendi hayatımla ilgili daha fazla şey yapıyor olabilmek de var. Belki Illéa mükemmel değil. İşin aslı, mükemmellikten oldukça uzakta. Ama benim... Umudum var," dedi.

Bu kelime üzerimizden akıp geçerken, bir anlığına ikimiz de sessiz kaldık.

"İşlerin olduklarından daha iyi bir hale geldiklerini hissediyorum, gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu kanıtlayacak kadar tarih bilgim yok. Ve gelecekte işlerin daha da iyiye gideceğini hissediyorum. Bence olasılık var.

Ve belki aptalca ama bu ülke benim. Sorunlu olduğunu anlıyorum ama bu, anarşistlerin gelip de ele geçirebilecekleri anlamına gelmiyor. Ülke hâlâ benim. Bu kulağa çılgınca mı geliyor?"

Ekmeğimi kemirdim ve Aspen'in sözlerini düşündüm. Sözleri, beni ağaç evimize ve ona sorular sorduğum zamanlara geri döndürdü. Karşı çıksam bile cevapları olayları anlamama yardımcı olurdu. Fakat bu noktada karşı çıkmıyordum. Aslında, kalbimin derinliklerinde saklanan şeyi görmeme yardımcı oldu.

"Hiç de çılgınca gelmiyor. Kesinlikle mantıklı geliyor."

"Düşündüğün şey konusunda yardımı dokundu mu?"

"Dokundu."

"Herhangi bir kısmını açıklayacak mısın?"

Ona gülümsedim. "Henüz değil." Aspen akıllıydı gerçi ve şimdiden tahmin etmiş olabilirdi. Gözlerindeki düşünceli ifade, muhtemelen tahmin ettiğini belirtiyordu.

Bir anlığına gözlerini kaçırdı, elini kolumda gezdirdi, son olarak düğme bilekliğimle oynadı. "Derbeder bir haldeyiz, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Bazen birbirinden ayrılamayacak kadar iç içe geçmiş bir düğüm gibi olduğumuzu hissediyorum."

Başımla onayladım. "Doğru. Birçok parçam sana bağlı. Sensiz kaybolmuşum gibi hissediyorum."

Aspen beni kendine çekti, elini alnımda ve yanağımda gezdirdi. "O halde birbirimize bağlı kalmamız gerekecek."

Beni nazikçe öptü, sanki çok fazla bastırsaydı anın büyüsü bozulurdu ve her şeyi kaybederdik. Belki haklıydı. Beni yavaşça yastıklardan oluşan yatağa indirdi, bana sarılıyor, sürekli

öperken elleri vücudumda dolanıyordu. Öyle tanıdık, öyle güven vericiydi ki. Parmaklarımı Aspen'in kısa kesilmiş saçlarında gezdirdim, eskiden beni öptüğünde saçlarının nasıl yüzüme döküldüğünü ve beni gıdıkladığını hatırladım. Beni saran kollarına dikkat ettim, kolları eskiden olduğundan çok daha dolgun, çok daha sağlamdı. Bana dokunuşu bile değişmişti. Yeni kavuştuğu özgüveni ortadaydı, İki olmanın, asker olmanın getirdiği bir şey içine işlemişti.

Fazlasıyla kısa bir süre sonra gitme vakti gelmişti ve Aspen beni kapıya götürdü. Beni, başımı döndüren, derin bir şekilde öptü. "Yakında sana tekrar bir not ulaştırmaya çalışacağım," diye söz verdi.

"Bekleyeceğim." Ona doğru uzandım, ona son bir kez daha sarıldım. Sonrasında ikimizi de güvende tutmak için gittim.

Hizmetçilerim beni yatmadan önce hazırladılar ve ben bu süre boyunca hayaller âleminde gibiydim. Eskiden Seçim'in tek bir tercihe bağlı olduğunu hissederdim: Maxon ya da Aspen. Ve sanki bu, kalbimin kolayca verebileceği bir kararmış gibiydi, geliştikçe çok fazla şeye dönüşmüştü. Beş miydim Üç mü? Bittiğinde, İki mi olacaktım Bir mi? Günlerimi bir memurun karısı olarak mı geçirecektim yoksa bir kralın mı? Kendimi hep rahat hissettiğim arka plana sessizce sıvışacak mıydım yoksa zorlayarak, hep o korktuğum spot ışıklarının altında mı olacaktım? İkisinden birini mutlulukla yapabilir miydim? Aspen'i seçersem, Maxon'ın sonunda birlikte olduğu kişiden nefret etmez miydim? Maxon ile kalırsam, Aspen'in seçtiği kişiden nefret etmez miydim?

Yatağa girip ışığı kapattığımda, kendime, şahsi kararımla burada olduğumu hatırlattım. Aspen istemiş ve annem de üstelemiş olabilirdi ama kimse bana zorla Seçim formunu doldurtmamıştı.

Gelecek şey her ne olursa olsun, yüzleşecektim. Yüzleşmek zorundaydım.

23. Bölüm

Yemek odasına gittiğimde kraliçeye eğilerek selam verdim ama o fark etmedi. Şimdiden gelen tek kişi olan Elise'e baktım ve o da sadece omuz silkti. Aynı derecede görmezden gelinen Natalie ile Celeste içeri girdiklerinde yerime oturdum ve sonunda Kriss geldi, tam yanıma oturdu ama gözlerini Kraliçe Amberly'den ayırmadı. Kraliçe, duvara gözlerini dikerken ya da sanki ters giden bir şey varmış gibi ara sıra Maxon ile kralın sandalyelerine bakarken kendi dünyasına dalmış gibi görünüyordu.

Uşaklar yemekleri servis etmeye ve kızların çoğu da yemeye başladılar ama Kriss ana masayı gözetlemeye devam etti.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadım.

Kriss iç çekti ve bana döndü. "Elise, neler olduğunu iç kaynaklardan öğrenmek ve Maxon ile kral Yeni Asya'ya vardıklarında karşılanmalarını sağlamak için ailesini aradı. Ama Elise'in ailesi oraya hiç gelmediklerini söylüyor."

"Hiç gelmemişler mi?"

Kriss başıyla onayladı. "İşin tuhaf yanı, vardıklarında kral aramıştı ve o da Maxon da Kraliçe Amberly ile konuşmuşlardı. Durumları iyiydi ve kraliçeye Yeni Asya'da olduklarını söylemişlerdi ama Elise'in ailesi gelmediklerini söylemeye devam etti."

Anlamaya çalışırken alnımı kırıştırdım. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Orada olduklarını söylüyorlar, yani nasıl orada olamazlar ki? Mantıklı gelmiyor."

"Haa," dedim, başka ne diyebileceğimden emin değildim. Elise'in ailesi orada olduklarını nasıl bilemezdi? Peki ya gerçekten Yeni Asya'da değildilerse? Nerede olabilirlerdi ki?

Kriss bana iyice sokuldu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var," diye fısıldadı. "Kahvaltıdan sonra bahçede yürüyüşe çıkabilir miyiz?"

"Tabii ki," diye yanıtladım, bildiklerini öğrenmek için hevesliydim.

İkimiz de hızlıca yedik. Ne öğrendiğinden emin değildim ama eğer dışarıda konuşmak istediyse, besbelli gizli kalması gerekiyordu. Kraliçenin dikkati çok dağınıktı, biz çıkarken fark etmedi bile.

Gün ışığı ile aydınlanmış bahçelere çıkmak, kendimi harika hissettirdi. "Dışarıya çıkmayalı bayağı oldu," dedim, gözlerimi kapattım ve suratımı güneşe doğru kaldırdım.

"Genellikle Maxon ile geliyorsun, değil mi?"

"Hı hı." Biraz sonra, bunu nasıl bildiğini merak ettim. Herkesin bildiği bir şey miydi?

Genzimi temizledim. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bir ağacın gölgesinde durdu ve benimle yüzleşmek için döndü. "Bence seninle birlikte Maxon hakkında konuşmalıyız."

"Ne olmuş ki ona?"

Kıpırdandı. "Eh, kendimi kaybetmeye hazırladım. Sanırım hepimiz hazırladık, belki Celeste hariç. Besbelli ortadaydı America. Seni istiyordu. Ve daha sonra Marlee'nin olayı yaşandı ve durum değişti."

Ne diyeceğimi pek bilemiyordum. "Yani, lider konuma geldiğin için üzgün olduğunu falan mı söylemek istiyorsun?"

Samimi bir tonla "Hayır!" dedi. "Hâlâ seni önemsediğini görebiliyorum. Kör değilim. Dediğim tek şey, bu noktada seninle başa baş gidiyor olabileceğimiz. Hoşuma gidiyorsun. Bence gerçekten harika birisin ve işlerin çirkinleşmesini istemiyorum, sonucu nasıl olursa olsun."

"Yani bu..."

Ellerini önünde kavuşturdu, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Bu, benim Maxon ile ilişkim konusunda sana karşı tamamıyla dürüst olacağımı ifade etme şeklim. Ve umuyorum ki sen de aynısını yaparsın."

Kollarımı kavuşturdum ve sormak için öldüğüm soruya geçtim. "Siz ikiniz ne zaman bu kadar yakınlaştınız?"

Gözleri biraz hülyalandı ve bir tutam açık kahverengi saçla oynadı. "Sanırım Marlee'nin olayından hemen sonra. Muhtemelen kulağa aptalca geliyordur ama ona bir kart yazdım. Evimdeyken, arkadaşlarım ne zaman mutsuz olsalar onlara kart yazardım. Her neyse, buna bayıldı. Ona şu ana kadar kimsenin hediye vermediğini söyledi."

Ne? Aa. Vay be. Benim için yaptığı bunca şeyden sonra, ben gerçekten karşılığında hiçbir şey yapmamış mıydım?

"Çok mutluydu, bir süre odasında onunla birlikte oturmamı istedi ve..."

Şok olarak "Odasını gördün mü?" diye sordum.

"Evet, sen görmedin mi?"

Sessizliğim ihtiyacı olan cevabı verdi.

Garip bir şekilde "Aa" dedi. "Eh, bir şey kaçırıyor sayılmazsın. Karanlık bir yer, silahlığı var ve bir de duvardaki karman çorman fotoğrafları. Özel bir şey yok," diye temin ederek geçiştirdi. "Neyse, ondan sonra beni boş vakitlerinin çoğunda ziyaret

etmeye başladı." Kafasını sağa sola salladı. "Biraz hızlı gelişti."

İç çektim. "Aslında bana söyledi," diye itiraf ettim. "İkimize de burada ihtiyacı olduğunu belirten bir ufak bir yorumda bulundu."

"Yani..." Dudağını ısırdı. "Hâlâ senden hoşlandığından oldukça eminsin, değil mi?"

Bundan zaten şüphelenmemiş miydi? Benden duyması mı gerekiyordu? "Kriss, tüm bunları gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet! Nerede durduğumu bilmek istiyorum. Ve ben de sana bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim. Bu işi biz yürütmüyoruz ama bu, yolumuzu kaybetmemiz gerekeceği anlamına da gelmez."

Ufak daireler çizerek yürüdüm, her şeyden bir anlam çıkartmaya çalışıyordum. Maxon'a Kriss'i soracak kadar cesur olduğumdan emin değildim. Kendimle ilgili konularda bile onunla dürüstçe konuşmakta zorlanıyordum. Fakat durduğum noktada, bazı gerçekleri bilmediğimi hissetmeye devam ediyordum. Belki de bilmemi sağlayabilecek tek umudum buydu.

"Bir süreliğine etrafta olmamı istediğinden oldukça eminim. Ama bence seni de burada istiyor."

Başıyla onayladı. "Fark ettim."

"Seni öptü mü?" diye patladım.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hayır ama bence öpmemesini söylemeseydim öperdi. Ailemin geleneğine göre nişanlanmadan önce öpüşmüyoruz. Bazen insanların düğün tarihlerini açıkladıkları partilerimiz oluyor ve herkes ilk öpücüğü görebiliyor. Benim de böyle olsun istiyorum."

"Ama denedi mi?"

"Hayır, o kadar ileriye gitmeden önce açıklama yaptım. Ellerimi çok öpüyor gerçi ya da bazen yanağımı. Bence bu çok tatlı," diye bir çırpıda söyledi.

Çimenlere bakarak başımla onayladım.

"Bekle," dedi tereddütle. "Seni öptü mü?"

Bir yanım, ilk kez öptüğü kişi olduğum için övünmek istiyordu. Öpüştüğümüzde, zaman durmuş gibi geldiği için de.

"Sayılır. Açıklamak zor," diyerek tedbirli bir cevap verdim.

Surat astı. "Hayır, değil. Öptü mü öpmedi mi?"

"Karışık bir durum."

"America, eğer dürüst olmayacaksan vakit kaybediyoruz. Buraya seninle açık konuşmak için geldim. Dost canlısı davranmanın ikimiz için de faydalı olacağını düşündüm."

Orada öylece durup ellerimi sıktım, kendimi açıklayabilmenin bir yolunu düşündüm. Kriss'den hoşlanmıyor değildim. Eğer eve gideceksem, onun kazanmasını isterdim.

"Seninle arkadaş olmak istiyorum Kriss. Zaten öyle olduğumuzu düşünmüştüm."

"Ben de," dedi nazikçe.

Hızlıca, "Özel anları paylaşmak benim için çok zor. Ve dürüstlüğüne minnettarım ama her şeyi bilmek istediğimden emin değilim. Sormuş olsam dahi," dedim, dudaklarında kelimelerin şekillendiğini görüyordum. "Sana karşı hisleri olduğunu zaten biliyordum. Bunu görebiliyorum. Şimdilik işlerin muğlakta kalmasını tercih ederim."

Gülümsedi. "Buna saygı duyarım. Yine de bana bir iyilikte bulunabilir misin?"

"Tabii, eğer yapabilirsem."

Dudağını ısırdı ve bir dakikalığına gözlerini başka bir yere çevirdi. Tekrar bana baktığında, gözlerinin ıslandığını görebiliyordum. "Beni gerçekten istemediğinden eminsen, beni uyarabilir misin? Senin nasıl hissettiğini bilmiyorum ama ben onu seviyorum. Ve bana söylenmesine memnun olurum. Eğer kesinlikle biliyorsan tabii."

Onu seviyordu. Korkusuzca, yüksek sesle söyledi. Kriss Maxon'ı seviyordu.

"Eğer bana emin olarak söylerse, sana söylerim."

Başıyla onayladı. "Ve belki birbirimize bir söz daha verebiliriz? Bilerek birbirimizin yoluna çıkmayacağımıza dair. O şekilde kazanmak istemiyorum ve senin de istediğini sanmıyorum."

İğrenerek, "Ben Celeste değilim," dedim ve o da kahkaha attı. "Adil olacağıma söz veriyorum."

"Pekâlâ öyleyse." Gözlerini sildi ve elbisesini düzeltti. Kafasında taç ile ne kadar asil duracağını kolaylıkla görebiliyordum.

"Gitmem gerek," diye yalan söyledim. "Benimle konuştuğun için teşekkürler."

"Geldiğin için teşekkürler. Patavatsızlık yaptıysam özür dilerim."

"Sorun değil." Geri çekildim. "Sonra görüşürüz."

"Peki."

Kaba olmayacak kadar hızlı bir şekilde davranıp arkamı döndüm ve saraya doğru yola koyuldum. İçeri girer girmez, hızımı arttırdım ve saklanma arzusuyla merdivenlerden yukarı fırladım.

İkinci kata çıktım ve odama doğru gittim. Genellikle tertemiz olan yerde tuhaf bir şekilde bir parça kâğıdın durduğunu fark ettim. Odama giden koridorda duruyordu, yani belki bana gönderilmiştir diye düşündüm. Emin olmak için döndürdüm ve okudum.

Bu sabah Paloma'da bir başka asi saldırısı oldu. Güncel sayıma göre üç yüz kişi ölü, en azından yüz kişi yaralı. Yine ana neden Seçim'i ortadan kaldırmak, kraliyet geleneğine son vermek. Lütfen önerilerinizi iletin.

Vücudum aniden soğudu. Kâğıdın iki yüzünü de taradım, bir tarih bulmaya çalıştım. Bu sabah bir saldırı daha mı olmuştu? Birkaç günlük bile olsa, en azından ikinci saldırıydı. Ve talep yine Seçim'i sonlandırmaktı. Tüm güncel saldırıların nedeni bu muydu? Bizden kurtulmaya mı çalışıyorlardı? Eğer öyleyse, hem Kuzeyli hem Güneyli asiler bu amaca mı hizmet ediyorlardı?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bunu görmemiş olmam gerekiyordu, yani biriyle konuşamazdım. Fakat bilmesi gereken insanlar bu bilgiye sahip miydi? Kâğıdı tekrar yere koymaya karar verdim. Bir muhafızın kısa süre içinde gelip, kâğıdı doğru adrese götüreceğini umuyordum.

Şimdilik, birilerinin cevap vereceğini umacaktım.

24. Bölüm

Sonraki iki gün boyunca tüm öğünlerimi odamda yedim, çarşamba akşamı yemek saatine kadar Kriss'den uzak durmayı başardım. O zamana kadar garip hissetmeyi keseceğimi düşünüyordum. Çok yanılmışım. Birbirimize sessizce tebessümler gönderdik ama ben kendimi konuşmaya zorlayamadım. Neredeyse, odanın diğer ucunda Celeste ile Elise'in ortasında oturuyor olmayı diliyordum. Neredeyse.

Tatlı servis edilmeden hemen önce, Silvia topuklu ayakkabılarının kaldırabileceği kadar hızla içeri daldı. Kraliçenin yanına gitmeden önce eğilerek selam verdi ve kraliçenin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kraliçenin ağzı açık kaldı ve Silvia ile birlikte odadan dışarı koşarak bizi yalnız bıraktı.

Sesimizi yükseltmememiz öğretilmişti ama o anda kendimize engel olamadık.

Celeste, anormal bir şekilde endişelenerek "Neler olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Elise, "Başlarına bir şey geldiğini düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Kriss nefes nefese "Ah, hayır," dedi ve başını masaya yatırdı.

Natalie, "Sorun yok Kriss. Biraz turta ye," diye önerdi.

Dilim tutulmuştu, olanların ne anlama geleceğini düşünmeye bile korkuyordum.

Kriss yüksek sesle, "Ya yakalandılarsa?" diyerek endişesini dile getirdi.

Elise, "Yeni Asyalıların bunu yapacağını sanmıyorum," dedi ama endişeli olduğunu görebiliyordum. Maxon için mi endişeleniyordu yoksa bağlantısı olan insanlar nedeniyle şansını kaybedeceğinden dolayı mı endişeliydi emin değildim.

Celeste usulca "Ya uçakları düştüyse?" dedi.

Kafasını kaldırdı ve suratındaki gerçek korkuyu görünce şaşırdım. Hepimizi susturmaya yetmişti.

Ya Maxon öldüyse?

Kraliçe Amberly, Silvia ile birlikte geri döndü ve hepimiz merakla onu izledik. Işıltılar saçtığı için aniden rahatladık.

"İyi haberlerim var leydiler. Kral ve prens bu gece evlerine dönmüş olacaklar!" diye şakıdı.

Kriss ile birlikte aynı anda sandalyelerimize yığılırken, Natalie de alkışlıyordu. O birkaç dakikada vücudumun ne kadar gerildiğini fark etmemiştim.

Silvia söze başladı. "Son birkaç günleri oldukça yoğun geçtiği için büyük kutlamalardan vazgeçtik. Yeni Asya'dan ne zaman ayrılacaklarına bağlı olarak, yatma vaktinden önce onları görebileceğimiz bile şüpheli."

Kraliçe sabırlı bir şekilde, "Teşekkür ederim Silvia," dedi. Gerçekten kimin umurundaydı ki? "Beni affedin leydiler ama yapmam gereken işler var. Lütfen tatlılarınızın tadını çıkartın ve güzel bir gece geçirin," dedi, sonrasında döndü ve sanki ayakları yere basmıyormuş gibi uçarak kapıdan geçip gitti.

Kriss dakikalar sonra gitti. Belki de eve hoş geldin kartı hazırlıyordu.

Ben de hızlıca yedim ve üst katın yolunu tuttum. Odama giden koridorda yürürken, beyaz bir şapkanın altındaki sarı saçların bir anlığına parladığını ve hizmetçi üniformasının siyah eteğinin dalgalanarak merdivenlerin uzak ucuna gittiğini gördüm. Bu Lucy'ydi ve ağlıyordu. Fark edilmeden gitmeye öylesine niyetlenmişti ki arkasından seslenmemeye karar verdim. Odama giden köşeyi döndüğümde kapımın ardına kadar açık olduğunu gördüm. Kapı seslerini gizlemediğinden dolayı, Anne ile Mary'nin tartışması koridora taşmıştı ki oradan her şeye kulak misafiri oldum.

Mary dert yanarak, "Neden hep bu kıza bu kadar sert davranmak zorundasın ki," dedi.

"Ona ne söylemeliydim? İstediği her şeyi elde edebileceğini mi?" Anne lafı yapıştırdı.

"Evet! Sadece ona güvendiğini söylemenin ne zararı olurdu?"

Neler oluyordu? Son günlerde mesafeli davranmalarının sebebi bu muydu?

Anne suçlarcasına "Gözü çok yükseklerde!" dedi. "Ona boş yere umut vermek düşüncesizlik olurdu."

Mary'nin ses tonu iğneleyiciydi. "Ah, ona dediğin her şeyi ölçüp biçtin de! Kıskanıyorsun!" diye suçladı.

"Ne?" Anne tepki gösterdi.

Mary, "Kıskanıyorsun! Senin de istediğin bir şeye senden daha yakın olmasına katlanamıyorsun," diye bağırdı. "Senin gibi sarayda büyümediğinden hep Lucy'ye tepeden bakıyorsun ve ben burada doğduğum için de beni çekemiyorsun. Neden kendini iyi hissetmek için onu ezmektense, olduğunla yetinmiyorsun?"

Anne, sesi çatlayarak "Benim yapmaya çalıştığım şey bu değildi!" dedi.

Hızlı iç çekmesi Mary'yi susturmaya yetti. Beni de durdurabilirdi. Anne'in ağlaması imkânsızmış gibi geliyordu.

"Bundan daha fazlasını istemem çok mu kötü?" diye sordu, ağladığı için sesi kalınlaşmıştı. "İşimi yapmaktan memnunum ve bu pozisyonla onurlandırıldığımı biliyorum ama hayatımın sonuna dek bunu yapmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Bir eşim olsun istiyorum. İstiyorum..." Sonunda hüznüne yenik düşmüştü.

Kalbim binlerce parçaya ayrıldı. Anne'in bu işten kurtulmasının tek yolu evlilikten geçiyordu. Ve sarayın koridorlarında, bir hizmetçiyi eş yapmak isteyen Üçler ve Dörtler dolanmıyordu. Gerçekten burada şıkışıp kalmıştı.

İç çektim, kendimi toparladım ve odaya girdim.

Mary eğilerek selam verip, "Leydi America," dedi ve Anne de aynısını yaptı. Gözümün ucuyla, yüzündeki gözyaşlarını alelacele sildiğini gördüm.

Gururlu olduğunu bildiğimden, bunu fark ettiğimi belli etmenin iyi bir şey olmayacağını düşünüyordum, böylece yanlarından geçip aynanın önüne gittim.

Mary, "Nasılsınız?" diye sözüne devam etti.

"Gerçekten yorgunum. Derhal yatağa gireceğim sanırım," dedim, dikkatimi saçımdaki tokalara vererek. "Bilin bakalım ne diyeceğim. Neden siz de gidip dinlenmiyorsunuz? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Anne, sesi çatlamasın diye uğraşarak "Emin misiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Hem de çok. Sizinle yarın görüşürüz."

Bundan daha fazlasını duymaya ihtiyaçları yoktu, çok şükür. Şu anda kendi istekleri dışında benimle uğraşmalarını istemiyordum. Elbisemden çıkmayı başarınca yatağıma uzanarak uzun süre Maxon'ı düşündüm.

Onunla ilgili tam olarak ne düşündüğümden bile emin değildim. Belli belirsiz ve dağınıktı ama güvende olduğunu ve buraya geldiğini duyduğumda hissettiğim baş döndürücü mutluluk aklıma gelip duruyordu. Zihnimin bir yanıyla, gittiğinden beri beni hiç düşündü mü diye merak ediyordum.

Saatlerce yatakta döndüm, tamamıyla rahatsızdım. Gece saat bire doğru, bir şeyler okuyabileceğime karar verdim. Lambayı yaktım ve Gregory'nin günlüğünü çıkarttım. Sonbaharda yazdıklarını atladım ve Şubat ayında yazdıklarından birini seçtim.

Bazen ne kadar kolay olduğunu düşününce kahkaha atasım geliyor. Eğer ülkeleri yerle bir etmekle ilgili bir ders kitabı yazılırsa, yıldızı da ben olurdum. Ya da belki kendim yazabilirim. İlk adımın ne olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim, çünkü bir başka ülkeyi gelip işgal etmesi için zorlayamam ya da ahmakları bir ülkenin başına getiremem ama lider olmak isteyen herkese, ne gerekiyorsa yaparak aşırı derece para biriktirmelerini tavsiye ederim.

Öte yandan, paranın büyüsü yeterli olmayacaktır. Diğer insanları parayla siz yönetmelisiniz ve paranın efendisi olmalısınız. Politika konusunda deneyimsiz oluşum yandaş kazanmamda bir sorun yaşatmadı. Tam tersi, bu sektörü tamamıyla göz ardı etmenin en büyük artılarımdan biri olduğunu söyleyebilirim. Kimse politikacılara güvenmiyor ve neden güvensinler ki? Wallis, senelerdir belki aralarından biri gerçek olabilir diye boş vaatlerde bulunup duruyor ve cehennemde bile olsa hiçbiri gerçekleşmeyecek. Ben, diğer yandan, daha fazlasına sahip olma fikrini sunuyorum. Garantisi yok, değişimin gerçekleşebileceğine dair ufak bir umut kırıntısı var. Değişimin ne olacağının bu noktada önemi bile yok. Öyle çaresizler ki umursamıyorlar. Soru sormak bile akıllarına gelmiyor.

Belki de işin sırrı, diğerleri paniklerken sakin kalmaktır. Wallis'den şu anda nefret ediliyor, neredeyse başkanlığı bana devretti ve kimsenin ruhu duymuyor. Hiçbir şey demiyorum, hiçbir şey yapmıyorum

ve etrafımdaki herkes isteri krizinde boğulurken mutlu mesut bir tebessüm takınıyorum. Yanımdaki korkağa tek bir bakış atıyorum ve podyumda dururken ya da başbakanın elini sıkarken daha iyi gözükeceğimden şüphe etmiyorum. Ve Wallis, insanların sevdiği birinin yanında olmasını öyle çaresizce istiyor ki her şeyi yönetmek için göze batmadan yapılacak birkaç anlaşmanın yeterli olacağından eminim.

Bu ülke benim. Satranç seti olan ve kazanacağını bilerek oynayan bir çocuk gibi hissediyorum kendimi. Ben daha zekiyim, daha zenginim ve kimsenin adını koyamadığı bir sebeple bana tapan bir ülkenin gözünde daha vasıflıyım. Birileri düşünmeye başladığında, artık sorun olmaktan çıkacak. Ne istersem onu yaparım ve beni durduracak kimse de kalmadı. Peki, sırada ne var?

Sanırım sistemi çökertmenin vakti geldi. Bu rezil cumhuriyet zaten sallantıda ve zar zor dayanıyor. Sorulacak gerçek soru, Kiminle birlik olacağım. Bunu, halkın yalvararak istediği bir şeye nasıl dönüştüreceğim?

Bir fikrim var. Kızımın hoşuna gitmeyecektir ama bu, gerçekten umurumda değil. Bir işe yaramasının vakti geldi.

Kapağını çarparak kitabı kapattım, aklım karışmıştı ve sinirlenmiştim. Bir şeyleri gözden mi kaçırıyordum? Sistemi çökertmek? İnsanları parayla yönetmek? Ülkemiz, gerekli olduğu için değil de duruma müsait olduğu için mi böyle kurulmuştu?

Aklıma, kitabı karıştırıp kızının başına ne geldiğini öğrenmek geldi ama zaten dikkatim dağılmıştı, yapmamaya karar verdim. Bunun yerine balkona çıktım, temiz havanın okuduğum kelimelerden anlam çıkartmama yardımcı olabilmesini umuyordum.

Tüm bunlara anlam verebilmeye çabalayarak gökyüzüne baktım ama işe nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. İç çektim ve gözlerim bahçede dolandı, bir tutam beyaz rengin üzerinde durdu. Maxon bahçede tek başına yürüyordu. So-

nunda evine gelmişti. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve üzerinde kravat ya da ceket yoktu. Bu kadar geç bir saatte dışarıda ne yapıyordu? Elinde kameralarından birini tuttuğunu gördüm. Bu gece onun için de zorlu geçiyor olmalıydı.

Bir anlığına tereddüt ettim ama bu konuda başka kiminle konuşabilirdim ki?

"Pissst!"

Sesin kaynağını arayarak kafasını çevirdi. Tekrar seslendim, beni görene kadar kollarımı salladım. O da bana el sallarken, suratında şaşkın bir tebessüm vardı. Görebileceğini umarak kulağıma dokundum. O da aynısını yaptı. Parmağımla önce onu, sonra odamı işaret ettim. Başıyla onayladı, bir dakika içinde geleceğini bildirmek için parmağını kaldırdı. Başımla onayladım ve o içeri girerken ben de içeri girdim.

Sabahlığımı giydim ve parmaklarımı saçımda gezdirdim, onun görünebildiğinin yarısı kadar derli toplu görünmek istiyordum. Bu konuda nasıl konuşmam gerektiğinden emin değildim, çünkü temelde Maxon'a, halkın inandırıldığının aksine özveriyle kurulmamış bir temelin üzerinde oturduğunu bilip bilmediğini soracaktım. Tam onu neyin bu kadar oyaladığını düşünmeye başlamışken kapıma vurdu.

Kapıyı açmak için koştum ve kamerasının lensi tarafından karşılandım. Şaşkın tebessümümün bir fotoğrafını çekti. Yüz ifadem, bu ufak numarasının hoşuma gitmediğini gösteren bir hâle büründü ve Maxon bunu da kamerasıyla yakalarken kahkaha attı.

"Komiksin. İçeri gir," diye emrederken kolundan yakaladım.

Emre uydu. "Üzgünüm, dayanamadım."

"Vaktini iyice değerlendirdin," diye suçladım, yatağımın bir ucuna yerleştim. Yanıma geldi, birbirimizin suratına bakabileceğimiz kadar uzak bir noktada oturdu.

"Odama uğramam gerekiyordu." İçinde kuruş olan kavano-

zumu titreterek, kamerasını komodinime düzgünce yerleştirdi. Neredeyse kahkaha atıyormuş gibi duyulan bir ses çıkarttı ve tekrar bana döndü, neden geç kaldığını açıklamadı.

"Ah. Peki, yolculuğun nasıl geçti?"

"Garip," diye itiraf etti. "Yeni Asya'nın kırsal bölgesinde bulduk kendimizi. Babam, o bölgeye özel bir anlaşmazlık olduğunu söylemişti ama biz oraya gidene kadar sorun kalmamış." Kafasını sağa sola salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hiç mantıklı gelmiyordu. Birkaç günümüzü eski şehirlerde dolaşıp yerli halkla konuşmaya çalışarak geçirdik. Babam, dili kullanma şeklimden hiç memnun değildi ve daha fazla çalışmam için ısrar ediyordu. Sanki bugünlerde yeterince şeyle uğraşmıyorum da," derken iç çekti.

"Bu çok tuhaf."

"Sanırım bir tür testti. Son zamanlarda beni rastgele testlere sokuyor ve her zaman da test olduğunu anlamıyorum. Belki bu da karar verme ya da aniden ortaya çıkan şeylerle baş etme konusundaydı. Emin değilim." Omuzlarını silkti, "Her halükârda, kazanamadığımdan eminim."

Bir anlığına ellerini kıpırdattı. "Ayrıca, Seçim ile ilgili de gerçekten konuşmak istiyordu. Araya giren mesafenin işime yarayacağını düşündü sanırım, bana bakış açısı ya da başka bir şeyler kazandıracağını düşündü. Dürüst olmak gerekirse, benim vermem gereken karar hakkında herkesin konuşmasından bıktım usandım."

Kralın kafasında kurduğu bakış açısının, beni Maxon'ın kafasından çıkartmak olduğuna emindim. Yemeklerde diğer kızlara nasıl gülümsediğini ya da koridorda görünce nasıl başıyla selam verdiğini görmüştüm. Bunu bana hiç yapmadı. Aniden rahatsız oldum ve ne diyeceğimi bilemedim.

Görünen o ki Maxon da aynı durumdaydı.

Henüz ona günlükle ilgili soru soramayacağıma karar verdim. Bu konularda şevki kırılmış gibi görünüyordu –liderlik etmek, istediği türden bir kral olmak konularında– ve onun fikri olduğundan emin olmadığım sorulara cevap bekleyemezdim. Beynimin bir yanı, benimle paylaştığından çok daha fazlasını bildiği konusundaki endişelerimden arınmama engel oluyordu ama daha çok şey bilmeden konuşmamam gerekiyordu.

Maxon genzini temizledi ve cebinden ipe dizilmiş boncuklar çıkarttı.

"Dediğim gibi birçok kasabaya gittik ve bunu, bir kadının dükkânında gördüm. Mavi renkli," diye ekledi, belli olan şeyi dile getirdi. "Mavi renk hoşuna gidiyor sanırım."

"Mavi rengi seviyorum," diye fısıldadım.

Küçük bilekliğe baktım. Birkaç gün önce, Maxon dünyanın bir ucunda yürüyordu ve bunu bir dükkânda gördü... Ve aklına geldim.

"Diğer kimseye göre bir şey bulamadım, yani bu aramızda kalabilir mi?" Başımla onayladığımı belirttim. "Hiç hava atan biri olmadın," diye geveledi.

Bileklikten gözlerimi ayıramıyordum. Pek kıymetli olmayan, parlatılmış taşlardan yapılmış bilekliğin değeri olduğundan düşük gösterilmişti. Uzanıp parmağımı oval şeklindeki bir boncuğa değdirdim ve Maxon da bilekliği elinde sallayarak beni güldürdü.

"Takmamı ister misin?" diye önerdi.

Başımla onayladım ve Aspen'in düğmesini takmadığım bileğimi uzattım. Maxon soğuk taşları tenime değdirdi ve hepsini birarada tutan küçük kurdeleyi bağladı.

"Çok hoş," dedi.

Ve işte orada, tüm endişeleri bir kenara iten şey duruyordu: Umut.

Kalbimin ağırlaşan kısımlarını yerinden oynattı ve onu öz-

lememe neden oldu. Cadılar Bayramı'ndan beri yaşanan her şeyi silmek istedim, o geceye geri dönmek ve dans pistindeki o iki insana tutunmak istedim. Ve aynı anda, kalbimi acıttı. Eğer Cadılar Bayramı'na geri dönmüş olsaydık, bu hediyeden şüphe duymamı gerektirecek bir sebep de olmazdı.

Babamın olduğumu söylediği gibi biri, Aspen'in söylediklerinin tam tersi olmaya karar versem de... Kriss olamazdım. Kriss benden daha iyiydi.

Öylesine yorgundum, gergindim ve kafam karışıktı ki ağlamaya başladım.

Çekinerek "America?" dedi. "Sorun nedir?"

"Anlayamıyorum."

Usulca, "Neyi anlayamıyorsun?" diye sordu. Bu günlerde ağlayan kızların yanında çok daha iyi davrandığını zihnimin bir köşesine not ettim.

"Seni," diye belirttim. "Şu anda seninle ilgili konularda kafam gerçekten karışık." Suratımın bir yanına süzülen gözyaşını elimle sildim ve Maxon da nazikçe diğer yandaki gözyaşlarımı sildi.

Bir şekilde, onun bana tekrar bu şekilde dokunması garipti. Aynı zamanda öylesine tanıdık geliyordu ki dokunmasaydı tuhaf kaçardı. Gözyaşlarım yok olduktan sonra, elini çekmedi, avucuyla yanağıma dokundu.

Ciddi bir şekilde, "America," dedi, "eğer benimle ilgili bir şey bilmek istersen –benim için önemli olanın ne olduğunu ya da kim olduğumu– tek yapman gereken sormak."

O kadar samimi görünüyordu ki neredeyse sorumu soracaktım. Neredeyse bana her şeyi anlatması için ona yalvaracaktım: Başından beri Kriss'i düşünüyor muydu, günlük hakkında bilgisi var mıydı, bu mükemmel, minik bilekliği görünce neden beni düşünmüştü?

Fakat doğruyu söyleyeceğini nereden bilecektim? Ve –değişmeyen bir tercih olduğunu yavaşça idrak ettiğim için– Aspen'e ne olacaktı?

"Bunu yapmaya henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

Bir anlık bir duraksamadan sonra, Maxon bana baktı. "Anlıyorum. En azından anladığımı sanıyorum. Fakat çok yakında, bazı ciddi şeyler hakkında konuşmamız gerekecek. Ve sen hazır olduğunda, ben burada olacağım."

Üzerime gelmedi, bunun yerine ayağa kalktı, kamerasını alıp kapıya doğru gitmeden önce bana başıyla hafifçe selam verdi. Koridorda gözden kaybolmadan önce, son bir kez daha bana baktı ve onu uzaklaşırken görmenin ne kadar canımı acıttığını fark ettiğimde şaşırdım.

25. Bölüm

Silvia, "Özel dersler mi?" diye sordu. "Yani, haftada birkaç defa?"

"Kesinlikle," diye yanıtladım.

Buraya geldiğimden beri ilk kez Silvia'dan gerçekten memnundum. Her kelimesine uyan birini reddetmeyeceğini biliyordum ve eğer bana fazladan iş yaptıracaksa, bu kendimi oyalayabileceğim anlamına gelirdi.

Şu anda Maxon'ı ve Aspen'i ve günlüğü ve kızları düşünmek, yapabileceğimden çok daha fazlasıydı. Protokol siyahtan ve beyazdan oluşuyordu. Yasa önerisi sunmanın belli başlı yolları vardı. Bunlar uzmanlaşabileceğim şeylerdi.

Silvia bana baktı, hâlâ biraz şaşkındı, sonra yüzünde kocaman bir tebessüm oluştu. Bana sarılarak haykırdı, "Ah bu harika olacak. Sonunda aranızdan biri bunun ne kadar önemli olduğunu anladı!" Kolunu uzatarak beni tuttu. "Ne zaman başlamak istiyorsun?"

"Şimdi?"

Neşe patlaması yaşıyordu. "Gidip bazı kitaplar getireyim."

Derslerine daldım, kafama doldurduğu kelimeler ve bilgiler ve istatistikler için ona minnettardım. Silvia'nın yanında olmadığımda, Kadınlar Odası'nda geçirdiğim sayısız saat boyunca

ödev verdiği bir şeyi okuyor, diğer kızların sesini zihnimde bastırıyordum.

Çalıştım ve beşimizin tekrar ortak bir derse gireceği an için heyecanlandım.

O an geldiğinde, Silvia hangi konuya meraklı olduğumuzu sorarak sözlerine başladı. Ailemi, müziği ve daha sonra, sanki yazılmak için direniyormuş gibi görünen adalet kelimesini yazdım.

"Bunu sormamın sebebi, kraliçenin genellikle bir tür komitenin, ülkemizin yararına olan bir şeyin başında bulunuyor olmasıdır. Örneğin; Kraliçe Amberly, zihinsel ve fiziksel açıdan güçsüz olan insanların ailelerini kapsayan bir eğitim programına başladı. Aileler onlarla baş edemeyecek duruma geldiklerinde, bu insanların çoğu sokaklara terk ediliyorlar ve Sekizlerin sayısı baş edilemeyecek kadar artıyor. Son on yılın istatistikleri, onun programı sayesinde bu sayıda düşüş olduğunu ve böylece, genel nüfusun da güvence altına alındığını gösteriyor."

Elise, gergin bir ses tonuyla "Bunun gibi bir program hazırlamamız mı gerekiyor?" diye sordu.

Silvia, "Evet, bu sizin yeni projeniz olacak," dedi. "İki hafta içinde gerçekleşecek Başkent Raporu'nda, fikrinizi sunmanız ve nasıl başlamak istediğinizi anlatmanız istenecek."

Natalie çığlık atar gibi bir ses çıkarttı ve Celeste gözlerini devirdi. Kriss, sanki şimdiden bir şeyleri hayal ediyor gibi görünüyordu. Aniden çok istekli görünmesi beni gerdi.

Maxon'ın yakınlarda yapılacak bir elemeden bahsettiğini hatırladım. Kriss ile ikimizin birazcık avantajlı olduğumuzu hissettim ama yine de durum aynıydı.

Celeste, "Bu gerçekten işe yarıyor mu?" diye sordu. "Gerçekten kullanabileceğimiz bir şeyler öğrenmeyi tercih ederim."

Endişelenmiş gibi çıkan ses tonundan, aslında bu fikirden şimdiden sıkılmış ya da yılmış olabileceğini seziyordum.

Silvia şaşkın görünüyordu. "Bunu kullanacaksınız! Yeni prenses olan kişi, bir yardım projesinin başında olacak."

Celeste kısık sesle bir şeyler mırıldandı ve bir kalemle oynamaya başladı. Pozisyonu hiçbir sorumluluk üstlenmeden istemesinden nefret ediyordum.

Ondan daha iyi bir prenses olurdum, diye düşündüm. Ve o anda, içinde gerçeklik payı olduğunu fark ettim. Bağlantılarım yoktu ve Kriss'in duruşuna sahip değildim ama en azından önemsiyordum. Ve bunun hiçbir değeri yok muydu?

Üzün süredir ilk kez, içimde bir coşku dalgası hissettim. Beni diğerlerinden ayıran bir şeyi göstermeme olanak tanıyacak bir proje önümdeydi. Kendimi buna adamak konusunda kararlıydım ve gerçekten bir fark yaratacak bir şey ortaya çıkartacağımı umuyordum. Belki uzun vadede kaybedecektim, belki kazanmak bile istemeyecektim. Fakat elimden geldiğince bir prenses gibi olmaya çalışacaktım ve bu, Seçim ile aramı düzeltmeye yetecekti.

Hiç umut yoktu. Ne kadar denersem deneyeyim, yardım projem için aklıma bir tek fikir gelmiyordu. Düşündüm ve okudum ve biraz daha düşündüm. Hizmetçilerime sordum ama onların da fikri yoktu. Aspen'e danışabilirdim ama ondan günlerdir haber almamıştım. Maxon evine döndüğü için ekstra dikkatli davrandığını tahmin ediyordum.

İşin daha kötü yanı, Kriss'in besbelli sunumuna yoğunlaşmış olmasıydı. Kadınlar Odası'ndaki vaktinden kısıp okumaya gidiyordu ve yanımızda olduğunda da ya burnunu bir kitaba gömüyor ya da aceleyle notlar alıyordu.

Lanet olsun.

Cuma günü geldiğinde, önümde sadece bir hafta kaldığını ve ufukta görünen hiçbir şey olmadığını aniden fark ettiğimde ölmek istedim. Rapor sırasında Gavril, bir sonraki programın

planını belirtti ve birkaç kısa duyurunun ardından tüm gecenin sunumlarımıza ayrılacağını açıkladı.

Alnımdan bir damla ter döküldü.

Maxon'ı bana bakarken yakaladım. Eliyle uzandı ve kulağına dokundu ve ben ne yapacağımı bilemedim. Evet demeyi pek istemiyordum ama onu görmezden gelmek de istemiyordum. Kulağıma dokundum ve Maxon rahatlamış gibi göründü.

Maxon'ın ortaya çıkmasını beklerken kıpırdanıp durdum, saçımın ucuyla oynuyor ve odada dolanıyordum.

Maxon kapıya hızlıca tıklattıktan sonra, eskiden olduğu gibi içeri girdi. Ayakta duruyordum, normalden daha resmi davranmam gerektiğini hissediyordum. Gülünç göründüğümün farkındaydım ama aynı zamanda buna engel olamıyordum.

"Nasılsın?" diye sordu, odada yürüdü.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Gerginim."

"Göze çok hoş geldiğim için, değil mi?"

Suratındaki anlayış dolu ifadeye bakınca kahkaha attım. "Gözlerimi başka bir yöne çevirmeliyim," dedim, oyuna katıldım. "Aslında, daha çok şu yardım projesiyle ilgili."

"Ah," dedi, masamın önüne oturdu. "Bana sunum yapabilirsin, istersen. Kriss yaptı."

Şevkim kırıldı. Tabii ki yapmıştır. "Benim henüz bir fikrim bile yok," diye itiraf ettim, karşına geçip oturdum.

"Ah. Evet, bunun ne kadar stres yaratabileceğini anlayabiliyorum."

Hiçbir fikri olmadığını belirtircesine bir bakış attım.

"Senin için önemli olan nedir? Diğerlerinin gözünden kaçan, sana gerçekten dokunan bir şeyler olmalı." Maxon, sandalyesine rahatça yaslandı, tek eli masadaydı.

Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Benim ne kadar gergin olduğumu göremiyor muydu?

"Tüm hafta boyunca düşündüm ve aklıma hiçbir şey gelmedi."

Usulca kahkaha attı. "Bunu, en kolaylıkla yapacak kişi olduğunu sanırdım. Hayatında, diğer dördünün gördüğü zorlukların toplamından daha zor şeyler yaşadın."

"Kesinlikle ama bunlardan herhangi birini nasıl değiştireceğimi asla bilemedim. Sorun da bu." Masaya gözlerimi diktim, Carolina'yı mükemmel bir netlikle hatırlıyordum. "Hepsini görebiliyorum... Ağır işlerde çalışırken sakatlanan ve artık çalışamayacakları için Sekiz olan Yediler. Sokağa çıkma yasağının sonuna doğru sokaklarda dolaşan, neredeyse bir hiç uğruna yalnızlık çeken erkeklerin yataklarında dolaşan kızlar. Asla yeteri kadar şeye sahip olamayan çocuklar –yeterli yiyecek, yeterli ısıtma, yeterli sevgi– çünkü anne babaları ölümüne çalışıyorlar. En kötü günlerimi, sanki hiç önemi yokmuş gibi hatırlıyorum. Ama uygun bir yolunu bulup da bu konuda bir şeyler yapmak dersen?" Kafamı sağa sola salladım. "Ne diyebilirim ki?"

Cevabın gözlerinde olduğunu umarak ona baktım. Yoktu.

"Harika bir noktaya değindin." Daha sonrasında, sustu.

Hem söylediklerimi hem de onun verdiği cevabı düşündüm. Gregory'nin planları hakkında düşündüğümden daha çok şey bildiği anlamına mı geliyordu? Yoksa diğerleri çok az şeyle yetinirken, çok fazla şeye sahip olduğu için suçluluk hissettiği anlamına mı geliyordu?

İç çekti. "Bu gece konuşacağımızı umduğum konu bu değildi."

"Aklından neler geçiyordu?"

Sanki delirmişim gibi bana baktı. "Sen geçiyordun, tabii ki."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Benimle ilgili tam olarak ne?"

Pozisyonunu değiştirdi, sandalyesini öyle bir ayarladı ki birbirimize daha yakın duruyorduk ve öne doğru eğilmiştik, sanki bir sırrı paylaşıyorduk. "Marlee'nin iyi durumda olduğunu

gördüğünde işlerin değişeceğini düşünmüştüm. Beni önemsemenin bir yolunu bulacağından emindim. Fakat böyle bir şey olmadı. Bu gece bile, yani benimle görüşmeyi kabul ettin ama tavrın mesafeli."

Yani fark etmişti.

Parmaklarımı masada gezdirdim, gözlerine bakmıyordum. "Sorunum tam olarak seninle ilgili değil. Bu pozisyonla ilgili." Omuz silktim. "Bunu bildiğini sanıyordum."

"Fakat Marlee'den sonra..."

Başımı kaldırdım. "Marlee'den sonra da olaylar yaşandı. Bir anlığına prenses olmanın ne demek olduğunu kavrıyordum ama sonra aklımdan çıkıyordu. Ben diğer kızlar gibi değilim. Ben buradaki en düşük sınıfım ve Elise bir Dört olabilir ama ailesi çoğu Dört'ten çok farklı. Çok fazla şeye sahipler. Para karşılığında statü satın almadıklarına şaşırıyorum. Ve sen de bu şekilde yetiştirildin. Bu, benim için çok ciddi bir değişim."

Başıyla onayladı, sonsuz sabrı yine yerli yerindeydi. "Gerçekten anlıyorum America. Sana zaman tanımak istememin sebeplerinden biri de buydu. Fakat bu işin içinde benim de olduğumu hesaba katmalısın."

"Katıyorum."

"Hayır, o şekilde değil. Denklemin bir parçasıymışım gibi değil. Yaşadığım zor durumu düşün. Çok fazla vaktim kalmadı. Bu yardım projesi, yapılacak bir diğer elemenin zeminini oluşturacak. Eminim ki bunu tahmin etmişsindir."

Başımı eğdim. Tabii ki tahmin etmiştim.

"Öyleyse, son dört kişi kaldığında ne yapacağım? Sana daha fazla zaman mı tanıyacağım? Sayı üçe düştüğünde seçim yapmam gerekiyor. Eğer üç kişi kalırsanız ve sen hâlâ sorumluluğu, iş yükünü, beni... İsteyip istemediğine karar vermeye çalışırsan, o zaman ne yapacağım?"

Dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum."

Maxon kafasını sağa sola salladı. "Reddediyorum. Bir cevaba ihtiyacım var. Çünkü bunu gerçekten isteyen –beni gerçekten isteyen– birini, sen son anda geri çekileceksen evine gönderemem."

Nefes alıp verişim hızlandı. "Yani sana şimdi bir cevap vermek zorundayım, ha? Neye cevap verdiğimi bile bilmiyorum. Kalmak istediğimi söylersem, doğru kişi olmak istediğim anlamına mı gelir? Çünkü bunu bilemiyorum." Kaslarımın gerildiğini hissettim, sanki koşmaya hazırlanıyorlardı.

"Şimdi bir şey demek zorunda değilsin ama *Rapor* vakti gelene kadar bunu isteyip istemediğini keşfetmen gerekiyor. Sana ültimatom vermek istemiyorum ama tek şansım var ve biraz sorumsuz davranıyorsun."

Devam etmeden önce iç çekti. "Konuşmanın bu yönde gitmesini de istemiyordum. Belki de gitmeliyim." Kalmasını istememi, her şeyin kendi başına hallolacağım söylememi istediğini ses tonundan anlayabiliyordum.

"Bence de gitmelisin," diye fısıldadım.

Rahatsız olmuştu, kafasını sağa sola salladı ve ayağa kalktı. "İyi." Hızlı, agresif adımlarla yürüdü. "Gidip Kriss'in ne yaptığına bakacağım."

26. Bölüm

Kahvaltıya geç gittim. Maxon ile ya da herhangi bir kızla karşılaşma riskini göze almak istemiyordum. Ben henüz merdivenlere varamadan, Aspen koridordan çıkarak geldi. Ağzımdan sinirle bir inilti çıktı ve o da bana yaklaşmadan önce etrafına bakındı.

Usulca, "Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Çalışıyordum Mer. Ben bir muhafızım. Beni ne zaman ve nereye tayin edeceklerine karar veremem. Odanın önündeki pozisyonum elimden alındı."

Nedenini sormak istedim ama şimdi zamanı değildi. "Seninle konuşmam gerek."

Bir anlığına düşündü. "İkide ilk kattaki, hastane kanadının altındaki koridora git. Orada bulunabilirim ama uzun süreli olmaz." Başımla onayladım. Başıyla hızlıca selam verdi ve kimse konuşmamızı duymadan önce çekip gitti ve ben de tatmin olmadığım halde merdivenlerden inmeye devam ettim.

Çığlık atmak istiyordum. Cumartesi günlerinin, Kadınlar Odası'nda tam günlük hapis hayatı yaşatması hiç âdil değildi. İnsanlar ziyaret etmeye geldiklerinde kraliçeyi görmek istiyorlardı, bizi değil. Aramızdan biri prenses olduğunda, bu durum

muhtemelen değişecekti ama şu anda şimdilik Kriss'in sunumunu tekrar gözden geçirmesini izlemek zorundaydım. Diğerleri de bir şeyler okuyorlardı, bunlar notlar ya da raporlardan oluşuyordu ve benim midem bulanıyordu. Bir fikre ihtiyacım vardı, hem de hemen. Aspen'in idrak etmeme yardımcı olacağından emindim ve ne olursa olsun bu gece bir şeylere başlamak zorundaydım.

Silvia, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kraliçenin yanından ayrıldı ve benimle görüşmek için yanıma geldi.

"Yıldız öğrencim bugün nasıl?" diye sordu, ses tonunu diğerlerinin fark edemeyeceği kadar kısık tutuyordu.

"Harika."

"Projen ne âlemde? Mükemmelleştirmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye önerdi.

Mükemmelleştirmek mi? Elimdeki *hiçliği* nasıl daha iyi bir hale getirebilirdim ki?

"Harika gidiyor. Bayılacaksın, buna eminim," diye yalan söyledim.

Başını yana eğdi. "Biraz ketum davranıyorsun galiba?"

"Biraz." Gülümsedim.

"Bu hiç sorun değil. Son zamanlarda muhteşem işler başardın. Olağanüstü olacağından şüphem yok." Silvia, odadan çıkmak için giderken omzuma usulca vurdu.

Başım feci beladaydı.

Dakikalar öylesine yavaş geçiyordu ki özel bir tür işkence gibi hissettiriyordu. Saat ikiye gelmeden biraz önce kendime izin verdim ve koridora çıktım. Koridorun tam sonundaki devasa pencerenin önünde koyu kırmızı renkli bir kanepe vardı. Beklemek için oturdum. Etrafta saat göremedim ama dakikalar, rahatımı bozacak kadar yavaş ilerliyordu. Sonunda Aspen bir köşeden çıkarak geldi.

"Zamanı gelmişti." İç çektim.

"Sorun nedir?" diye sordu, koltuğun önünde dikildi, resmi görevli gibi görünüyordu.

Çok fazla şey, diye düşündüm. *Sana anlatamayacağım çok fazla şey sorun yaratıyor.*

Zihinsel özürlüymüşüm gibi "Bize bir görev verildi ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor ve strese girdim ve uyuyamıyorum," dedim.

Kıkırdadı. "Görev nedir? Taç tasarımı mı?"

"Hayır," dedim, ona doğru asabi bir bakış fırlattım. "Bir proje oluşturmamız gerekiyor, ülkenin yararına olacak bir şey. Kraliçe Amberly'nin engellilerle ilgili çalışması gibi."

"Ter döktüğün şey bu muydu yani?" diye sordu, kafasını sağa sola salladı. "Bunun nesi stres yaratıyor ki? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Ben de öyle olacağını düşündüm. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sen olsan, ne yapardın?"

Aspen bir anlığına düşündü. "Biliyorum! Sınıf değişim programı yapmalısın," dedi, gözleri heyecanla parıldıyordu.

"Ne?"

"Sınıf değişim programı. Üst sınıflardan olan insanlar, alt sınıflardan olan insanlarla yer değiştirecekler, böylece bizim gibi olmanın insana kendini nasıl hissettirdiğini anlayabilecekler."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum Aspen, en azından bu projede."

"Harika bir fikir," diye ısrar etti. "Celeste gibi birinin tezgâhlara mal yerleştirirken tırnağını kırdığını hayal edebiliyor musun? Buna layıklar."

"Sana ne oldu böyle? Bazı muhafızlar doğal olarak İki sayılmıyorlar mı? Artık onlar arkadaşın değiller mi?"

"Bana bir şey olduğu yok," diyerek savunmaya geçti. "Ben her zaman olduğum gibiyim. Isıtma sistemi olmayan bir evde yaşamanın ne demek olduğunu unutan sensin."

Sırtımı dikleştirdim. "Unutmadım. Böyle şeyleri önlemek için bir hizmet projesi bulmaya çalışıyorum. Eve dönsem bile birileri fikrimi kullanabilir, yani iyi bir fikre ihtiyacım var. İnsanlara yardım etmek istiyorum."

Aspen, gözlerindeki sakin ve tutkulu ifadeyle "Unutma Mer," diye yalvardı. "Sen aç dolaşırken bu hükümet seyirci kaldı. Kardeşimin meydanda dayak yemesine neden oldular. Dünyadaki tüm sözler dile getirilse de ne olduğumuzu değiştiremez. Bizi, asla kendi başımıza çıkamayacağımız bir köşeye sıkıştırdılar ve bizi oradan çekip çıkartmak için de acele etmiyorlar. Mer, hiçbir şeyi anlayamıyorlar."

Oflayıp pufladım ve ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kadınlar Odası'na geri dönüyorum," diye cevapladım, yürürken.

Aspen takip ediyordu. "Cidden aptal bir proje yüzünden kavga mı ediyoruz?"

Ona doğru döndüm. "Hayır. Kavga ediyoruz, çünkü sen de anlayamıyorsun. Ben artık bir Üç'üm. Sen de İki. Bize eskiden nasıl davranıldığını düşünüp sinirlenmek yerine, geçirdiğin değişimi neden görmüyorsun ki? Ailenin hayatını değiştirebilirsin. Muhtemelen birçok hayatı değiştirebilirsin. Ve senin tek yapmak istediğin skoru eşitlemek. Bunun kimseye bir yararı olmayacak."

Aspen hiçbir şey söylemedi ve ben de yanından ayrıldım. İsteklerine tutkuyla bağlı olduğu için ona kızmamaya çalıştım. Başka bir şey değilse bile hayran olunacak bir özellik sayılmaz mıydı? Fakat bu, kast sınıflarını ve yapılacak bir şey olmadığını çok fazla düşünmeme neden oldu ki sonunda sinirlenmeye başladım.

Bu durumu hiçbir şey değiştiremeyecekti. Öyleyse, neden kendimi yorayım ki?

Kemanımı çaldım. Banyo yaptım. Kestirmeye çalıştım. Akşamın bir kısmını, sessiz odamda geçirdim. Balkonumda oturdum.

Hiçbirinin bir önemi yoktu. Oyun çok tehlikeli bir şekilde ilerliyordu ve projem için elimde hâlâ bir şey yoktu.

Saatlerce yatağımda uzandım, uyumaya çalıştım ve bu konuda ilerleme kaydedemedim. Aklıma sürekli Aspen'in sinirle söylediği sözler, hayatı boyunca çektiği çile geliyordu. Maxon'ı ve ültimatomunu, bağlanma isteğini düşündüm. Ve daha sonra, cuma günü sunacak hiçbir şeyim olmadığı için kesinlikle evime gönderileceğimden, tüm bunların gerçekten sorun olup olmadığını merak ettim.

İç çektim ve battaniyelerimi üstümden attım. Yine Gregory'nin günlüğüne bakmayı ihmâl ediyordum; bana cevaplardan çok sorular sunacağından çekiniyordum. Fakat belki günlükteki bir şey bana yol gösterirdi, *Rapor*da konuşabileceğim bir şey verirdi.

Ayrıca, kendime engel olamasam da kızına ne olduğunu öğrenmek zorundaydım. Adının Katherine olduğundan oldukça emindim, böylece adının geçtiği bir yeri bulmak için günlüğün sayfalarını karıştırdım, diğer her şeyi görmezden geldim ta ki kendinden çok daha yaşlı bir adamın yanında duran bir kızın fotoğrafını bulana dek. Belki de hayal görüyordum ama bana ağlamış gibi gelmişti.

Sonunda bugün Katherine, Swendwayli Emil de Monpezat ile evlendi. Kiliseye gidene kadar, tören için kendi toparlamazsa kar-

şılığında cehennem azabı çekeceğini açıkça belirttiğim ana dek hıçkırarak ağladı. Annesi mutlu değil ve sanıyorum ki Spencer da kız kardeşinin bunları yaşamaya ne kadar az istekli olduğunu fark ettiği için gergin. Fakat Spencer zekidir. Onun için yarattığım tüm olanakları görür görmez yola geleceğini düşünüyorum. Ve Damon çok destek oluyor; vücut sisteminde bulunan her neyse, onu alıp halkın geri kalanına da enjekte etmek isterdim. Gençler için söylenmesi gereken şeyler var. Bulunduğum yere gelmeme yardım eden, Spencer ile Damon'ın nesli. Coşkuları kaybolmuyor ve diğerleri, yanlış bir yönde gittiğimizi belirten güçsüz yaşlılar yerine gençlerin oluşturduğu çoğunluğu dinliyorlar. Adımı lekelemeden yaşlıları susturmanın bir yolu var mı acaba diye düşünüp duruyorum.

Her halükârda yarın taç giyme törenimiz yapılacak. Artık Swendway, Kuzey Amerika Birliği'nin güçlü desteğini aldığına göre ben de istediğim şeyi alabilirim: Bir taç. Sanırım adil bir anlaşma oldu. Illéa'nın Kralı olabilecekken, neden tutup da Illéa'nın Başkanı olayım ki? Kızımın vesilesiyle, kraliyet ailesinden oldum.

Her şey yerli yerinde. Yarından sonra, geri dönüşü olmayacak.

Onu sattı. Domuz, kızını nefret ettiği bir adama sattı ki istediği her şeye kavuşabilsin.

İçimden gelen, kitabı tekrar kapatmak, her şeyi susturmaktı. Fakat kendimi sayfaları çevirmeye zorladım, rastgele paragrafları okudum. Bir köşeye kast sisteminin kabataslak bir çizimi yapılmıştı, ilk olarak sekiz yerine altı sınıftan oluşması düşünülmüştü. Bir diğer sayfada, insanların soyadlarını değiştirerek geçmişlerinden ayırma planları yapmıştı. Bir cümlesi, düşmanlarını alt sınıflara yerleştirerek cezalandırmaya ve kendisine sadık kalanları daha üst sınıflara koyarak ödüllendirmeye niyetlendiğini açıkça belirtiyordu.

Büyük-büyük babamlar hiçbir şeyi yapmamışlar mıydı yoksa bu olanlara karşı mı gelmişlerdi diye merak ettim. İkincisi olmasını umdum.

Soyadım neydi, o halde? Babam biliyor muydu?

Tüm hayatım boyunca, Gregory Illéa'nın bir kahraman olduğuna, ülkemizi yok olmaktan kurtaran kişi olduğuna inanmam sağlanmıştı. Açıkça belli oluyordu ki güce susamış canavarın tekinden başka bir şey değildi. Nasıl bir adam insanları göz göre göre manipüle ederdi ki? Nasıl bir adam öz kızını kendi yerini sağlamlaştırmak için satardı?

Önceden okuduğum yazılarına yeni bir bakış açısıyla baktım. Asla harika bir baba *olmak* istediğini söylememişti; sadece öyleymiş gibi *görünmek* istemişti. Şimdilik Wallis'ın kurallarına uyacaktı. Oğlunun akranlarını destek görmek için kullanıyordu. En başından beri oyun oynuyordu.

Midemin bulandığını hissettim. Ayağa kalktım ve kafamı toparlayabilmek için yürüdüm.

Tarih nasıl tamamıyla unutulabilirdi? Nasıl kimse eski ülkelerden hiç bahsetmezdi? Bu bilgiler neredeydi? Neden kimse bilmiyordu?

Gözlerimi açtım ve gökyüzüne baktım. İmkânsız gibiydi. Tabii ki birileri onaylamamış, çocuklarına gerçeği söylemiş olmalıydı. Fakat belki de gerçekten her şeyi anlatmışlardı. Neden babamın odasında sakladığı yıpranmış tarih kitabından konuşmama asla izin vermediğini, neden bildiğim Illéa tarihinin asla kitaplara aktarılmadığını sık sık merak ederdim. Belki de Illéa'nın kahraman olduğu yazılmış olsaydı, insanlar isyan edecekti. Fakat ağızdan ağıza aktarılan yönleri olursa, birileri kesinlikle doğru derken diğerleri kabul etmezse, insanlar gerçeğin ne olduğunu nasıl bileceklerdi?

Maxon biliyor mu diye merak ettim.

Aniden bir hatıram gözümde canlandı. Kısa süre önce Ma-

xon ile ilk kez öpüştük. Öylesine beklenmedik bir şeydi ki geri çekilip onu utandırmıştım. Sonrasında Maxon'ın beni öpmesini istediğimi fark ettiğimde, basitçe bu anıyı silip yerine yeni bir tanesini koymayı önermiştim.

America, demişti, *tarihi değiştirebileceğini sanmıyorum.* Ki ben buna cevap olarak, *eminim yapabiliriz* demiştim. *Ayrıca, bunu sen ve benden başka kim bilebilir ki?*

Bunu şakasına söylemiştim. Tabii ki eğer sonunda birlikte olursak, ne kadar saçma olsa da gerçekte yaşananları hatırlayacaktık. Sırf gösteriye uysun diye kulağa daha mükemmel gelen bir hikâye ile asla değiştirmezdik.

Fakat Seçim tam bir *gösteriydi*. Eğer Maxon ile ikimize ilk öpücüğümüz sorulsaydı, gerçeği söyler miydik? Ya da bu ufak detayı ikimiz arasında sır olarak mı saklardık? Öldüğümüz de kimse bilemezdi ve kim olduğumuzu ortaya koyduğu için çok önemli olan o ufacık an tamamen yok olurdu.

Bu kadar kolay olabilir miydi? Tüm bir nesle bir hikâye anlat ve gerçek olarak kabul edilene kadar tekrarla? Annemle babamdan daha büyük birilerine kaç defa bildikleri ya da ebeveynlerinin gördüğü şeylerle ilgili sorular sormuştum? Yaşlıydılar. Ne biliyorlardı? Onları tamamıyla görmezden gelmem ukalalıktı. Kendimi aptal gibi hissettim.

Fakat önemli olan, bunların kendimi nasıl hissettirdiği değildi. Önemli olan, bunlarla ne yapacağımdı.

Tüm hayatımı toplumumuz arasında sıkışıp kalarak geçirdim ve sırf müziği seviyorum diye şikâyet etmedim. Fakat Aspen ile birlikte olmak istemiştim ve sırf o Altı diye işler olması gerekenden daha zordu. Gregory Illéa, onca sene önce rahat koltuğunda otururken ülkemizin yasalarını acımasızca tasarlamasaydı, Aspen ile kavga etmezdik ve asla Maxon'ı önemsemezdim. Maxon prens bile olamazdı. Marlee'nin elleri hâlâ

sapasağlam olurdu ve Carter ile birlikte yataklarını zar zor sığdırabildikleri bir odada yaşamazlardı. Tatlı bebek kardeşim Gerad, hiç umurunda olmayan sanat dallarına kendini zorla alıştırmaya çalışmak yerine istediği kadar bilim öğrenebilirdi.

Güzel bir evde rahat bir hayat sürebilmek uğruna, Gregory Illéa ülkenin çoğunun idealleri için çabalayabilme yeteneğini söküp almıştı.

Maxon, eğer kim olduğunu öğrenmek istiyorsam, tek yapmam gerekenin sormak olduğunu söylemişti. Onun, böyle bir insan olabilme ihtimalinden korkuyordum ama bilmek zorundaydım. Seçim'in bir parçası olmak ile eve dönmek arasında bir seçim yapmam gerektiği anlamına gelse de hangi kumaştan yapıldığını bilmem gerekiyordu.

Sabahlığımı ve terliklerimi giyip odamdan çıktım, yolumun üzerindeki isimsiz muhafızın yanından geçtim.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Evet. Yakında geri döneceğim."

Bir şeyler daha diyecekmiş gibi baktı ama ben konuşmasına fırsat tanımadan hızlıca yanından geçtim. Üçüncü kata çıkan merdivenlere yöneldim. Diğer katların aksine, burada muhafızlar dizilmişti, beni Maxon'ın kapısına gitmekten alıkoyuyorlardı.

Sesimin sert çıkması için çabalayarak, "Prens ile konuşmam gerekiyor," dedim.

Soldaki, "Çok geç oldu hanımefendi," dedi.

"Maxon bunu umursamayacaktır," diye güvence verdim.

Sağdaki sırıttı. "Şu anda herhangi bir konuk ağırlamaktan memnun olacağını sanmıyorum hanımefendi."

Kafamda o cümleyi tekrar canlandırırken alnım kırıştı.

Başka bir kızla birlikteydi.

Kriss olduğuna karar verdim, Maxon'ın odasında oturuyor,

konuşuyor, kahkaha atıyor ya da belki öpüşmeme kuralını bozuyordu.

Elinde tepsi tutan bir hizmetçi köşeden çıkıp geldi, merdivenlerde çıkınca yanımdan geçti. Muhafızları ittirip içeri girmeye çalışmak ile vazgeçmek arasında karar vermeye çalışırken kenara çekildim. Tam ağzımı açacaktım ki muhafız beni engelledi.

"Yatağınıza geri dönmelisiniz hanımefendi."

Onlara bağırmak ya da başka bir şey yapmak istiyordum, çünkü kendimi çok güçsüz hissediyordum. Bunun bir yararı olmazdı gerçi, bu nedenle uzaklaştım. Muhafızlardan birinin– sırıtanın– arkamdan bir şeyler mırıldandığını duydum ve bu işleri daha beter bir hale soktu. Benimle dalga mı geçiyordu? Benim için üzülüyor muydu? Bana acımasına ihtiyacım yoktu. Kendimi yeterince kötü hissediyordum zaten.

İkinci kata geri döndüğümde, yanımdan geçen hizmetçinin orada olduğunu, sanki ayakkabısıyla uğraşıyormuş gibi yere eğildiğini gördüm ama tabii ki böyle bir şey yapmıyordu. Yaklaştığımda başını kaldırdı, tepsisini aldı ve yanıma geldi.

"Odasında değil," diye fısıldadı.

"Kim? Maxon mı?"

Başıyla onayladı. "Alt katı deneyin."

Kafamı şaşkınlıkla sağa sola sallarken gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Arasaydınız, bulamayacağınız bir yerde değildi zaten. Ayrıca," dedi, gözlerinden hayranlık okunuyordu, "biz sizi seviyoruz."

Uzaklaştı, hızla ilk kata yöneldi. "Biz" derken tam olarak kimden bahsettiğini merak ettim ama şimdilik, gösterdiği nezaket benim için yeterliydi. Bir anlığına öylece durdum, aramıza biraz mesafenin girmesini sağladım ve alt kata yöneldim.

Büyük Oda'nın kapıları açıktı ama içerisi boştu, aynı yemek odasının olduğu gibi. Kadınlar Odası'nı da kontrol ettim, randevu için komik bir yer olduğunu düşünüyordum ama orada da değillerdi. Kapıdaki muhafızlara sordum ve onlar da bana Maxon'ın bahçeye çıkmadığı konusunda güvence verdiler, böylece birkaç kütüphaneyi ve oturma odasını da kontrol ettikten sonra artık Kriss ile yan yana olmadıklarını ya da tekrar Maxon'ın odasına gittiklerini düşündüm.

Vazgeçerek bir köşeden döndüm ve ana merdivenden daha yakında olan arka merdivene yöneldim. Hiçbir şey duymadım ama yaklaştığımda, fark edilebilecek bir fısıltı duydum. Davetsiz misafir olmamak için yavaşladım, tam olarak sesin ne taraftan geldiğinden de emin değildim.

Bir fısıltı daha.

Cilveli bir kahkaha.

Sıcak bir iç çekiş.

Sesler yoğunlaştı ve nereden geldiklerinden emin oldum. Bir adım daha ilerledim, soluma baktım ve gölgede kucaklaşan bir çift gördüm. Görüntü yerli yerine oturunca ve gözlerim ışığa alışınca, içimden bir şok dalgası geçti.

Maxon'ın sarı saçını karıştırmanın imkânı yoktu, karanlıkta dahi. Kaç defa bahçedeki loş ışıkta saçını bu şekilde görmüştüm? Fakat asla görmediğim, asla *hayal etmediğim* şey, o saçın Celeste'nin kırmızı ojeli uzun parmaklarının arasında olduğuydu.

Maxon, Celeste'nin vücudu tarafından büsbütün duvara yapıştırılmıştı. Celeste'nin boşta kalan eli Maxon'ın göğsündeydi ve bacağı bacağına dolanmıştı, elbisesinin yırtmacı uzun bacağını ortaya çıkartıyordu, holün karanlığında hafif mavimsi görünüyordu. Tekrar Maxon'ın üzerine yavaşça yığılmadan önce hafifçe geriye çekildi, görünüşe göre onu baştan çıkartıyordu.

Üzerinden düşmesini istediğini söylemesini, istediği kızın o olmadığını söylemesini bekleyip durdum. Fakat söylemedi. Bunun yerine, kızı öptü. Kız şımardı ve Maxon'ın ilgisinden ötürü tekrar kıkırdadı. Maxon, kulağına bir şeyler fısıldadı ve Celeste eğilip, onu öncekinden daha yoğun, daha derin bir şekilde öptü. Elbisesinin askısı omzundan düştü, sırtından aşağıya doğru uzanan metrelerce çıplak teni ortaya çıkarttı. İkisi de askıyı yerine takmakla uğraşmadı.

Donmuştum. Çığlık atmak ya da ağlamak istiyordum ama boğazım düğümlenmişti. Neden, onca insan varken o olmak zorundaydı?

Celeste'nin dudakları Maxon'ınkilerden ayrıldı ve omzuna kondu. Tekrar utanmaz bir şekilde güldü ve Maxon'ı bir kez daha öptü. Maxon gözlerini yumdu ve gülümsedi. Artık Celeste önünden çekildiği için Maxon'ın görüş alanındaydım.

Koşmak istedim. Yok olmak, buharlaşmak istedim. Bunun yerine, orada öylece dikildim.

Böylece, Maxon gözlerini açtığında beni gördü.

Celeste boynuna öpücüklerle resimler çizerken, Maxon ile sadece birbirimize baktık. Artık yüzündeki gülücük yok olduğundan, Maxon aniden taşlaşmıştı. Gözlerindeki şok ifadesi, sonunda kıpırdamamı sağladı. Celeste fark etmedi, böylece nefes dahi almadan usulca geriledim.

Duyamayacakları bir mesafeye gelir gelmez koşmaya başladım, gece geç saatlerde çalışan tüm muhafızların ve uşakların yanından hızla geçtim. Ana merdivene varamadan gözyaşlarım akmaya başladı.

Kendimi toparladım ve hızla odama yöneldim. Endişelenmiş muhafızı ittirerek yanından geçtim ve kapıdan girince, balkona bakan yatağıma oturdum. Odamın sakinliğinde, kalbimin sızladığını hissetim. Çok aptalca America. Çok aptalca.

Eve gidecektim. Bunların yaşandığını unutacaktım. Ve Aspen ile evlenecektim.

Aspen, güvenebildiğim tek insandı.

Aradan pek vakit geçmemişti ki kapıma vuruldu ve Maxon cevap beklemeden içeri girdi. Odada şimşek hızıyla yürüdü, benim kadar sinirli görünüyordu.

O daha tek bir kelime edemeden, çıkıştım.

"Bana yalan söyledin."

"Ne? Ne zaman?"

"Ne zaman söylemiyordun ki? Bana evlenme teklifi etmekten bahseden biri, koridorda onun gibi bir kızla yakalanmayı nasıl istemiş olabilir?"

"Onunla yaptığım şeylerin, senin için hissettiklerimle kesinlikle bir ilgisi yok."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ya da sırf sen ileride kral olacağın için yarı çıplak kızların, sen ne zaman arzu edersen üzerine üşüşmeleri kabul edilebilir bir şeydir herhalde?"

Maxon gerilmiş gibiydi. "Hayır. Aklımdan böyle bir şey geçmedi."

"Neden o?" diye sorarken tavana baktım. "Neden, gezegendeki onca insan arasından istediğin kişi o?"

Ben Maxon'a bakıp cevap beklerken, o da kafasını sağa sola sallayıp gözlerini odada dolaştırıyordu.

"Maxon, o bir oyuncu, sahte biri. Onca makyajın ve destekli sütyenin altındakinin, istediklerini almak için seni manipüle etmek isteyen bir kızdan başkası olmadığını görebilmen gerekirdi."

Maxon bir kahkaha patlattı. "Aslında, görüyorum."

Sakinliği beni şaşırtmıştı. "O halde, neden..."

Fakat ben zaten cevabımı almıştım.

Biliyordu. Tabii ki biliyordu. O burada büyümüştü. Gregory'nin

günlükleri, muhtemelen onun için uykudan önce kitabıydı. Başka türlü olmasını neden beklediğimi bilmiyordum.

Ne kadar saftım. Onun prensesi olabilecek, benden daha iyi birini düşünüp durduğumda aklıma Kriss geliyordu. Hoş bir kızdı, sabırlıydı ve benim olmadığım milyonlarca şeydi. Fakat ben onu, farklı bir Maxon'ın yanında görüyordum. Gregory Illéa'nın ayak izlerini takip edebilecek adam için buradaki tek kız Celeste'ydi. Bir ülkeyi parmağının ucunda oynatırken, ondan daha rahat davranacak kimse yoktu.

"Tamamdır, o zaman," dedim, ellerimi üzerime sildim. "Bir karar istiyordun, al sana bir karar: Benim için bu iş bitti. Seçim'le işim bitti, tüm yalanlarla işim bitti ve özellikle seninle işim bitti. Tanrım, bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum."

"İşin bitmedi America," diyerek hızla bana karşı çıktı, duruşu da aynı kelimeleri gibiydi. "Ben işin bitti dediğimde işin biter. Şu anda öfkelisin ama işin bitmedi."

Saçımı tuttum, kökünden kopartmamın an meselesi olduğunu hissediyordum. "Senin derdin ne? Gerçekleri göremiyor musun? Az önce gördüklerimden sonra normale dönebileceğimi sana düşündüren ne? O kızdan *nefret ediyorum*. Ve sen onu öpüyordun. Seninle hiç işim olmaz."

"Tanrı aşkına kadın, bana asla konuşma fırsatı vermiyorsun!"

"Olanları açıklayacak ne söyleyebilirsin ki? Beni eve gönder yeter. Artık burada olmak istemiyorum."

Konuşmamız bir ileri bir geri öylesine hızla akıyordu ki sessiz kalması rahatsız edici oldu.

"Hayır."

Çok sinirlenmiştim. İstediği tam olarak bu değil miydi? "Maxon Schreave, sen istemediği ama elinde tuttuğu oyuncağı başkasının almasına katlanamayan bir çocuktan başka bir şey değilsin."

Maxon usulca konuştu. "Kızgın olmanı anlıyorum ama..."

Onu ittirdim. "Kızgınlık sınırını çoktan aştım!"

Maxon sakinliğini korudu. "America, bana çocuk deme. Ve beni ittirme."

Onu tekrar ittirdim. "Yoksa ne yaparsın?"

Maxon bileklerimi yakaladı, kollarımı arkamda sabitledi, gözlerinden sinirlendiğini görebiliyordum. Öfkelenmesine memnundum. Damarıma basmasını istiyordum. Onu incitmek için bir neden istiyorum. Onu şu anda ufak parçalara ayırabilirdim.

Fakat Maxon'ın içinde öfke yoktu. Bunun yerine, uzun zamandır görünmeyen, ılık bir elektrik dalgası hissettim. Maxon'ın yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri gözlerimi arıyordu, belki de nasıl karşılanacağını düşünüyor, belki de hiç umursamıyordu. Tamamıyla yanlış olsa da istiyordum. Dudaklarım, ben daha neler olduğunu anlayamadan aralandı.

Durumu ortadan kaldırmak için kafamı sağa sola salladım ve geri çekildim, balkona doğru yürüdüm. Ben geri çekilirken benimle savaşmadı. Ona dönmeden önce birkaç kez nefes aldım.

"Beni evime gönderecek misin?" diye usulca sordum.

Maxon kafasını sağa sola salladı, ya konuşamıyor ya da konuşmak istemiyordu.

Bilekliği bileğimden söküp çıkarttım ve odanın bir köşesine fırlattım. "Git o halde," diye fısıldadım.

Balkonumdan dışarıya bakmak için sırtımı döndüm ve kapının sesini duyana kadar geçmek bilmeyen birkaç saniye boyunca bekledim. O gider gitmez, yere yığıldım ve hıçkırarak ağladım.

O ve Celeste birbirlerine öyle çok benziyorlardı ki. Yaptıkları gösterişten ibaretti. Ve hayatının geri kalanını, tatlı sözler

sarf edip kendisine hayran bıraktığı halkın bir adım ilerleme kaydetmeden olduğu yerde takılıp kalmasını sağlayacağını biliyordum. Aynı Gregory gibi.

Odamın zeminine oturdum, gece elbisemin altında kalan bacaklarımı üst üste attım. Maxon'a ne kadar kızsam da kendime daha çok kızıyordum. Daha fazla savaşmalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım. Yenilip burada böylece oturmamalıydım.

Gözyaşlarımı sildim ve durumu gözden geçirdim. Maxon ile işim bitmişti ama hâlâ buradaydım. Yarışmayla işim bitmişti ama hâlâ yapmam gereken bir sunum vardı. Aspen, benim prenses olabilecek kadar sert olmadığımı düşünebilirdi –ve haklıydı da– ama bana güveniyordu. Bunu biliyordum. Ve babam da güveniyordu. Ve Nicoletta da.

Artık burada kazanmak için bulunmuyordum. Öyleyse, giderken nasıl bir bomba etkisi yaratabilirdim?

27. Bölüm

Silvia, sunumum için ihtiyacım olanları sorduğunda, ona birkaç kitap koyacak bir masa ve tasarladığım poster için bir şövale dedim. Özellikle posterim için heyecanlanıyordu. Burada sanata yatkınlığı olan tek kız bendim.

Hiçbir şeyi unutmayayım diye konuşmamı not kartlarına yazarak, sunum ortasında bana kaynak sağlayacak kitapların sayfalarını işaretleyerek ve beni özellikle endişelendiren kısımları ayna karşısında tekrarlayarak saatlerimi geçirdim. Ne yaptığımı pek düşünmemeye çalışıyordum; yoksa bütün vücudum titremeye başlıyordu.

Anne'e, masum görünecek bir elbise dikmesini söyledim ki bu, kaşlarının dikilmesine neden oldu.

Şakasına, "Sanki sizi hep iç çamaşırlarınızla dışarı gönderiyormuşuz gibi konuştunuz," dedi.

Kıkırdadım. "Demek istediğim kesinlikle bu değildi. Bana diktiğiniz tüm elbiselere bayıldığımı biliyorsun. Ben sadece... Melek gibi görünmek istiyorum."

Kendi kendine gülümsedi. "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz."

Çılgınlar gibi çalışıyor olmalıydılar, çünkü Anne'i, Mary'yi ya da Lucy'yi *Rapor* gününde, son bir saat kala içeri elbiseyle

birlikte girdikleri andan önce görmedim. Beyaz, parlak ve tiril tirildi, sağ taraftan aşağıya inen uzun, mavi ile yeşil tonlarında bir tülü vardı. Elbisenin alt kısmı buluta benziyordu ve göğüs altından salınan bel kısmı elbisenin usturuplu ve zarif görünmesine katkıda bulunuyordu. Kendimi bu elbisenin içinde çok hoş hissettim. Şu ana kadar benim için tasarladıkları şeyler arasında açık ara favorimdi ve işlerin bu şekilde yürümesine sevinmiştim. Muhtemelen giyeceğim son elbiseleri bu olacaktı.

Planımın sır olarak kalmasını sağlamak zordu ama başardım. Kızlar ne yaptığımı sorduklarında, kısaca bir sürpriz olacağını söyledim. Buna karşılık birkaç şüphe dolu bakışla karşılaştım ama umursamadım. Hizmetçilerime, masamdaki hiçbir şeye dokunmamalarını, hatta temizlik dahi yapmamalarını söyledim ve onlar da itaat ederek ters çevrilmiş notlarımı öylece bıraktılar.

Kimse bilmiyordu.

En çok söylemek istediğim kişi Aspen'di ama kendime engel oldum. Bir yanım, konuşarak beni vazgeçireceğinden ve buna göz yumacağımdan korkuyordu. Diğer yanım ise aşırı hevesli olmasından korkuyordu.

Hizmetçilerim beni güzelleştirmek için çalışırken, aynaya gözlerimi diktim ve bu işte tek başıma olduğumu biliyordum. Ve bu, herkesin iyiliği içindi. Kimsenin başının –hizmetçilerimin, diğer kızların ya da özellikle Aspen'in– yapacaklarım yüzünden derde girmesini istemiyordum.

Artık yapmam gereken tek şey, işleri düzene sokmaktı.

"Anne, Mary, lütfen gidip bana çay getirebilir misiniz?"

Birbirlerine baktılar. Mary, "İkimiz de mi?" diyerek durumu açıkladı.

"Evet, lütfen."

Şüphelenmiş gibiydiler ama eğilerek selam verip gittiler. Onlar gider gitmez Lucy'ye döndüm.

"Yanıma otur," diyerek onu davet ettim, tutup oturduğum koltuğa çektim. Oturdu ve ben de ona kısaca "Mutlu musun?" diye sordum.

"Hanımefendi?"

"Son zamanlar biraz üzgün görünüyorsun. Durumunun nasıl olduğunu merak ettim."

Başını eğdi. "O kadar belli oluyor mu?"

"Birazcık," diye belirttim, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. İç çekti ve başını omzuma koydu. Bir anlığına aramızdaki görünmez bariyerleri unuttuğu için mutluydum.

"Hiç sahip olamayacağın bir şeyi istedin mi?"

Homurdandım. "Lucy, buraya gelmeden önce Beş'tim. O kadar fazla şey vardı ki saymakla bile uğraşamazdım."

Kendisinden beklenmeyecek bir tavırla, Lucy'nin gözünden bir damla yaş yanağına süzüldü. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Takılıp kaldım."

Omzunu dikleştirdim ve yüzüme bakmasını sağladım. "Lucy, bilmeni isterim ki bence sen her şeyi yapabilirsin. Bence sen muhteşem bir kızsın."

Bana zayıf bir tebessüm gönderdi. "Teşekkür ederim hanımefendi."

Pek fazla vaktimiz olmadığını biliyordum. "Dinle, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Diğerlerine güvenebilir miyim bilmiyordum ama sana güveniyorum."

Kafası karışmış gibi görünse de "Her şeyi yaparım," dediğinde bunu kastettiğini biliyordum.

Çekmecelerden birine uzandım ve bir mektup çıkarttım. "Bunu Memur Leger'a verebilir misin?"

"Memur Leger'a mı?"

"Kibar davranışları için ona teşekkür etmek istedim ve ona

elden bir mektup vermenin yakışıksız olacağını düşündüm. Bilirsin." Bayat bir bahaneydi ama Aspen'e yapacaklarımın nedenini açıklamanın ve hoşça kal demenin tek yolu buydu. Bu geceden sonra sarayda pek vaktim kalmayacağını varsayıyordum.

Hevesle, "Bunu bir saat içinde ona verebilirim," dedi.

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarım beni akmakla tehdit ediyordu ama onları geri ittirdim. Korkuyordum ama bunu yapmam için de ortada bir sürü neden vardı.

Hepimiz daha iyi şeyleri hak ediyorduk. Ailem, Marlee ile Carter, Aspen, hatta hizmetçilerim bile Gregory'nin planları yüzünden engelleniyorduk. Onları düşünecektim.

Rapor için stüdyoya adım attığımda kucak dolusu işaretlenmiş kitap ve posterimin bulunduğu bir evrak çantasını taşıyordum. Düzen her zamanki gibiydi–kralın, kraliçenin ve Maxon'ın koltukları tam kapının yanındaydı, Seçilmişlerin yerleri ise solda–ama ortada, genellikle kralın konuşma yapması için kurulan podyum ya da röportajlar için dizilen sandalyelerin yerine sunumlarımız için bir alan oluşturulmuştu. Bir masa ve şövale gördüm ama ayrıca bir de ekran vardı, demek ki birileri de dijital sunum yapacaktı. Etkileyiciydi. Bunu yapabilecek kaynağı bulan kişiyi merak ettim.

Son boş sandalyeye doğru gittim –maalesef Celeste'nin yanındaydı– ve evrak çantamı yanıma koydum, kitaplarımı da kucağıma aldım. Natalie'nin de birkaç kitabı vardı ve Elise de sürekli notlarını okuyordu. Kriss başını göğe kaldırmıştı ve zihninden sunumunu tekrar ediyor gibi görünüyordu. Celeste makyajını kontrol ediyordu.

Silvia buradaydı ki bazen bir şeyleri tartışmamız gerektiğinde bize kısa açıklamalarda bulunurdu ama bugün tek başınaydı. Bu, muhtemelen şu ana kadar en çok çalıştığımız şeydi ve sonuç onu da etkileyecekti.

Hızla iç çektim. Silvia'yı unutmuştum. Artık çok geçti.

Yanımıza yaklaştığında, "Çok güzel görünüyorsunuz leydiler, muhteşem!" dedi. "Hepiniz burada olduğunuza göre, birkaç şeyi açıklamak istiyorum. Öncelikle kral ayağa kalkacak ve birkaç duyuru yapacak ve sonrasında Gavril akşamın konusunu anons edecek: Yardım projeleriniz."

Silvia, normalde sakin, sarayda çetinleşmiş bir makine gibi olan kadın, kıpır kıpırdı. Konuşurken resmen zıplıyordu. "Şimdi, pratik yaptığınızı biliyorum. Sekiz dakikanız olacak ve sonrasında biri size bir soru soracak olursa, Gavril işleri kolaylaştıracak. Tetikte olmayı ve dengeli davranmayı unutmayın. Tüm ülke sizi izliyor! Eğer yolunuzu kaybederseniz, nefes alın ve devam edin. Fevkalade olacaksınız. Ah unutmadan, oturma sıranıza göre sahneye alınacaksınız, yani Leydi Natalie sırada ilk siz varsınız ve Leydi America da sonuncu olacak. İyi şanslar kızlar!"

Silvia, bir şeyleri tekrar tekrar kontrol etmek için uzaklaştı ve ben de kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonuncu. Sanırım sonuncu olmak iyi bir şeydi. İlk çıkacağı için Natalie'nin durumunun daha berbat olacağını düşündüm. Şöyle bir bakınca, terlemeye başladığını gördüm. Bu şekilde odaklanmaya çalışmak onun için işkenceden farksız olmalıydı. Celeste'ye gözlerimi dikmeden duramadım. Maxon ile ikisini gördüğümü bilmiyordu ve bunu neden kimseye söylemediğini merak edip duruyordum. Kendine saklaması, bunun ilk kez yaşanmadığını düşünmeme neden oldu.

Bu, durumu çok daha beter bir hale getirdi.

"Gergin misin?" diye sordum, tırnağındaki bir şeyle uğraşırken onu izliyordum.

"Hayır. Bu aptalca bir fikir ve kimsenin gerçekten umurunda değil. Bittiğinde memnun olacağım. Ve ben bir mankenim,"

dedi, sonunda dönüp bana baktı. "İzleyici önünde olmak konusunda doğal olarak iyiyim."

"Nasıl poz verilmesi gerektiği konusunda ustalaşmış gibisin," diye mırıldandım.

Bu laftaki hakareti sindirmeye çalıştığı anda dönen çarkları görebiliyordum. Sonunda gözlerini devirdi ve başka bir yere baktı.

Tam o anda, kral yanında kraliçe ile birlikte içeri girdi. Fısıltılarla konuşuyorlardı ve konu önemli gibi görünüyordu. Bir an sonra Maxon içeri girdi, yerine oturmaya giderken ceketinin kol düğmelerini düzeltiyordu. Takım elbisesinin içinde çok masum, çok temiz görünüyordu; kendime işin aslını bildiğimi hatırlatmak zorunda kaldım.

Bana doğru baktı. Rahatsız olup gözünü ilk kaçıran ben olmayacaktım, o nedenle ben de ona baktım. Daha sonra, Maxon çekinerek uzandı ve kulağına dokundu. Kafamı usulca sallarken yüzümde öyle bir ifade vardı ki elimden gelirse bir daha asla konuşmayacağımızı ortaya koyuyordu.

Sunumlar başladığında, vücudumdan soğuk terler akmaya başladı. Natalie'nin önerisi kısaydı. Ve bilgi açısından biraz sönüktü.

Asilerin yaptığı her şeyin nefret dolu ve yanlış olduğunu ve Illéa bölgelerinin korunması için toprağa ayak basmalarının yasaklanması gerektiğini belirtti. Bittiğinde hep birlikte ona sessizce baktık. Yaptıkları her şeyin zaten yasadışı olarak görüldüğünü nasıl bilmiyordu ki?

Natelie yerine oturduğunda, kraliçenin yüzü açıkça üzgün görünüyordu.

Elise, üst sınıflara mensup olanların Yeni Asya'daki insanlarla mektup arkadaşlığı tarzında bir ilişki kurmalarını içeren bir program önerdi. Ülkeler arasındaki bağların güçlenmesine

ve savaşın bitmesine katkısı olacağını belirtti. Herhangi bir işe yarayacağından emin değildim ama hem Maxon'a hem de halka neden hâlâ burada olduğunu yeniden hatırlatmıştı. Kraliçe, Yeni Asya'da bu programı uygulamaya gönüllü olan birilerini tanıyıp tanımadığını sorduğunda, Elise tanıdıkları olduğu konusunda güvence verdi.

Kriss'in sunumu muhteşemdi. Devlet okulu sistemini yeniden düzenlemek istiyordu ki bu fikrin kraliçe ile Maxon için özel bir yeri olduğunu zaten biliyordum. Bir profesörün kızı olarak, bunu tüm hayatı boyunca düşündüğünden emindim. Ekranı, anne babasının kendisini yolladığı bölgesindeki okulun fotoğraflarını göstermek için kullandı. Öğretmenlerin suratındaki bitkinlik açıkça belliydi ve bir fotoğrafta da yeterli sıra olmadığı için yerde oturan dört çocuk vardı. Kraliçe, düzinelerce soru yumurtladı ve Kriss hızla cevapladı. Okuduğumuz finansal konuları anlatan eski raporlardan yola çıkarak, başlangıç için parayı nereden bulacağımızı ve devamı için neler yapacağımızı bile bulmuştu.

Yerine otururken, Maxon'ın kıza gülümsediğini ve başıyla onayladığını gördüm. Cevap olarak kıpkırmızı kesildi ve elbisesinin dantelleriyle oynadı. Celeste ile ne kadar samimi olduğunu düşününce, onunla bu şekilde oyun oynaması acımasızlıktı. Fakat ben artık burnumu sokmayacaktım. Ne istiyorsa yapabilirdi.

Celeste'nin sunumu ilginç, biraz da sömürüye yönelikti. Alt sınıfların bazılarına asgari ücret ödenmesini önerdi. Sertifikalara göre değişen bir limiti olacaktı. Fakat bu sertifikaları almak için Beş'ler, Altı'lar ve Yedi'ler okula gitmek zorunda olacaktı... Ki bunun için onların para ödemesi gerekecekti... Ki bu işten en çok kazanç sağlayacak olanlar resmi öğretmenlik görevi yapan Üç'lerdi. Celeste, İki olduğundan ay sonunu

getirmek için nasıl saatlerce çalıştığımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimsenin bu sertifikaları alacak vakti olmayacaktı, yani maaşları asla değişmeyecekti. Yüzeysel olarak bakılırsa, kulağa hoş geliyordu ama bu işin yürümesinin imkânı yoktu.

Celeste yerine döndü ve titreyerek ayağa kalktım. Kısa bir anlığına, bayılmış numarası yapmayı düşündüm. Fakat sunumu yapmak istiyordum. Sadece, sonradan olacaklarla yüzleşmek istemiyordum.

Posterimi –kast sınıflarını gösteren bir diyagramı– şövaleye yerleştirdim ve kitaplarımı sırasına göre masaya dizdim. Derin bir nefes aldım ve kartlarımı sıkıca tuttum, başladığımda kartlara ihtiyacım olmadığını görünce şaşırdım.

"İyi akşamlar Illéa. Bu akşam, buraya Elite'in bir parçası olarak, bir Üç veya bir Beş olarak değil, bir vatandaş olarak, eşitiniz olarak geldim. Kast sınıfınıza bağlı olarak, ülkenizde yaşadıklarınız belli başlı farklılıklar gösteriyor. Ben bunu kesin olarak belirtebilirim. Fakat son günlere gelene kadar Illéa'ya olan sevgimin büyüklüğünün farkında değildim.

Bazen elektriksiz ve yiyeceksiz kalarak büyümüş olmama, sevdiğim insanların değişime karşı ufacık bir umutla doğumumuzda belirlenen istasyonlara zorla gönderilmesini izlemiş olmama, çok farklı olmamamıza rağmen sırf bu numara nedeniyle başkalarıyla aramda oluşan uçurumu görmeme rağmen"– kızlara baktım–"ülkemize âşık olduğumu keşfettim."

Kartların sırasını bildiğimden, otomatik olarak diğer kartı elime aldım. "Sunacağım şey kolay olmayacak. Acı verici bile olabilir ama tüm krallığımızın yararına olacağına samimiyetle inanıyorum." Nefes aldım. "Bence kast sistemini ortadan kaldırmalıyız."

Birden fazla kişinin iç çektiğini duydum. Onları görmezden gelmeyi seçtim.

"Ülkemizin yeni kurulduğu dönemde numaralandırılmanın, yok olma raddesine gelen bir şeyin düzene sokulması için yardımcı olduğunu biliyorum. Fakat biz artık o ülkede yaşamıyoruz. Artık çok daha fazlasıyız. Eski çağlara ait bir organizasyon sisteminin hatırına, yeteneksizin büyük ayrıcalıklara kavuşturulması ve dünyanın en zeki insanları olabilecek kişilerin bastırılması caniliktir ve sadece elimizden gelenin en iyisi olabilmemizi önlemektedir."

Gönüllü ordu konusunu konuştuktan sonra, Celeste'nin attığı dergilerden birindeki bir oylamayı belirttim; halkın yüzde altmış beşi bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Neden bu kariyer yolu tamamen yok edilsin? Devlet okullarındaki standart testler hakkındaki çalıştığımız eski bir rapordan da bahsettim. Makale doğru düzgün değildi, sadece Altı'lar ile Yedi'lerin sadece yüzde üçünün yüksek zekâ testine alındığını belirtiyordu ve bu kadar az olduğuna göre, oldukları yerde kalmaları gerektiği düşünülüyor olmalıydı. Argümanım, kalp ameliyatı yapabilecek insanların, çukur kazmak zorunda bırakılmalarından ötürü utanç duymamız gerektiği üzerineydi.

Nihayet göz korkutan görev sona ermek üzereydi. "Belki de ülkemizin kusurları vardır ama gücünü inkâr edemeyiz. Korkum, değişim olmadan, o gücün durgunlaşmasıdır. Ve ülkemizi, buna izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Bunun olmasına izin veremeyecek kadar *umutluyum*."

Yutkundum, sonunda bittiğine memnundum. "Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim ve hafifçe kraliyet ailesine doğru döndüm.

Kötüydü. Maxon'ın suratı aynı Marlee'nin elleri sopalanırken olduğu gibi taşa dönüşmüştü. Kraliçe, hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek gözlerini kaçırdı. Diğer yandan, kral bana tepeden baktı.

Gözünü bile kırpmadan bana yoğunlaştı. "Ve kastı nasıl ortadan kaldırmamız gerektiğini öneriyorsunuz?" diyerek meydan okudu. "Bir anda bütününü yok ederek mi?"

"A... Bilmiyorum."

"Ve bunun ayaklanmalara, tam bir kaosa neden olmayacağını mı sanıyorsunuz? Asilerin, halkın kafa karışıklığından yararlanmalarına izin mi verilsin?"

Bu kısmı iyice düşünmemiştim. Aklıma tek yatan, ne kadar adaletsiz olduğuydu.

"Yaratım aşamasının yeterli bir kafa karışıklığına sebep olduğunu düşünüyorum ve bununla baş etmiştik. Aslında" –kitap yığınıma uzandım– "Burada bir açıklamam var."

Gregory'nin günlüğündeki doğru sayfayı aramaya başladım.

"Yayında değil miyiz?" diye bağırdı.

Birisi "Evet Majesteleri," diye seslendi.

Kafamı kaldırdım ve genellikle kameraların açık olduğunu belirten tüm ışıkların söndüğünü gördüm. Gözden kaçırdığım bir hareketle, kral *Rapor*'u bitirmişti.

Kral ayağa kalktı. "Onları yere indir." Tüm kameraların bakış açısı yere indi.

Kasırga gibi yanımda bitti ve ellerimden günlüğü çekip aldı.

"Bunu nereden aldın?" diye bağırdı.

"Baba, dur!" Maxon gergin bir şekilde babasını itekledi.

"Bunu nereden aldı? Cevap ver bana!"

Maxon itiraf etti. "Benden. Cadılar Bayramı'nın ne olduğunu araştırıyorduk. Günlüğüne bunun hakkında yazmıştı ve daha fazlasını okumak isteyeceğini düşündüm."

Kral, "Seni budala," diye tersledi. "Sana bunları daha önce okutmam gerektiğini biliyordum. Yolunu tamamen kaybettin. Sahip olduğun görevle ilgili hiçbir fikrin yok!"

Ah, hayır. Ah, hayır, hayır, hayır.

Kral Clarkson, "Bu gece gidiyor," diye emretti. "Ona yeteri kadar katlandım."

Pek belli etmeden iyice küçülüp kral ile arama mesafe koymaya çalıştım. Nefes alırken bile çok ses çıkartmamaya çalıştım. Yüzümü kızlara döndüm, nedense Celeste'ye odaklandım. Gülmesini beklerdim ama gergindi. Kral daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Maxon, sakince "Onu evine gönderemezsin. Bu karar bana ait ve ben kalacak diyorum," dedi.

"Maxon Calix Schreave, ben Illéa'nın kralıyım ve diyorum ki..."

Maxon, "Beş dakikalığına kral olmayı bırakıp sadece babam olabilir misin?" diye bağırdı. "Bu benim kararım. Sen kendi kararlarını vermek zorundasın ve ben de kendi kararlarımı vermek istiyorum. Ben demeden kimse buradan ayrılmayacak!"

Natalie'nin Elise'e dayandığını gördüm. İkisi de sarsılmış görünüyorlardı.

"Amberly, bunu ait olduğu yere götür," dedi, elindeki kitabı ittirdi. Kraliçe ise öylece dikildi, başıyla onayladı ama hareket etmedi. "Maxon, seninle ofisimde görüşmemiz gerikiyor."

Maxon'a baktım ve belki de hayal kuruyordum ama gözlerinden bir anlığına panik dalgası geçtiğini gördüm.

"Ya da," diye önerdi kral, "sadece kızla konuşabilirsin." Beni işaret etti.

Maxon hızla "Hayır," dedi, karşı çıktığını göstererek elini kaldırdı. "Buna gerek olmayacak. Leydiler," diye eklerken bize döndü, "neden yukarı kata çıkmıyorsunuz? Bu akşam yemeklerinizi size göndereceğiz." Duraksadı. "America, belki de gidip eşyalarını toplamalısın. Ne olur ne olmaz diye."

Kral gülümsedi, biraz önceki patlamasıyla karşılaştırıldığında garip duruyordu. "Muhteşem bir fikir. Önden sen buyur *oğlum*."

Maxon'a baktım ki yenilmiş gibi görünüyordu. Utandım. Maxon, bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonunda kafasını sağa sola salladı ve yürüyerek uzaklaştı.

Kriss, elleriyle uğraşıyor, Maxon'ın ardından bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Bu işte delirtici bir şey vardı.

Kraliçe Amberly usulca, "Clarkson?" dedi. "Diğer konuya ne olacak?"

Kral rahatsız olarak "Ne?" diye sordu.

"Haberler?" diye hatırlattı.

"Ah, evet." Tekrar bize doğru yürüdü. Ben çok yakındaydım, bu nedenle ortada tek başıma kalmaktan korkarak yerime geri döndüm. Kral Clarkson'ın sesi tok ve sakindi. "Natalie, *Rapor*'dan önce sana söylemek istemedik ama bazı kötü haberler aldık."

"Kötü haberler mi?" diye sorarken kolyesiyle oynadı, şimdiden aşırı derece gergindi.

Kral daha da yaklaştı. "Evet. Kaybın için çok üzgünüm ama görünen o ki asiler bu sabah kız kardeşini yakalamışlar."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Ondan geriye kalanlar, bu öğleden sonra bulundu. Üzgünüz." Neyse ki sesinde anlayışlı denilebilecek bir ton vardı, gerçi gerçek duygudan çok üzerinde çalışılmış bir şey gibiydi.

Hızla Maxon'a döndü ve onu zor kullanarak kapıdan dışarı götürdüğünde Natalie de kulak patlatan bir çığlık attı. Kraliçe hızla yanına koştu, saçlarını okşadı ve kızı yatıştırmaya çalıştı. Celeste, asla kardeşlik duygusu beslemediğinden, bitap gözüken Elise ile birlikte odadan çıktı. Kriss kaldı ve Natalie'yi rahatlatmaya çalıştı ama elinden pek bir şey gelmediği ortaya çıkınca o da gitti. Kraliçe, Natalie'ye ailesini korumak için muhafızların gönderileceğini ve isterse cenaze töreni için gidebileceğini söylerdi, tüm bunları söylerken de kıza sarılıyordu.

Her şey bir anda kasvetli bir hale gelmişti, oturduğum yerde donup kaldığımı hissettim.

Yüzümün önünde bir el belirdiğinde yerimden sıçradım, utanarak geri çekildim.

Gavril, "Size zarar vermeyeceğim," dedi. "Sadece yardım etmek istiyorum." Rozeti parıldadı, ışığı yansıttı.

Ona elimi uzattım, bacaklarımda derman kalmadığını fark ettiğimde şaşırdım.

Gavril, ben dengemi kurduğumda "Sizi çok seviyor olmalı," dedi.

Ona bakamıyordum. "Bunu size söylettiren nedir?"

Gavril iç çekti. "Maxon'ı çocukluğundan beri tanırım. Babasına hiçbir zaman bu şekilde karşı gelmemişti."

Sonrasında Gavril yürüyerek uzaklaştı, ekibe bu akşam duyduklarını kendilerine saklamalarını söyledi.

Natalie'nin yanına gittim. Onun hakkında her şeyi biliyor değildim ama kız kardeşini, aynı benim May'i sevdiğim gibi sevdiğinden emindim ve hissettiği acıyı tahmin edemiyordum.

"Natalie, çok üzgünüm," diye fısıldadım. Başıyla onayladı. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Kraliçe bana anlayışla baktı, üzüntüsünü nasıl ifade edebileceğinden emin değildi. "Ve... Sizden özür dilerim. Yapmak istediğim şey bu değildi... Ben sadece..."

"Biliyorum canım."

Natalie'nin halini gördükten sonra, vedalaşmak istemek bencillik olurdu, ben de kraliçeyi son bir defa eğilerek derinden selamladım ve usulca odadan çıkıp yarattığım rezalette debelenmeye koyuldum.

28. Bölüm

Odama girdiğimde beklediğim en son şey, hizmetçilerimin beni çılgıncasına alkışlamalarıydı.

Bir anlığına orada öylece durdum, destekleri beni gerçekten etkilemişti ve yüzlerinde parıldayan gurur rahatlamamı sağladı. Beni utandırmayı kestiklerinde, Anne ellerimden tuttu.

"Çok iyi söylediniz hanımefendi." İçtenlikle ellerimi sıktı ve gözlerinde sözlerimin yarattığı neşeyi gördüğümden bir anlığına kendimi berbat hissetmedim.

Mary, "Bunu yaptığınıza inanamıyorum! Kimse bizim için sesini çıkartmazdı!" diye ekledi.

Lucy tiz perdeden, "Maxon sizi seçmek zorunda," dedi. "Bana umut veren tek kişi sizsiniz."

Umut.

Düşünmem gerekiyordu ve gerçekten düşünebileceğim tek yer bahçelerdi. Hizmetçilerim kalmam için ısrar ettiyseler de yanlarından ayrıldım, koridorun sonundaki merdivene giden uzun yola koyuldum. Her zamanki muhafızı saymazsak, kat boş ve sessizdi. Son yarım saat içinde ne kadar çok şey yaşandığını hesaba katarsak, sarayda hareket patlaması yaşanması gerekiyor gibiydi.

Hastane kanadını geçtiğimde, kapı ardına kadar açıldı ve elinden mühürlü, metal bir kutuyu düşüren Maxon'a çarptım. Çarpışma pek sert olmasa da homurdandı.

"Odanın dışında ne yapıyorsun?" diye sordu, kutuyu kaldırmak için yavaşça eğildi. Bir kenarında adının yazdığını gördüm. Hastane kanadına koyduğu şeyi merak ettim.

"Bahçelere gidiyordum. Aptalca bir şey yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyorum."

Maxon, ayakta durmakta zorluk çekiyormuş gibi göründü. "Ah, seni temin ederim ki aptalcaydı."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi, gözlerime bakmaktan kaçındı. "Sadece odama gidiyordum. Ve sana da aynısını yapmanı öneririm."

"Maxon." Sesimdeki yalvarma tonu bana bakmasını sağladı. "Çok üzgünüm. Sinirlenmiştim ve yapmak istediğim... Artık bilmiyorum bile. Ve Bir olmanın getirdiği avantajlar olduğunu, bazı şeyleri değiştirebileceğini söyleyen kişi de sendin."

Gözlerini devirdi. "Sen Bir değilsin." Aramızda bir sessizlik oldu. "Öyle olsaydın dahi işleri nasıl yürüttüğüme hiç dikkat etmedin mi? Bunlar ufak şeyler ve usulca ilerliyorum. Şimdilik olması gereken bu. Televizyona çıkıp işlerin yürüyüş şeklinden şikâyet edip babamın ya da başka birinin desteğini bekleyemezsin."

"Üzgünüm!" diye tiz perdeden bağırdım. "Çok, çok üzgünüm."

Bir anlığına duraksadı. "Bence, bu yeteri kadar..."

Aynı anda birilerinin bağırdığını duyduk. Maxon döndü ve yürümeye başladı ve ben de onu takip ediyor, bu seslerden bir anlam çıkartmaya çalışıyordum. Birileri kavga mı ediyordu? Ana koridora ve bahçelere açılan kapılara yaklaştığımızda muhafızların buraya doluştuğunu gördük.

Birileri, "Alarmı çal!" diye bağırdı. "Kapılardan içeri girdiler!"

Başka bir muhafız, sesleri bastırarak "Silahlar hazır!" diye bağırdı.

"Krala haber verin!"

Ve akabinde, inişe hazırlanan arı sürüsü gibi küçük, hızlı şeyler vızıldayarak koridora girdiler. Muhafızlardan biri sokulmuştu ve yere yığıldı, kafası rahatsız edici bir çatırtıyla mermer zemine çarptı. Göğsünden boşalan kan çığlık atmama neden oldu.

Maxon, içgüdüsel olarak beni geri çekti ama pek acele etmemişti. Belki o da şoktaydı.

Yanımıza koşan bir muhafız, "Majesteleri!" diye seslendi. "Hemen alt kata inmelisiniz!"

Kabaca Maxon'ı döndürdü ve iterek hareket ettirdi. Maxon bağırdı ve metal kutuyu tekrar düşürdü. Muhafızın, Maxon'ın üzerinde duran eline baktım, Maxon'ın bu sesi çıkartmasını sağlamak için acaba sırtına bıçak mı soktu diye merak ettim. Tek görebildiğim, başparmağındaki kalın, kurşun bir yüzüktü. Kutunun kenarındaki kulbundan tuttum, içindekilere zarar vermediğimi umut ederek kaldırdım ve bizi hareket ettirmeye çalışan muhafızın peşinden koştum.

Maxon, "Başaramayacağım," dedi.

Döndüm ve terlediğini gördüm. Ona gerçekten bir şeyler olmuştu.

Muhafız ümitsizce, "Evet efendim," dedi. "Bu taraftan."

Çıkmaz sokak gibi görünen bir duvar dibine Maxon'ı çekti. Duvardaki görünmez bir noktaya dokunup sarayın gizli kapılarından birini açarken, bizi burada mı bırakacak diye merak ettim. İçerisi çok karanlıktı, yolun nereye gittiğini göremiyordum ama Maxon içeri girdi ve tek bir an bile düşünmeden yere çöktü.

"Anneme, America ile birlikte güvende olduğumuzu söyle. Her şeyden önce bunu yap," dedi.

"Tabii ki efendim. Her şey sona erdiğinde, sizi almak için bizzat geleceğim."

Sirenler çalmaya başladı. Herkesi kurtarmaya yetecek kadar çabuk çalındığını umuyordum.

Maxon, başıyla onayladı ve kapı kapanarak bizi zifiri karanlıkta bıraktı. Kapının ağzı öylesine güvenliydi ki alarm seslerini bile zor duyabiliyordum. Maxon'ın elinin duvarı ovuşturduğunu ve sonunda odayı loş ışıkla dolduran bir düğmeye bastığını duydum. Etrafıma bakıp alanı gözden geçirdim.

Birkaç siyah, plastik paketi ve ince battaniyeleri taşıyan ayrı ayrı raflar vardı. Küçük alanın ortasında, belki dört kişinin oturabileceği büyüklükte tahta bir bank vardı ve çapraz duvarın dibinde ufak bir lavabo ile çok kötü bir tuvalet vardı. Duvarlara çengeller geçirilmişti ama uçlarından sarkan bir şey yoktu ve tüm oda metal gibi kokuyordu, görünen o ki duvarlar metalden yapılmıştı.

Maxon, "En azından bu iyi haberlerden biri," dedi ve banka oturmak için topallayarak uzaklaştı.

"Sorun nedir?"

Usulca, "Hiçbir şey," dedi ve başını kollarının üzerine koydu.

Yanında oturdum, metal kutuyu banka koydum ve tekrar odaya baktım.

"Sanırım bunlar Güneyli asilerdi, değil mi?"

Maxon başıyla onayladı. Nefesimi yatıştırmaya ve gördüklerimi aklımdan silmeye çalıştım. O muhafız hayatta kalabilecek miydi? Herhangi biri bundan sağ çıkabilir miydi?

Biz saklanana kadar asilerin ne kadar ilerleyebildiğini merak ettim. Alarm yeterince çabuk çalınmış mıydı?

"Burada güvende miyiz?"

"Evet. Burası hizmetkârların sığınaklarından biri. Mutfakta ya da depoda bulunuyorlarsa, oldukça güvendedirler. Fakat iş-

lerini yapmak için etrafta koşuşturanlar yeteri kadar hızla sığınaklara ulaşamayabilirler. Kraliyet ailesinin büyük odası kadar güvenli değil ve orada olsaydık, epey bir süre yaşayabilmek için erzakımız olurdu ama bunlar acil durumlarda iş görür."

"Asiler biliyor mu?"

"Belki biliyorlardır," dedi, biraz daha dik otururken ürperdi. "Fakat odalar kullanımdayken içeri giremezler. Sadece üç çıkış yolu var. Anahtarı olan birinin bu yolları dışarıdan ya da içeriden kullanıma açması gerekir" –Maxon cebine eliyle vurdu, eğer gerekirse bizi buradan çıkartabileceğini ima etti– "ya da iki gün beklemek zorunda kalırsın. Kırk sekiz saat sonra kapılar otomatik olarak açılır. Tehlike ortadan kalktıktan sonra, muhafızlar her sığınağı kontrol ederler ama her zaman bir tanesini gözden kaçırabilirler ve kapıları açma mekanizması olmasa birileri burada sonsuza kadar sıkışıp kalabilir."

Tüm bunları söyleyebilmesi biraz vakit aldı. Besbelli acı çekiyordu ama görünen o ki kelimelerle kendini oyalamaya çalışıyordu. Öne doğru eğildi ve onu acıtan her neyse, yaptığı hareketten dolayı daha fazla acıyınca yılan gibi tısladı.

"Maxon?"

"Yapamam... Artık dayanamayacağım. America, paltomu giymeme yardım eder misin?"

Kolunu uzattı ve sırtına paltosunu giymesine yardım ettim. Kendini salarak paltosunun sırtına oturmasını sağladı ve düğmelere yöneldi. Ona yardım etmeye giriştim ama ellerimi tutarak beni engelledi.

"Sır tutma geçmişin, şu anda pek etkileyici görünmüyor. Fakat bunu mezara girene kadar saklayacaksın. Ve ben mezara girene kadar da. Anlıyor musun?"

Başımla onayladım, gerçi ne demek istediğinden pek emin değildim. Maxon ellerimi bıraktı ve ben de yavaşça gömleğinin

düğmelerini çözdüm. Bunu yapacağım hiç aklına gelmiş miydi diye merak ettim. Benim aklıma geldiğini itiraf edebilirdim. Cadılar Bayramı gecesi, yatağa yatmış ve geleceğimize ait bu anın hayalini kurmuştum. Çok daha farklı olacağını düşünmüştüm. Yine de içimden bir heyecan dalgası geçti.

Bir müzisyen olarak yetiştirilmiştim ama ressamlar ve heykeltıraşlarla çevriliydim. Bir keresinde, disk fırlatan bir atleti yansıtan, yüzlerce yıl öncesinden kalma bir heykel görmüştüm. O anda, bir insanın vücudunu bu kadar güzel gösterebilmeyi ancak bir heykeltıraşın başarabileceğini düşünmüştüm. Maxon'ın göğsü, gördüğüm tüm sanat eserleri kadar şekilliydi.

Fakat gömleğini sırtından indirdiğimde her şey değişti. Ona bir şey saplanmıştı, hareket ettirmeye çalıştığımda, kaygan ve yapışkan bir şeymiş gibi bir his bırakıyordu.

"Yavaş," dedi. Başımla onayladım ve arkasına geçip, oradan denemeye çalıştım.

Maxon'ın gömleğinin sırtı kana bulanmıştı.

Ağzım açık kaldı, bir anlığına hareket edemedim. Fakat daha sonra, gözlerimi dikerek işleri daha beter hale soktuğumu hissedince çalışmaya devam ettim. Gömleğini tamamen çıkarttığımda, duvardaki çengellerden birine astım, toparlanabilmek için kendime bir anlığına müsaade ettim.

Döndüm ve Maxon'ın sırtına iyice baktım. Omzundaki kesik, beline kadar iniyordu ve çapraz şekilde üst üste binen kesiklerden kan damlıyordu. Bunlar da sadece izi kalmış bir başka kesikle birleşiyordu ve onun da kesiştiği bir diğeri yıllar içinde iyileşmiş gibi görünüyordu. Maxon'ın sırtındaki kesiklerin sanki beş tanesi yeni açılmıştı, altındaysa sayılamayacak kadar çok kesik izi görünüyordu.

Bu nasıl olmuştu ki? Maxon prensti. Kraliyet ailesinden, kraliyet kanı taşıyan, herkesten ayrı yaşayan biriydi. Her şeyden

önemliydi, bazen yasalardan bile daha önemliydi, yani nasıl yaralarla kaplanmıştı ki?

Akabinde, bu akşam kralın gözlerindeki bakışı hatırladım. Ve Maxon'ın korkusunu saklamak için gösterdiği çabayı. Bir adam oğluna bunu nasıl yapabilirdi?

Döndüm, ufak bir temizlik bezi bulana kadar etrafı aradım. Lavaboya gittim, su buz gibi olsa da çalıştığını gördüğüme memnun oldum.

Kendimi toparladım ve hatırı için sakin kalmaya çabalayarak yanına yürüdüm. "Bu biraz canını acıtabilir," diye uyardım.

"Sorun değil," diye fısıldadı. "Alışkınım."

Islak temizlik bezini elime aldım ve omzundaki uzun kesiğin üzerine bastırdım, tepeden başlayarak çalışmaya karar verdim. Maxon biraz geri çekildi ama sessizce katlandı. İkinci kesiğe yöneldiğimde, Maxon konuşmaya başladı.

"Bu gece için senelerdir hazırlanıyordum, biliyor musun? Onu alt edebilecek kadar güçlü olacağım günü bekliyordum."

Maxon, bir anlığına sessiz kaldı ve bazı şeyler açıklığa kavuştu: Masa başında oturan biri nasıl bu kadar kaslı olabilirdi, neden her zaman yarı giyinik dolaşıyor ve harekete hazır görünüyordu, neden ona çocuk diyen ve ittiren bir kıza sinirleniyordu.

Boğazımı temizledim. "Neden bunu yapmadın?"

Duraksadı. "Beni eline geçiremezse, seni ister diye korktum."

Bir anlığına durmak zorunda kaldım, konuşamayacak haldeydim. Gözyaşlarım, beni tehdit etti ama kendimi toparlamayı başardım. Bunun işleri daha beter bir hale getireceğinden emindim.

"Hiç kimse biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır."

"Doktor da mı? Annen de mi?"

"Doktor biliyor olmalı ama sessiz kalıyor. Ve anneme asla söylemem ya da şüphelenmesi için bir sebep veremem. Babamın bana karşı sert davrandığını biliyor ama onun endişelenmesini istemiyorum. Ve buna katlanabilirim."

Temizlik bezini bastırmaya devam ettim.

"Ona bu şekilde davranmıyor," diyerek hızla güvence verdi. "Ona başka yollardan kötü davranıyor sanırım ama bu şekilde değil."

"Hımm," dedim, başka ne diyebileceğimden emin değildim.

Tekrar yaralarını sildim ve Maxon tısladı. "Lanet olsun, canım yandı."

O nefes alışını düzene sokarken, ben de bir dakikalığına geri çekildim. Bir an sonra, başıyla hafifçe onayladı ve tekrar işe koyuldum.

"Carter ile Marlee'ye karşı bildiğinden daha fazla anlayış besliyorum," dedi, sesinin sıradan bir tonda çıkmasını sağlamaya çalışıyordu. "Bu şeylerin canını yakmayı kesmesi için bayağı bir zaman geçmesi gerekiyor, özellikle de kendi başına müdahale etmek konusunda kararlıysan."

Bir anlığına duraksadım, şok olmuştum. Marlee bir defada on beş kere sopalanmıştı. Eğer seçmek zorunda kalsaydım, beklemediğim anda geleceğine bu şekilde olmasını tercih ederdim.

"Diğerleri neden oldu?" diye sordum, sonra kafamı sağa sola salladım. "Boşver. Kabalık ettim."

Yaralanmamış omzunu silkti. "Söylediğim ya da yaptığım şeylerden dolayı. Bildiğim şeylerden dolayı."

"*Benim* bildiğim şeylerden dolayı," diye ekledim. "Maxon, ben çok..." Nefesim kesildi, darmaduman olmak üzereydim. Onu kendim sopalamış kadar olmuştum.

Dönmedi ama eliyle arayarak dizimi buldu. "Eğer ağlarsan, bana nasıl yardım edebilirsin?"

Gözyaşlarımın arasından zayıf bir kahkaha attım ve yüzümü sildim. Her şeyi temizledim, nazik olmaya çalışıyordum.

"Burada sence hiç bandaj var mıdır?" diye sordum, odaya göz attım.

"Kutu," dedi.

O, orada oturmuş nefesini düzene sokmaya çalışırken ben de kutunun kapağını açtım, içindeki malzeme bolluğuna baktım.

"Neden odanda bandaj bulundurmuyorsun?"

"Katıksız gurur. Tekrar ihtiyacım olmayacağına kendimi inandırmıştım."

Sessizce iç çektim. Etiketleri okuyarak mikrop kapmasını önleyecek bir solüsyon, acıyı dindirebilecek gibi görünen bir şey ve bandaj buldum.

Arkasına geçtim, ilacı sürmek için onu hazırladım. "Acıtabilir."

Başıyla onayladı. Derisine temas ettiğimde, bir kez inledi ve sonra sessizliğe gömüldü. Hızlı ve kapsamlı çalışmak için çabaladım, onu olabildiğince rahatlatmaya hazırdım.

Yaralarına merhem sürmeye başladım ve kullandığım her neyse işe yaradığı ortadaydı. Çalıştığım sırada omzundaki gerginlik azalmıştı ve ben de memnundum; yarattığım derdin bir kısmını telafi ediyor gibi hissediyordum.

Homurdanarak, hafifçe bir kahkaha attı. "Sonunda sırrımın ortaya çıkacağını biliyordum. Senelerdir iyi bir hikâye bulabilmek için uğraşıyordum. Eşimin göreceğini bildiğim için evlenmeden önce inandırıcı bir şey bulmayı umuyordum ama hâlâ bulamadım. Bir fikrin var mı?"

Bir anlığına düşündüm. "Doğrular işini görür."

Başıyla onayladı. "En sevdiğim seçenek değil. Yani, bu konuda değil."

"Sanırım işim bitti."

Maxon kıvrandı ve dikkatlice hareket ederek biraz eğildi.

Bana bakmak için döndü, yüz ifadesi minnet doluydu. "Bu harika America. Benim şu ana kadar yaptıklarımdan daha iyi."

"Her zaman buradayım."

Bir anlığına bana baktı ve sessizliği uzadı. Şimdi ortada söylenecek ne vardı?

Gözlerim göğsüne yönelmeye devam etti ve buna bir son vermem gerekiyordu.

"Gömleğini yıkayacağım." Kendimi köşeye sakladım, gömleğini çitiledim, suyun delikten akıp gitmeden önce pas rengine dönmesini izledim. Kanın tamamen çıkmayacağını biliyordum ama en azından bu, bana yapacak bir şeyler vermişti.

Bitirdiğimde, gömleği sıktım ve tekrar çengele astım. Döndüm, Maxon gözlerini bana dikmişti.

"Neden hiç gerçekten cevaplamak istediğim sorular sormuyorsun?"

Ona dokunma isteği duymadan bankta yanında oturabileceğimi sanmıyordum. Bunun yerine, yere oturdum.

"Böyle davrandığımdan haberim yoktu."

"Böylesin."

"Peki, senin istediğin hangi soruyu sormuyorum?"

Nefesini uzun uzadıya bıraktı ve nazikçe öne doğru eğilerek dirseklerini dizine dayadı.

"Kriss ile Celeste hakkında açıklama yapmamı istemiyor musun? Bunu hak ettiğini düşünmüyor musun?"

29. Bölüm

Kollarımı kavuşturdum. "Kriss'in ağzından olanları duydum ve bir şeyleri abarttığını da sanmıyorum. Celeste'ye gelince, ondan bir daha asla bahsetmemeyi tercih ederim."

Kahkaha attı. "Ne kadar da inatçı. Bunu özleyeceğim."

Bir anlığına sessiz kaldım. "Yani bitti öyleyse? Yarıştan çıktım mı?"

Maxon, bunu düşündü. "Şu anda bunu önleyebileceğimi sanmıyorum. İstediğin bu değil miydi?"

Kafamı sağa sola salladım. "Çok sinirlenmiştim," diye fısıldadım. "Öyle çok sinirlenmiştim ki."

Bakışlarımı çevirdim, hemen ağlamak istemiyordum. Görünen o ki Maxon, diyeceklerini dinlemem gerektiğine karar vermişti, istesem de istemesem de. Sonunda beni köşeye sıkıştırdı ve artık bana söylemek istediği her şeyi duyacaktım.

"Bana ait olduğunu sanmıştım," dedi. Yukarı doğru baktı ve gözlerini tavana dikti. "Sana Cadılar Bayramı'nda evlenme teklifi edebilseydim, ederdim. Ebeveynlerimin, konukların ve kameraların önünde resmi bir şey yapmam gerekiyor ama hazır olduğumuzda sana sormak için iznim var ve sonrasında bir resepsiyon hazırlanabilir. Bunu sana hiç söylemedim, değil mi?"

Maxon bana baktı ve ben de başımı usulca sağa sola salladım. Acı bir gülümseme gönderdi, hatırlıyordu.

"Konuşmamı hazırlamıştım, vermek istediğim tüm sözleri de. Muhtemelen unuturdum ve kendimi budala konumuna düşürürdüm. Gerçi... Şu anda hatırlayabiliyorum." İç çekti. "Seni dinleme zahmetinden kurtaracağım."

Kısa bir mola verdi. "Beni geri ittirdiğinde, panikledim. Bu delice yarışmayla işimin bittiğini düşünmüştüm ve kendimi bir anda Seçim'in ilk gününü tekrar yaşarken buldum, sadece bu kez seçeneklerim çok daha kısıtlıydı. Ve sadece bir hafta kala, tüm o kızları sırf seni gölgede bırakabilecek olanı bulabilmek için kullandım, daha fazlasını bana istettirebilecek birini bulabilmek için ve başarısız oldum. Umutsuzdum.

"Ve sonra Kriss yanıma geldi, öylesine alçak gönüllüydü ki sadece mutlu olduğumu görmek istiyordu ve bu özelliğini nasıl gözden kaçırdığımı merak ettim. Hoş biri olduğunu biliyordum ve çok çekici biri ama bunca zamandır onda bundan daha fazlası vardı.

"Gerçekten bakmadığımı düşündüm. Sen varken başka sebebim var mıydı?"

Kollarımı kavuşturdum, canımı yakan şeyden korunmaya çalışıyordum. Artık ortada hiçbir şey yoktu. Her şeyi yok etmiştim.

Zayıf bir ses tonuyla, "Onu seviyor musun?" diye sordum. Yüzünü görmek istemiyordum ama duraksadığı o uzun an, aralarında derin bir şeyler olduğunu anlamama yetmişti.

"Seninle aramızda olandan farklı bir şey. Daha sakin, belki daha dostane. Fakat her zaman orada. Kriss'e güvenebilirim ve sorgu suale gerek olmadan Kriss'in kendini bana adadığını biliyorum. Anlayabileceğin üzere, bu hayatındaki ufacık, tek güven kaynağı. Bu anlamda, benim için bir yenilik sunuyor."

Başımla onayladım, hâlâ göz temasından kaçınıyordum. Tek

düşünebildiğim, ikimizden bahsederken geçmiş zaman eki kullandığı ve Kriss için sadece övgü dolu sözler söylediğiydi. Kızın hakkında söyleyebileceğim kötü bir şey olmasını diledim, onu biraz aşağılara çekebilecek bir şey ama yoktu. Kriss bir leydiydi. En başından beri, her şeyi layıkıyla yapmıştı ve zaten Maxon'ın beni ondan üstün tutmasına şaşırmıştım. Maxon için mükemmeldi.

"Öyleyse, neden Celeste?" diye sordum, sonunda yüzüne bakıyordum. "Eğer Kriss bu kadar muhteşemse..."

Maxon başıyla onayladı, bu konuda utanmış gibi görünüyordu. En başta bu konudan konuşmak onun fikriydi, yani aklında mutlaka söyleyecek sözler vardı. Ayağa kalktı, sırtını tekrar gergin bir şekilde esnetti ve bu dar alanda adımlamaya başladı.

"Bildiğin gibi hayatım stres yüklü ve bunu paylaşmamayı tercih ediyorum. Sürekli tetikte yaşıyorum. Daima izleniyor, yargılanıyorum. Ebeveynlerim, danışmanlarımız... Hayatımda daima kameralar var ve şu anda hepiniz burada olduğunuz için," diyerek bana doğru yöneldi. "Kast sınıfınızdan dolayı, en azından bir kere bir yerlere sıkıştırıldığınızı hissettiğinizden eminim ama benim nasıl hissettiğimi hayal et. Gördüğüm şeyler oldu America ve bildiğim şeyler ve bunları asla değiştirebileceğimi sanmıyorum."

"Babamın, ben yirmili yaşlardayken, yönetmeye hazır olduğumu düşündüğünde emekliye ayrılması gerektiğinin farkında olduğuna eminim ama sence iplerin hiç elinden bırakacak mı? O yaşadığı sürece, bu gerçekleşmeyecek ve berbat biri olduğunu biliyorum ama ölmesini istemiyorum... *O* benim babam."

Başımla onayladım.

"Lafı açılmışken, ilk anlardan itibaren eli Seçim'in üzerinde. Kimlerin gönderildiğine bakacak olursan, gayet belli." Parmağıyla kızları saymaya başladı. "Natalie son derece kolaylıkla kandırabilir biri ve bu, onu babamın gözdesi yapıyor ki ben babamın gözünde fazla başına buyruğum. Ona bu kadar düşkün olması, kızdan nefret etmemek için çabalamama neden oluyor.

"Elise'in Yeni Asya'da yandaşları var ama bunun herhangi bir işe yarayacağından emin değilim. Bu savaş..." Maxon'ın kafasından farklı düşünceler geçti ve kafasını sağa sola salladı. Savaşla ilgili bir detayı benimle paylaşmak istemiyordu. "Ve o çok... Açıklayacak kelimeyi bile bilmiyorum. En başından beri, her dediğim şeyi onaylayacak ya da bana ayılıp bayılacak birini istemediğimi biliyordum. Onun fikirlerine karşı çıkmaya çalışıyorum ve o aniden yön değiştiriyor. Hem de her zaman! Sinir bozucu. Omurgasız gibi."

Nefesini düzene sokmaya çalıştı. Kızın ne kadar sinirini bozduğunu fark etmemiştim. Bize karşı daima çok sabırlıydı. Sonunda, bana baktı.

"Benim seçimim sendin. Tek seçimim. Babam pek hevesli değildi ama o ana kadar, sinirlenmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştın. Sen sessiz kaldığın sürece, seni burada tutmamı umursamıyordu. Son davranışlarını, karar verme konusunda yaptığım hataları ortaya koymak için kullandı ve şimdi son sözü söyleyen kişi olmak için ısrar ediyor."

Başını sağa sola salladı. "Bu, ana konuya katkı sağlıyor. Diğerleri –Marlee, Kriss ve Celeste– danışmanlar tarafından seçildiler. Marlee favoriydi, aynı Kriss gibi." İç çekti. "Kriss iyi bir seçim olurdu. Yakınlaşmama izin verseydi keşke, sadece orada... Kimya uyumu var mı diye görebilmem için. En azından bir fikrimin olması isterim.

"Ve Celeste. Oldukça nüfuzlu, kendi çapında ünlü biri. TV'de iyi duracaktır. Son seçim için seviyeme yakın birinin seçilmesi, kulağa doğruymuş gibi geliyor. En azından omurgasız değil. Fakat insanların beynini yıkayabilecek biri olduğunu ve bu durumu, elde edebileceği her şeyi koparmak için kullan-

dığını söyleyebilirim. Bana sarıldığında, kalbinden geçenin taç olduğunu biliyorum."

"Gözlerini kapattı, sanki en kötü kısmı az sonra söyleyecekmiş gibiydi. "Beni kullanıyor, yani onu kullandığım için kendimi suçlu hissetmiyorum. Kendini üzerime atmaya gönüllü olsa, şaşırmam. Kriss'in sınırlarına saygı duyuyorum. Ve senin kollarında olmayı fazlasıyla tercih ederdim ama sen benimle pek konuşmuyordun bile...

"Hayatımın on beş dakikasının başıma dert olmamasını istemem beni berbat biri mi yapar? İyi hissetmek istemem? Birisi beni seviyormuş gibi davranmam? Dilersen beni yargılayabilirsin ama hayatımda normal bir şeyler olsun istediğim için özür dileyemem."

Gözlerimin içine baktı, aynı anda hem onu ayıplamamı istiyor hem de ayıplamamamı umuyordu.

"Bunu anlıyorum."

Aspen'i, bana sıkıca sarılışını ve verdiği sözleri hatırladım. Aynı şeyi ben de yapmamış mıydım? Maxon'ın düşündüğünü görebiliyordum, söylediğim şeyi gerçekten kastettim mi diye merak ediyordu. Bu, paylaşamayacağım bir sırdı. Benim için her şey bitmiş bile olsa Maxon'ın bana o gözle bakmasına izin veremezdim.

"Onu seçecek misin peki? Celeste'yi, demek istiyorum."

Oturmak için dikkatlice yanıma geldi. Sırtının canını ne kadar yaktığını hayal edemiyordum.

"Yapmak zorunda bırakılsaydım, Elise ya da Natalie yerine onu seçerdim. Fakat Kriss gitmeye karar vermeden bu gerçekleşmeyecek."

Başımla onayladım. "Kriss iyi bir tercih. O, benim hayatta olabileceğimden çok daha iyi bir prenses olur."

Güldü. "Senin kadar araştırmacı biri değil. Dümende sen olsaydın, ülkenin hali ne olurdu Tanrı bilir."

Haklı olduğu için ben de kahkaha attım. "Muhtemelen ülkeyi yok ederdim."

Maxon konuşurken gülümsemeye devam etti. "Fakat belki de yok olması gerekiyordur."

Bir süreliğine sessizce oturduk. Dünyamızın yerle bir olsa nasıl olurdu diye merak ettim. Kraliyet ailesinden kurtulamazdık –nasıl ortadan kaldırabilirdik ki?– fakat belki de yönetim şeklinin bir kısmını değiştirebilirdik. Memuriyet babadan oğlu geçmek yerine seçimle dağıtılabilirdi. Ve kast... Gerçekten bitip yok olmasını görmek isterdim.

Maxon, "Müsaade eder misin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, bu gece benim için dile getirmesi güç olan birçok şeyi seninle paylaştım. Benim için bir soruya cevap verebilir misin diye merak ediyordum."

Yüzü çok samimi görünüyordu, onu geri çevirmek istemedim. Sıradaki şey ne ise, pişman olmayacağımı umuyordum ama şu noktada, bana karşı hak ettiğimden daha dürüst davranmıştı.

"Evet. Ne olursa."

Yutkundu. "Beni hiç sevdin mi?"

Maxon gözlerimin içine baktı ve gözlerimde görebilir mi diye merak ettim. Onu farklı hayal ettiğim için savaştığım tüm o duyguları, adını koymak istemediğim tüm o hisleri. Başımı eğdim.

"Marlee'ye olanların sorumlusu olduğunu hissettiğimde, yıkıldığımı biliyorum. Sadece olanlardan dolayı değil, senin o tarz bir insan olabileceğini düşünmediğim için de. Kriss'den bahsettiğinde ya da Celeste ile öpüştüğünü düşündüğümde biliyorum ki... Kıskançlıktan dolayı zorla nefes alabiliyorum. Ve Cadılar Bayramı'nda konuştuğumuzda, geleceğimizi düşündüğümü bi-

liyorum. Ve mutluydum. Biliyorum ki o anda sorsaydın, evet derdim." Bu son sözlerimi fısıltıyla söylemiştim, düşünmesi bile çok zordu.

"Ayrıca, senin başka insanlarla buluşman ve prens olman nedeniyle ne hissedeceğimi asla bilemediğimi de biliyorum. Bu gece bana söylediğin her şeyle birlikte bile her zaman koruyacağını düşündüğüm yönlerin olduğunu düşünüyorum...

"Fakat tüm bunlar dâhilinde..." Başımla onayladım. Sözleri yüksek sesle söyleyemiyordum. Söyleyebilseydim, nasıl buradan gidebilirdim ki?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "En azından, şimdi kesin olarak biliyorum ki birlikte olduğumuz kısa bir an boyunca seninle aynı şeyi hissetmişiz."

Gözlerim yanıyor, beni daha fazla gözyaşı dökmekle tehdit ediyordu. Beni sevdiğini asla gerçekten söylememişti ve şu anda da tam olarak söylemiyordu. Fakat o kelimeler o kadar, o kadar yakındaydı ki.

"Budala gibi davrandım," dedim, nefes nefeseydim. Gözyaşlarına karşı çok savaşmıştım ama artık savaşamıyordum. "Tacın, seninle aramda engel oluşturmasına göz yumup durdum. Kendime, benim için önemli olmadığını söyledim. Bana yeteri kadar güvenmediğin ya da beni yeteri kadar önemsemediğin için bana yalan söylediğini ya da beni kandırdığını düşünüp durdum. Senin için önemli olmadığıma kendimi inandırdım."

Yakışıklı yüzüne baktım. "Sırtına attığım tek bir bakış, benim için her lanet olası şeyi yapabileceğini söylüyor. Ve ben her şeyi sildim. Her şeyi sildim..."

Kollarını açtı ve ben de kollarına yığıldım. Maxon bana sessizce sarıldı, ellerini saçımda dolaştırdı. Her şeyi silip, sadece bu anda, birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu bildiğim bu kısacık anda var olmayı diledim.

"Lütfen ağlama sevgilim. Eğer elimden gelseydi, hayat boyunca gözyaşlarının akmamasını sağlardım."

Konuştuğumda zorla nefes alabiliyordum. "Seni bir daha asla göremeyeceğim. Hepsi benim suçum."

Beni kendine daha da yaklaştırdı. "Hayır, sana karşı daha açık olmalıydım."

"Daha sabırlı olmalıydım."

"Odanda o gece sana evlenme teklifi etmeliydim."

"Sana müsaade etmeliydim."

Kahkaha attı. Yüzüne baktım, o gülüşü bir daha kaç kere görebileceğimden emin değildim. Maxon'ın parmakları, yanaklarımdaki yaşları sildi ve Maxon orada öylece oturarak gözlerimin içine baktı. Ben de aynısını ona yaptım, bunu hatırlayabilmeyi fena halde istiyordum.

"America... Birlikte geçirebileceğimiz ne kadar zaman kaldı bilmiyorum ama yapmadığımız şeylere pişman olarak geçirmek istemiyorum."

"Ben de." Yüzümü döndürüp avcunun içini öptüm. Daha sonra, parmaklarının ucunu öptüm. Elini saçımın derinliklerine doğru kaydırdı ve dudaklarımı dudaklarına götürdü.

Bu öpücükleri özlemiştim, öylesine sakin, öylesine netti ki. Biliyordum ki hayatım boyunca, eğer Aspen ya da başka biriyle evlenirsem, asla bu şekilde hissedemeyecektim. Dünyasını daha iyi bir hale getirdiğim yoktu. Onun dünyası *bendim* sanki. Patlama etkisi yoktu; havai fişekler atılmıyordu. Ateşti, usulca içten dışa doğru yanıyordu.

Yer değiştirdik, böylece ben yerdeydim ve Maxon da üstümde. Burnunu çenemde, boynumun altında, omuzlarımda gezdirdi ve tekrar aynı yoldan geçerek dudaklarıma ulaştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirip duruyordum. Çok yumuşaktı, avuç içlerim huylandı.

Bir süre sonra battaniyeleri çıkarttık ve derme çatma bir yatak yaptık. Bana, şimdiye kadarki en uzun süre boyunca sarıldı, gözlerimin içine baktı. Elimden gelseydi, yıllar boyunca bu şekilde kalabilirdik.

Maxon'ın gömleği kuruduğunda, giydi, kurumuş lekeleri de paltosuyla gizledi ve tekrar yanıma kıvrıldı. İkimiz de yorulunca, konuşmaya başladık. Bu olanların arasında bir saniye bile uykuya dalmak istemiyordum ve onun da istemediğini hissediyordum.

"Ona göre döneceğini düşünüyor musun? Eski sevgiline?"

O anda Aspen hakkında konuşmak istemiyordum ama bunu düşündüm. "İyi bir tercih. Zeki, cesur, belki de bu gezegende benden daha inatçı olan tek kişi."

Maxon usulca kahkaha attı. Gözlerim kapalıydı ama konuşmaya devam ettim. "Bunu düşünmeye başlayana kadar bir süre geçmiş olacak gerçi."

"Hımm."

Sessizlik uzadı. Maxon, başparmağını tuttuğu elde gezdirdi.

"Sana yazabilir miyim?" diye sordu.

Bunu düşündüm. "Belki de birkaç ay beklemelisin. Belki beni özlemezsin bile."

Neredeyse kahkaha atıyordu.

"Eğer yazarsan da... Kriss'e söylemek zorundasın."

"Haklısın."

Bu cevabıyla, bana yazmayacak mı yoksa Kriss'e söyleyecek mi açıklamamıştı ama o anda ben de gerçekten bilmek istemiyordum.

Aptal bir günlük yüzünden bunların yaşandığına inanamıyordum.

Ağzım açık kaldı ve gözlerim de aniden açıldı. Günlük!

"Maxon, ya Kuzeylilerin aradığı şey günlükler ise?"

Yer değiştirdi, hâlâ paniklememişti. "Ne demek istiyorsun?"

"O gün bahçelerde kovalandığımda, yanımdan geçtiklerinde onları gördüm. Bir kız, çanta dolusu kitabı yere düşürdü. Yanındaki adamda da dolu vardı. Kitap çalıyorlar. Ya özellikle bir tanesini arıyorlarsa?"

Maxon gözlerini açtı, bu fikri düşünüyordu. "America... O günlükte tam olarak ne vardı?"

"Birçok şey. Gregory'nin nasıl ülkeyi başkasından çaldığı, nasıl insanları zorla kast sınıflarına soktuğu. Berbattı, Maxon."

"Fakat *Rapor* yarıda kesilmişti," diye ısrar etti. "Aradıkları o olsa bile tam olarak elindekinin o olduğunu anlamalarına ya da içimde yazanları bilmelerine imkân yok. Bana güven, o ufak gösterinin ardından babam, normalde olduğundan daha korunaklı bir hale geldiğinden emin olmak isteyecektir."

"Aradıkları o." Yüzümü ellerimle kapattım, esneme isteğimi engelledim. "Biliyorum."

"Yapma," dedi. "Hemen kafanda kurma. Bilebileceğimiz tek şey, gerçekten, gerçekten kitap okumak istedikleri."

Şaka yapma çabası karşısında homurdandım.

"İşleri daha beter bir hale getirebileceğimi cidden düşünmemiştim."

"Şişt," diyerek yaklaştı. Güçlü kolları beni dünyaya bağlıyordu. "Şimdilik endişelenme. Uyumalısın."

"Ama uyumak istemiyorum," diye fısıldadım ama ona iyice sokuldum.

Maxon tekrar gözlerini kapattı, hâlâ bana sarılıyordu. "Ben de. İyi bir gün bile olsa uyumak beni geriyor."

Bu, kalbimi sızlattı. Sürekli endişeli olmasını, özellikle onu tetikte tutan kişinin öz babası olmasını hayal edemiyordum.

Elimi bıraktı ve cebine uzandı. Göz kapaklarım birazcık aralandı ama o tüm bu hareketi gözleri kapalı yapıyordu. İkimiz de

uykuya adım adım yaklaşıyorduk. Tekrar elimi buldu ve bir şeyi bileğime geçirmeye başladı. Bana Yeni Asya'dan aldığı bilekliğin bıraktığı hissi hatırladığımda koluma geçirmişti.

"Cebimde taşıyordum. Acınacak derecede romantiğim, değil mi? Saklayacaktım ama benden bir hatıra kalsın istedim."

Bilekliği, Aspen'in bilekliğinin üzerine yerleştirdi ve öteki bilekliğin ucundaki düğmenin tenime battığını hissettim.

"Teşekkür ederim. Bu, beni mutlu etti."

"O halde, ben de mutluyum."

Başka da bir şey söylemedik.

30. Bölüm

Kapının gıcırdaması beni uyandırdı ve içeri süzülen ışık öylesine parlaktı ki gözlerimi ellerimle kapatmak zorunda kaldım.

"Majesteleri?" diye sordu birileri. "Ah, Tanrım! Onu buldum," diye bağırdı. "Yaşıyor!"

Muhafızlar ve uşaklar olduğumuz yere doğru koşarak geldiklerinde etrafımızda ani bir kargaşa yaşandı.

Muhafızlardan biri, "Aşağı kata inemediniz mi Majesteleri?" diye sordu. Adını kontrol ettim. Markson. Emin değildim ama muhafız rütbesi yüksekmiş gibi görünüyordu.

Maxon, "Hayır. Memurlardan birinin ebeveynlerime haber vermesi gerekiyordu. İlk iş olarak bunu yapmasını söylemiştim," diyerek açıkladı, saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Sadece bir defa hareket ettiği için acı çektiği yüzünden okundu.

"Hangi memur?"

Maxon iç çekti. "Adını almadım." Onayım için bana baktı.

"Ben de almadım. Fakat başparmağında bir yüzük vardı. Gri renkliydi, kurşun ya da başka bir maddedendi."

Memur Markson başıyla onayladı. "Tanner'dır. Hayatta kalamadı. Yirmi beş muhafız ve bir düzine hizmetli kaybettik."

"Ne?" Ağzımı elimle kapattım.

Aspen.

Güvende olması için dua ettim. Dün akşam aklım başımdan gitmişti, endişelenmek aklıma gelmemişti.

"Peki ebeveynlerim? Elit'in diğer kısmı?"

"Hepsi iyiler efendim. Anneniz histeri krizine girmişti gerçi."

"Dışarı çıktı mı?" Hareket etmeye başladık, Maxon önden gidiyordu.

"Herkes çıktı. Birkaç ufak sığınağı gözden kaçırmıştık, tekrar kontrol ederek sizi ve Leydi America'yı bulmayı umuyorduk."

"Ah, Tanrım," dedi Maxon. "İlk olarak yanına gideceğim." Fakat daha sonra yolun üzerinde ölü gibi durdu.

Gözlerinin baktığı noktaya baktım ve yıkımı gördüm. Aynı cümle, bir önceki sefer de olduğu gibi duvara yazılmıştı.

GELİYORUZ.

Tekrar ve tekrar, bulabildikleri her yoldan duvarları uyarılarla doldurmuşlardı. Bunun dışında, yıkımın seviyesi tekrar artmıştı. Asilerin ilk kata neler yapabildiklerini hiç görmemiştim, sadece koridorları ve odamın yakınlarını görmüştüm. Halıdaki devasa lekeler, birilerinin, belki de savunmasız bir hizmetçinin ya da korkusuz bir muhafızın öldüğü yeri belirtiyordu. Pencereler parçalanmıştı, yerlerinde kırık cam parçaları vardı.

Işıklandırmalar kırılmıştı, sönmek istemeyen birkaç tanesindeki ışıklar yanıp sönüyordu. Korkutucu bir şekilde, duvarlarda kocaman oyuklar vardı ve bu, insanların sığınaklarına girdiklerini görüp görmediklerini, avlanıp avlanmadıklarını merak etmeme neden oldu. Dün gece Maxon ile birlikte ölüme ne kadar yaklaşmıştık?

Bir muhafız, "Hanımefendi?" diyerek beni ana geri döndürdü. "Tüm ailelerle haberleştik. Görünen o ki Leydi Natalie'nin

ailesine yönelik saldırının amacı Seçim'i sona erdirmekmiş. Buradan ayrılmanızı sağlamak için akrabalarınızı hedef alıyorlar."

Elimle ağzımı kapattım. "Hayır."

"Onları korumak için şimdiden saray muhafızlarını gönderiyoruz. Kral, hiçbir kızın gitmemesi konusunda kararlıydı."

Maxon, "Ya gitmek istiyorlarsa?" diye karşı çıktı. "Onları burada istekleri dışında tutamayız."

"Tabii ki efendim. Kral ile konuşmanız gerekiyor." Muhafız utanmış gibi görünüyordu, fikir farklılıklarına karşı ne yapması gerektiğini pek bilemiyordu.

"Ailemi uzun süre boyunca korumanız gerekmeyecek," dedim, gerginliğin bir kısmını yok etmeyi amaçlıyordum. "Yakında evde olacağımı bilmelerini sağlayın."

Muhafız, "Evet hanımefendi," derken başıyla selam verdi.

Maxon araya girdi. "Annem odasında mı?"

"Evet efendim."

"Ona yolda olduğumu söyleyin. Çekilebilirsiniz."

Tekrar yalnızdık.

Maxon elimi tuttu. "Acele etme. Hizmetçilerine ve istediğin kızlara hoşça kal de. Ve bir şeyler ye. Yemeği ne kadar sevdiğini biliyorum."

Gülümsedim. "Öyle yapacağım."

Maxon dudaklarını ıslattı, neredeyse yerinde duramıyordu. İşte hepsi buydu. Bu, vedalaşma anıydı.

"Sonsuza dek değişmemi sağladın. Ve ben seni asla unutmayacağım."

Serbest kalan elimle göğsüne dokundum, paltosunu düzeltim. "Başka kimseye karşı kulağına dokunma. O bana özel." Ona ciddi bir tebessüm gönderdim.

"Birçok şey sana özel America."

Yutkundum. "Gitmem gerek."

Başıyla onayladı.

Maxon beni bir daha hızlıca, dudaklarımdan öptü ve koridorda koşarak uzaklaştı. Gözden kaybolana kadar izledim ve daha sonra, odamın yolunu tuttum.

Ana merdivendeki her basamak ayrı bir işkenceydi, sebebi hem geride bıraktıklarım hem de geleceğe olan korkumdu. Ya zili çaldığımda Lucy gelmeseydi? Ya da Mary? Ya da Anne? Ya yanımdan geçen her muhafızın yüzüne baktığımda hiçbirinin Aspen olmadığını görseydim?

İkinci kata vardım, her bir köşede yıkımı görüyordum. Hâlâ nerede olduğum belliydi, hayatımda gördüğüm en güzel yer yıkık döküktü. Fakat düzenlenmesi için gereken zaman ve para hayal edemeyeceğim düzeydeydi. Asiler oldukça derinlemesine çalışmışlardı. Odama yaklaştığımda, ağlamanın o fark edilebilir tınısını duydum. Lucy.

Nefesimi bıraktım, hayatta olduğu için mutluydum ama onu ağlatan şeyden korkuyordum. Kendimi toparladım ve köşeyi dönerek odama girdim.

Kırmızı yüzler ve şişmiş gözlerle çalışan Mary ile Anne, kapıdan ve balkondan cam parçalarını topluyorlardı. Mary'nin işini yarıda bırakıp nefesini bıraktığını ve kendini sakinleştirdiğini gördüm. Bir köşede Lucy, Aspen'in göğsüne dayanmış ağlıyordu.

"Şişt," dedi, onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Onu bulacaklar, bulacaklarını biliyorum."

Öyle rahatlamıştım ki gözyaşlarına boğuldum. "İyisiniz. Hepiniz iyisiniz."

Aspen yüksek sesle iç çekti, gergin omuzları rahatladı.

Lucy, "Leydim?" dedi. Bir saniye sonra bana doğru koşuyordu. Peşi sıra da Mary ve Anne geldi, beni kucaklayarak sarmaladılar.

Anne bana sarılırken "Ah, bu pek yakışıksız oldu," dedi.

Mary onu tersleyerek, "Tanrı aşkına, bir mola ver artık," dedi.

Hayatta ve güvende olduğumuza öylesine mutluyduk ki sırf bu nedenle kahkahalar attık.

Onların ardında Aspen duruyor, sessizce gülümsüyordu, beni gördüğüne öylesine minnettardı ki.

"Neredeydiniz? Her yere bakmışlardı." Mary beni oturmam için yatağa doğru çekti, gerçi yatak kesinlikle berbat bir haldeydi; yorgan parçalanmıştı, yastıklarda bıçak delikleri vardı ve içlerindeki tüyler dökülmüştü.

"Sığınaklardan birini gözden kaçırmışlar. Maxon da iyi," dedim.

Anne, "Tanrıya şükür," dedi.

"Hayatımı kurtardı. O geldiğinde bahçelere çıkmak üzereydim. Eğer dışarıda olsaydım..."

Mary tiz perdeden, "Ah, leydim," diye bağırdı.

Anne, "Hiçbir şey için endişelenmeyin," dedi. "Derhal bu odayı toparlayacağız ve hazır olduğunuzda muhteşem bir elbiseniz olacak. Ve biz..."

"Bu gerekli olmayacak. Bugün evime gidiyorum. Üzerime basit bir şeyler giyip birkaç saat içinde çıkacağım."

Mary, ağzını bir karış açarak, "Ne?" dedi. "Ama neden?"

Omuz silktim. "İşler yolunda gitmedi." Aspen'e baktım ama yüzünü okumak mümkün değildi. Tek görebildiğim, hayatta olduğum için rahatladığıydı.

Lucy, "Sizin seçileceğinizi düşünmüştüm," dedi. "En başından beri. Ve dün söylediğiniz her şeyden sonra... Eve gideceğinize inanamıyorum."

"Bunu düşünmen çok tatlı ama sorun değil. Bundan sonra, Kriss'e elinizden geleni lütfen yapın. Benim için."

Anne, "Tabii ki," dedi.

Mary de onaylayarak, "Sizin için her şeyi yaparız," dedi.

Aspen boğazını temizledi. "Leydiler, belki de bana bir dakikalığına müsaade etmelisiniz. Eğer Leydi America bugün gidiyorsa, bazı güvenlik önlemlerinin üzerinden geçmem lazım. Onu bu ana kadar getirdik, birilerinin incitmesine izin veremeyiz."

"Anne, belki gidip birkaç temiz havlu filan getirebilirsin. Evinize bir leydi gibi gitmelisiniz. Mary, yiyecek bir şeyler?" İkisi de başıyla onayladı. "Ve Lucy, dinlenmen gerekiyor mu?"

"Hayır!" diye bağırdı, sırtını dikleştirdi. "Çalışabilirim."

Aspen gülümsedi. "Çok iyi."

Anne, "Lucy, çalışma odasına gidip o elbiseyi tamamla. Yakında gelip yardım ederiz. Kim ne derse desin, Leydi America. Stil sahibi olarak buradan gideceksiniz," dedi, sonunda bana doğru dönmüştü.

"Evet," diye cevapladım. Arkalarından kapıyı kapatarak gittiler.

Aspen yaklaştı ve ben de karşısında durmak için ayağa kalktım.

"Öldüğünü sandım. Seni kaybettiğimi sandım."

"Bugün değil," derken zayıf bir gülücük gönderdim. Yaşananların ne kadar kötü olduğunu bildiğim için sakin kalmanın tek yolu işi şakaya vurmaktı.

"Mektubunu aldım. Bana günlükten bahsetmediğine inanamıyorum."

"Bahsedemedim."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini saçlarımda gezdirdi. "Mer, bana gösteremediysen, gerçekten tüm ülkeye göstermemeliydin. Ve kast konusunda... Çılgınsın, biliyorsun değil mi?"

"Aa, biliyorum." Yere baktım, son günümde yaşadığım deliliği düşündüm.

"Yani, Maxon sana bu nedenle tekmeyi bastı?"

İç çektim. "Tam olarak öyle değil. Beni evime gönderen kral.

Maxon bana şu anda evlenme teklif etse bile önemi olmaz. Kral hayır diyor, yani gidiyorum."

Sadece "Ah," dedi. "Sen yokken burası oldukça garip olacak."

"Biliyorum," deyip iç çektim.

Hızla, "Sana yazacağım," diye söz verdi. "Ve istersen sana para da gönderebilirim. Bende çok var. Eve döner dönmez evlenebiliriz. Biliyorum biraz zaman alacak..."

"Aspen," diyerek sözünü yarıda kestim. Kalbimin paramparça olduğunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "Gittiğimde, bir parça huzur istiyorum, tamam mı? Tüm bunlar nedeniyle toparlanmam gerekiyor."

Bir adım geri çekildi, alınmıştı. "Yani, ne, yazmamı ya da aramamı istemiyor musun?"

"Belki hemen istemem," dedim, ses tonumla büyük bir olay değilmiş gibi göstermeye çalıştım. "Ailemle biraz vakit geçirmek ve eski hayatıma dönmek istiyorum. Burada hissettiğim her şeyden sonra, tutup da..."

"Dur," dedi, tek elini kaldırdı. Bir anlığına sessiz kaldı, yüzümü okuyordu. "Hâlâ onu istiyorsun," diye suçladı. "Yaptığı onca şeyden sonra –Marlee'den sonra– ve ortada kesinlikle hiç umut kalmadığı halde onu düşünüyorsun."

"O hiçbir şey yapmadı Aspen. Keşke sana Marlee'ye olanları açıklayabilseydim ama söz verdim. Maxon'a karşı bir kırgınlık hissetmiyorum. Ve bu işin bittiğini biliyorum ama aynı beni terk ettiğinde hissettiğim şeyleri hissediyorum."

Başını geriye atarak, duyduklarına inanamadığını gösteren hareketler yaptı.

"Ciddiyim. Her şeyi bitirdiğinde, Seçim hayatımın amacı oldu, çünkü en azından sana karşı hissettiklerimi bastıracak zamana sahip olduğumu biliyordum. Ve sonra burada karşıma çıktın ve her şey tepetaklak oldu. Beni ağaç evinde terk ettiğin-

de, bizi değiştiren kişi sendin ve yeterince zorlarsan her şeyin tekrar geriye, o ana döneceğine inandın durdun. İşler bu şekilde ilerlemiyor. Seni *seçmem* için bana bir şans ver."

Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda bunun, sorunu oluşturan şeylerin çoğunu oluşturduğunu anladım. Aspen'i çok uzun süre boyunca sevmiştim, birçok şeyi varsaymıştık. Artık her şey farklıydı. Artık Carolinalı *hiç kimseler* değildik. Tekrar memnuniyetle o iki insan olabilecekmiş gibi davranamayacak kadar çok şey görmüştük.

"Neden beni seçmeyesin ki Mer? Ben senin tek seçeneğin değil miyim?" diye sordu, ses tonu hüzün doluydu.

"Evet. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Sırf benim diğer seçeneğim geçersiz kaldı diye ve sen asla kimseye dönüp bakmadın diye sonunda birlikte olacağın kız olmak istemiyorum. Beni gerçekten mecbur kaldığım için sahiplenmek istiyor musun?"

Coşkulu konuştu. "Seni nasıl sahipleneceğim umurumda değil Mer."

Aniden üzerime atıldı, yüzümü ellerinin arasına aldı. Aspen, beni şiddetli bir şekilde öptü, eskiden onu nasıl gördüğümü bana hatırlatmaya niyetliydi.

Öpücüğüne karşılık veremedim.

Sonunda vazgeçtiğinde, başımı geriye yatırdı, yüzümü okumaya çalıştı.

"Burada neler oluyor America?"

"Kalbim kırılıyor! Olan bu! Bunun nasıl hissettirdiğini sanıyorsun? Şu anda aklım çok karışık ve bana kalan tek şey sensin ve sen, nefes almama izin verecek kadar beni sevmiyorsun."

Ağlamaya başladım ve sonunda o da sakinleşti.

"Üzgünüm Mer," diye fısıldadı. "Sadece, seni bir şekilde kaybettiğimi düşünüp duruyorum ve senin için savaşmak içimden geliyor. Yapmayı bildiğim tek şey bu."

Kendimi toparlamaya çalışarak yere baktım.

"Bekleyebilirim," diye söz verdi. "Hazır olduğunda, bana yaz. Nefes almana izin verecek kadar seviyorum seni. Dün geceden sonra, tek yapmanı istediğim de bu. Lütfen nefes al."

Ona doğru yürüdüm, bana sarılmasına izin verdim ama farklı hissettim. Daima hayatımda Aspen'in olacağını sanıyordum ve ilk defa, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Burada güvende ol. Kahraman olma Aspen. Kendine iyi bak."

Bir adım geriledi, başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Alnımdan öptü ve kapıya yöneldi.

Uzun bir süre orada öylece durdum, ne yapacağımdan emin değildim, son bir kez daha hizmetçilerimin gelip beni toparlamalarını bekledim.

31. Bölüm

Elbisemi düzelttim. "Bu, duruma göre biraz fazla gösterişli değil mi?"

Mary, "Hiç de değil!" diye ısrar etti.

Öğle vaktiydi ama bana gece elbisesi giydirmişlerdi. Mor ve oldukça asildi. Kol kısımları dirseklerime kadar geliyordu, çünkü Carolina'da hava daha soğuktu ve iniş yaptığımda takmam için dikilen kapüşonu koluma değiyordu. Yüksek yaka, beni çıkabilecek rüzgâra karşı koruyacaktı ve saçımı öylesine zarif bir şekilde toplamışlardı ki sarayda gözüktüğüm en güzel anın bu olduğuna emindim. Keşke Kraliçe Amberly'yi gidip görebilseydim diyordum, onun bile etkileneceğine emindim.

"Buralarda dolaşmak istemiyorum," diye ısrar ettim. "Gitmek zaten oldukça zor. Benim için yaptığınız her şeye minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Sadece beni temiz tutup giyindirdiğiniz için değil, benimle vakit geçirip beni umursadığınız için de. Sizi asla unutmayacağım."

Anne, "Ve biz de sizi daima hatırlayacağınız hanımefendi," diye söz verdi.

Başımla onayladım ve yüzümü elimle yellemeye başladım. "Tamam, tamam, bir gün için yeteri kadar gözyaşı döktüm. Şöfore hemen aşağıya ineceğimi söyleyebilirseniz, ben de bir dakika içinde hazır olurum."

"Tabii ki hanımefendi."

Mary, "Şimdi size sarılsak yakışıksız mı olur?" diye sordu, önce bana sonra Anne'e baktı.

"Kimin umurunda?" dedi ve hepsi son bir kez etrafıma üşüştü.

"Kendinize iyi bakın."

Mary, "Siz de hanımefendi," dedi.

Anne, "Siz hep bir leydiydiniz," diye ekledi.

Geri çekildiler ama Lucy kaldı. "Teşekkür ederim," derken nefes nefeseydi ve ağladığını görebiliyordum. "Sizi özleyeceğim."

"Ben de."

Beni bıraktı ve hep birlikte kapıya yürüdüler, grup halinde durdular. Bana son bir kez eğilerek selam verdiler ve beni yalnız bırakmak için davrandıklarında ben de onlara el salladım.

Son birkaç haftadır, birçok defa gidebilmeyi dilemiştim. Şimdi artık elde ettiğimden, birkaç saniye içinde gerçekleşecek olandan, ödüm kopuyordu. Balkona çıktım. Bahçelere baktım, Maxon ile tanıştığımız banka gözlerimi diktim. Neden bilmiyorum ama orada olacağını düşünmüştüm.

Değildi. Oturup beni düşünmek yerine yapacağımı daha önemli şeyler vardı. Bileğimdeki bilekliğe dokundum. Beni bazen *düşünecekti* gerçi ve bu, beni rahatlatıyordu. Ne olursa olsun, bu gerçekti.

Geri çekildim, kapıyı kapattım ve koridora doğru yola koyuldum. Yavaşça hareket ediyor, kırık aynalar ve parçalanmış çerçevelerle biraz bozulmuş olsa da son bir kez daha sarayın güzelliğinin tadını çıkartıyordum.

Bu ana merdivenden indiğim ilk günü, hem şaşkın hem hoşnut olduğum anı hatırladım. O zamanlar, burada daha fazla kız vardı.

Ön kapılara ulaştığımda bir anlığına duraksadım. Bu devasa tahta kapıların ardında olmaya öylesine alışmıştım ki dışarı çıkmak neredeyse yanlış bir şeymiş gibi geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve kapı koluna uzandım.

"America?"

Döndüm. Maxon, koridorun diğer tarafında duruyordu.

Kuru kuruya "Hey," dedim. Onu tekrar görebileceğim aklıma gelmemişti.

Hızla yanıma geldi. "Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Elbisemin kumaşına dokundum.

Biz orada dikilip birbirimizi izlerken, bir anlık sessizlik yaşandı. Belki de anlamı buydu: Görüşmek için son bir şans.

Aniden boğazını temizledi, amacını hatırladı. "Babamla konuştum."

"A?"

"Evet. Dün gece öldürülmediğime çok sevinmişti. Tahmin edebileceğin üzere kraliyet geleneğini sürdürmek onun için çok önemli. Siniri yüzünden neredeyse öldüğümü söyledim ve sığınağa gitmemi sağlayanın sen olduğunu belirttim."

"Ama ben..."

"Biliyorum. Bilmesine gerek yoktu."

Gülümsedim.

"Daha sonra ona, sana bazı davranışların konusunda doğruyu gösterdiğimi söyledim. Yine belirtmek gerekirse, bunun da gerçek olmadığını bilmesine gerek yok ama istersen, gerçekmiş gibi davranabilirsin."

Ülkenin diğer tarafındayken neden gerçekmiş gibi davranacağımı bilmiyordum ama başımla onayladım.

"Onun bildiği kadarıyla, hayatımı sana borçlu olduğumdan ötürü seni burada tutma arzumun kısmen onaylanmasında karar kıldı, tabii ki iyi davranışlar sergilediğin ve haddini bildiğin sürece."

Duyduklarımın doğru olduğundan pek emin olamadığım için gözlerimi ona diktim.

"Gerçekten, yapılması gereken en adil şey, Natalie'yi göndermektir. Onda buna uygun kumaş yok ve şimdi de ailesi yas tuttuğu için en iyisi evinde olması. Zaten konuştuk."

Hâlâ şaşkındım.

"Açıklamalı mıyım?"

"Lütfen."

Maxon elime uzandı. "Burada Seçim'in bir üyesi ve yarışmanın bir parçası olarak kalacaksın ama işler farklı olacak. Babam, muhtemelen sana karşı sert davranacak ve kaybetmen için elinden geleni yapacak. Buna karşı koymanın bazı yolları olduğunu sanıyorum ama zaman alacaktır. Ne kadar acımasız olduğunu biliyorsun. Kendini hazırlamalısın."

Başımla onayladım. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Dahası da var." Maxon, halıya baktı, düşüncelerini hizaya sokmaya çalışıyordu. "America, en başından beri gönlümün sende olduğuna şüphe yok. Şimdiye kadar bunu anlamalıydın."

Gözleriyle gözlerimin içine baktığında, her bir parçasında bunu görebiliyordum ve kendi içimde de hissediyordum. "Anlıyorum."

"Fakat şu anda sahip olmadığın şey, güvenim."

Bir anda gerildim. "Ne?"

"Sana birçok sırrı açıkladım, elimden gelen her şekilde seni savundum. Fakat benden memnun olmadığında, ihtiyatsız davrandın. Beni yok saydın, suçladın ya da en etkileyici olanı belirteyim, tüm ülkeyi değiştirmeye kalktın."

Aah. Bu oldukça sertti.

"Sana güvenebileceğimi görmek zorundayım. Sırlarımı saklayacağını, kararlarıma güveneceğini ve benden bir şeyler saklamayacağını bilmeliyim. Bana karşı tamamıyla dürüst olman

ve verdiğim her kararı sorgulamayı bırakman gerekiyor. Bana güvenmen gerekiyor America."

Tüm bunları duymak canımı yakmıştı ama haklıydı. Bana güvenebileceğini kanıtlamak için ne yapmıştım ki? Etrafındaki herkes ona zorla bir şeyler yaptırmaya çalışıyordu. Ben sadece arkasında duramaz mıydım?

Ellerimle oynadım. "Sana güveniyorum. Ve umuyorum ki seninle birlikte olmak istediğimi anlayabiliyorsundur. Ama sen de bana karşı daha dürüst davranmalıydın."

Başıyla onayladı. "Belki de. Ve sana söylemek istediğim şeyler var ama bunlar öyle şeyler ki sır olarak saklayamamak konusunda en ufak bir şüphe dahi varsa paylaşılamazlar. Bunu yapabileceğini bilmem gerekiyor. Ve bana karşı tamamıyla açık olman gerekiyor."

Cevap vermek için nefes aldım ama sözler asla ağzımdan çıkmadı.

"Maxon, işte buradasın." Kriss, köşeden dönerken seslendi. "Akşam yemeği randevumuz hâlâ geçerli mi diye daha önce soramamıştım."

Maxon, konuşurken bana baktı. "Tabii ki. Odanda yiyeceğiz."

"Muhteşem!"

Bu canımı acıttı.

"America? Gerçekten gidiyor musun?" diye sordu, yanımıza geldi. Gözlerindeki umudu görebiliyordum. Maxon'a baktım, yüz ifadesi, "İşte ben de bundan bahsediyorum. Hareketlerinin sonucunu kabullenmen ve seçimlerimde bana güvenmen gerekiyor," diyordu.

"Hayır, Kriss, bugün değil."

"İyi." İç çekti, bana sarılmak için yanıma geldi. Sarıldığında, bunun ne kadarının Maxon'ın hatırına gerçekleştirildiğini merak ettim ama gerçekten sorun değildi. Kriss, en güçlü rakibimdi ama aynı

zamanda, burada sahip olduğum en yakın arkadaşımdı. "Dün gece gerçekten senin için endişelendim. İyi olduğuna sevindim."

"Teşekkürler, şansıma..." diye başlayıp tam Maxon'ın yanımda olduğunu söyleyecektim ki hava atmanın son on dakikada oluşturduğum azıcık güveni de muhtemelen yok edeceğini akıl ettim. Boğazımı temizledim. "Şansıma muhafızlar hemen yetiştiler."

"Tanrı'ya şükür. Eh, sonra görüşürüz." Maxon'a döndü. "Ve seninle de akşama görüşürüz."

Kriss, koridordan zıplayarak gitti, şu ana kadar gördüğümden daha heyecanlıydı. Sanırım, sevdiğim erkeğin beni eski gözdesinden üstün tuttuğunu görseydim ben de zıplamak isterdim.

"Hoşuna gitmediğini biliyorum ama ona ihtiyacım var. Eğer beni yüzüstü bırakırsan, en iyi seçeneğim o olur."

"Sorun değil," diyerek omuz silktim. "Seni yüz üstü bırakmayacağım."

Hızlıca yanağına bir öpücük kondurdum ve arkama bakmadan üst katın yolunu tuttum. Birkaç saat önce Maxon'ı iyiden iyiye kaybettiğimi düşünmüştüm ve artık benim için ne anlam ifade ettiğimi bildiğim için onun için savaşacaktım. Diğer kızlar, kendilerine neyin çarptığını anlamayacaklardı bile.

Ana merdivenden yukarı çıkarken cesaretimi topladım. Önümdeki zorluklar yüzünden endişeleneceğime, sadece nasıl sonunda üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum.

Belki de kral neşelendiğimi hissetmişti, belki de sadece anı bekliyordu ama ikinci kata adım attığımda oradaydı, koridorun ortasında duruyordu.

Yavaşça yanıma geldi, kontrollü olduğunu belli eden bir gösteri yapıyordu. Önümde durduğunda eğilerek selam verdim.

"Majesteleri," dedim.

"Leydi America. Görünen o ki hâlâ aramızdasınız."

"Öyle görünüyor."

Bir grup muhafız önümüzden selam vererek geçtiler. Ciddi bir şekilde, "Haydi iş konuşalım," dedi. "Eşim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Alnıma dokundum, konuşmanın gittiği yön beni şaşırtmıştı. Yine de dürüstçe cevap verdim. "Bence, kraliçe muhteşem biri. Onun ne kadar muhteşem biri olduğunu anlatmaya yetecek kelimeler bulamıyorum."

Başıyla onayladı. "Nadir bulunan kadınlardan biridir. Güzel, tabii ki ama aynı zaman da alçak gönüllüdür. Sakin ama korkaklık derecesinde de değil. İtaatkâr, espri anlayışına sahip, mükemmel bir konuşmacı. Sefalet içinde doğduğu halde, kraliçe olmak için yaratılmış gibi görünüyor."

Duraksadı ve bana baktı, yüzümden açıkça okunan hayranlığı sindirdi. "Aynısı sizin için söylenemez."

O devam ederken, sakinliğimi korumaya çalıştım. "Dış görünüşünüz orta karar. Kızıl saç, biraz solgun bir ten ve sanırım düzgün bir fizik ama Celeste'nin yanında bir hiçsiniz. Asabiyetinize gelince..." Hızla nefes aldı. "Kaba, komiksiniz ve ciddi bir şey yaptığınızda, bu da milletimizin sinirine dokunuyor. Tamamen düşüncesizlik. Durum, basit duruşunuzu ve hareketlerinizi dile getirmeden bile böyle. Kriss açık ara daha hoş ve daha makul."

Dudaklarımı sıktım, ağlamamak için çabaladım. Zaten bunları bildiğimi kendime hatırlattım.

"Ve tabii ki sizi ailemizde görmenin bize sağlayacağı politik bir avantaj da yok. Kast sınıfınız, insanlara ilham verecek kadar düşük değil ve bağlantılarınız da mevcut değil. Elise, diğer yandan, Yeni Asya'ya yaptığımız gezide bize çok yardımcı oldu."

Ailesiyle gerçekten temasa geçmedilerse, bu dedikleri ne kadar doğrudur diye merak ettim. Belki de ortada benim bilmediğim bir şeyler dönüyordu. Ya da belki tüm bunlar, kendimi

değersiz hissetmem için abartılıyordu. Eğer amaç buysa, mükemmel bir iş çıkartmıştı.

Soğuk gözleri, gözlerimle buluştu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Yutkundum. "Sanırım bunu Maxon'a sormanız gerekecektir."

"Ben size soruyorum."

Ciddi bir tonla, "Beni burada istiyor," dedim. "Ve ben de burada olmak istiyorum. Bu iki şey geçerli olduğu sürece, burada kalacağım."

Kral sırıttı. "Siz kaç yaşındasınız, on altı mı? On yedi mi?"

"On yedi."

"Sanıyorum ki erkekler hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz ki buradaysanız, bilmemeniz gerekiyor. Şu kadarını söyleyeyim, erkekler maymun iştahlıdır. Geçen her bir an kalbi çalınabileceği için ona bu kadar bağlanmamalısınız."

Gözlerimi kıstım, ne demek istediğinden emin değildim.

"Gözüm tüm sarayın üzerindedir. Kızların ona, sizin hayal edemeyeceğiniz kadar çok şey sunduğunu biliyorum. Sizin gibi basit birinin, o kızlara karşı bir şansı olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Kızlar mı? Yani, çoğul ekle? Koridorda Maxon ile Celeste'nin arasında gördüğüm şeyden daha fazlasının olduğunu mu söylüyordu? Onun yaşadığı diğer şeylerle kıyaslandığında, dün gece saatlerce öpüşmemiz yavan mı kalıyordu?

Maxon, bana karşı dürüst olmak istediğini söylemişti. Bunu bir sır olarak mı saklıyordu?

Kalbimin derinliklerinde Maxon'a güvendiğime karar verdim.

"Eğer bu doğruysa, Maxon beni kendi istediği zaman evime gönderecektir ve sizin de bu konuda endişelenmeniz gerekmeyecektir."

"Fakat endişeleniyorum!" diye bağırdı, daha sonra sesinin tonunu düşürdü. "Maxon aptalca davranarak sizi seçerse, ufak

gösterileriniz bize pahalıya patlar. Sırf siz kahraman olduğunuzu düşünüyorsunuz diye onlarca yılın, nesillerin çalışmaları yok olur!"

Burnumun dibine kadar geldi, öyle ki gerçekten bir adım gerilemem gerekti ama daha da yaklaştı, aramızda birazcık boşluk vardı. Sesi kısık ve sertti, bağırdığı andan daha da korkutucuydu.

"Dilinizi tutmayı öğrenmeniz gerekecek. Tutmazsanız, düşman oluruz. Düşmanım olmak istemediğinizi söylediğimde bana güvenin."

Sinirle uzattığı parmağını yanağıma doğrulttu. O anda beni parçalara ayırabilirdi. Yakınlarda biri olsaydı bile ne yapabilirlerdi ki? Kimse beni kraldan korumayacaktı.

Sesimin sakin çıkması için çabaladım. "Anlıyorum."

"Mükemmel," dedi, aniden neşelenmişti. "O halde, bırakayım da yerleşin. İyi günler."

Orada öylece dikildim, o gider gitmez titrediğimi fark ettim. Ağzımı kapamam gerektiğini söylediğinde, bunu Maxon'a söylemeyi bile *düşünmemem* gerektiğini çıkartmıştım. Yani, şimdilik söyleyemezdim. Bunun, üzerime ne kadar gelebileceğini anlaması için bir test olduğunu tahmin ediyordum. Dağılmamak için kendimi zorladım. Bunu düşündüğümde, içimde bir şeyler değişti. Gergindim, evet ama sinirliydim de.

Bu adam kim oluyordu da bana emirler yağdırıyordu? Evet, kraldı ama gerçekte zorbanın tekiydi. Etrafındakilerin sesini bastırıp susturunca, bize iyilik yaptığına kendini inandırmıştı. Toplumun bir köşesinde yaşamaya mahkûm edilmenin neresi iyilikti? Illéa'da ondan başka herkesin sınırlar dâhilinde yaşamasının nesi iyiydi?

Maxon'ın Marlee'yi mutfağın derinliklerine gizlice göndermesini düşündüm. Uzun süredir burada olmadığım halde basından daha iyi bir iş çıkartacağını biliyordum. Maxon, en azından anlayışlı olma kapasitesine sahipti.

Yavaşça nefes almaya devam etti ve kendimi toparladığımı düşündüğüm anda yürümeye devam ettim.

Odama girdim ve hizmetçileri yanıma çağırmak için kullandığım tuşa bastım. Hayal edebileceğimden daha kısa sürede Anne, Mary ve Lucy nefes nefese koşarak odama geldiler.

Anne, "Leydim?" dedi. "Bir sorun mu var?"

Gülümsedim. "Kalmamın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsanız var."

Lucy haykırdı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Anne, "Ama nasıl olur?" diye sordu. "Sanmıştım ki siz..."

"Biliyorum, biliyorum. Açıklaması zor olur. Diyebileceğim tek şey, ikinci bir şans tanındığı. Maxon benim için önemli ve ben de onun uğrunda savaşacağım."

Mary, "Ne romantik!" diye bağırdı ve Lucy de alkışlamaya başladı.

Anne, ciddi bir şekilde "Hişt, hişt!" diye bağırdı. Heyecanlı olacağını sanıyordum ve aniden neden ciddileştiğini anlamamıştım.

"Eğer kazanacaksa, bir plana ihtiyacımız var." Gülümsemesi şeytaniydi ve ben de onunla birlikte gülümsedim. Hayatımda hiç bu kızlar kadar iyi organize olan birilerini görmemiştim. Onlar yanımda olduğu sürece, kaybetmeme imkân yoktu.

İKİNCİ KİTABIN SONU